Agatha Christie

Agatha Christie

Cântecul lebedei

Volumul 1

CUPRINS:

Cântecul lebedei 5
Afacerea de la bungalou 21
Cazul femeii bogate 37
Secretul bătrânului sir Ambrose 53
Vitejia lui Edward Robinson 69
Jane în căutarea unei slujbe 85
Crima din Laburnam 108
Moarte prin înec 123
Cazul intendentei 144
Primul ministru răpit 158
Cântecul lebedei – Swan Song
Afacerea de la bungalou – Affair at the Bungalow
Cazul femeii bogate – The Case of the Rich Woman
Secretul bătrânului sir Ambrose – The Herb of Death
Vitejia lui Edward Robinson – The Manhood of Edward Robinson
Jane în căutarea unei slujbe – Jane în Search of a Job
Crima din Laburnam – Tape-Measure Murder a.k.a. The Case of the Retired Jeweller
Moarte prin înec – Death by Drowning
Cazul intendentei – The Case of the Caretaker
Primul ministru răpit – The Kidnapped Prime Minister

Era ora 11 într-o zi de mai la Londra. Domnul Cowan se uita pe fereastră; în spatele său se întindea, în toată splendoarea sa, salonul unui apartament din hotelul Ritz. Apartamentul respectiv fusese rezervat pentru doamna

Paula Nazorkoff, faimoasa cântăreaţă de operă, care tocmai sosise în metropolă. Domnul Cowan, care era impresarul doamnei, aştepta să poarte o discuţie cu aceasta, întoarse capul deodată, când uşa se deschise, dar era numai domnişoara Read, secretara doamnei Nazorkoff, o fată palidă, harnică din fire.

— O, iată-te, draga mea, zise domnul Cowan. Doamna nu s-a trezit încă?

Domnişoara dădu din cap că nu.

— Mi-a spus să vin în jur de zece, îi explică domnul Cowan. Aştept de o oră.

Nu manifesta nici supărare, nici surpriză. Domnul Cowan era prea bine obişnuit cu capriciile temperamentului artistic. Era un bărbat înalt, proaspăt bărbierit, cu o constituţie prea plină şi haine cu totul impecabile. Avea părul negru, strălucitor şi dentiţia de un alb de invidiat. Când vorbea, rostea neclar, oarecum legat pe „ses” din „se spune”, ceea ce nu părea a fi o bâlbâială, dar nici prea departe nu era. În clipa aceea, o uşă din partea cealaltă a camerei se deschise şi o cameristă franţuzoaică îngrijită intră grăbită.

— Doamna s-a trezit? Întrebă Cowan înviorat. Spune-i noutăţile, Elise.

Imediat, aceasta îşi ridică braţele spre cer.

— Madame e ca şaptesprezece draci în dimineaţa asta, nimic nu-i place! Frumoşii trandafiri galbeni pe care monsieur i-a trimis aseară spune că sunt foarte buni pentru New York, dar că este imbècile să-i fie trimişi la Londra. Aici, zice ea, trandafirii roşii sunt singurele lucruri posibile şi pe dată deschide uşa şi aruncă trandafirii galbeni pe coridor, pe un monsieur, très comme il faut, un domn ofiţer. Cred că el e, pe bună dreptate, indignat!

Cowan ridică din sprâncene, dar nu manifestă alte semne de emoţie. Apoi, scoase din buzunar un carneţel şi notă cu creionul cuvintele „trandafiri roşii”.

Elise ieşi în grabă pe cealaltă uşă şi Cowan se întoarse din nou la fereastră. Vera Read se aşeză la birou, începu să deschidă plicuri şi să sorteze scrisori. Zece. Minute se scurseră în tăcere, după care uşa dormitorului se trânti de perete şi Paula Nazorkoff intră, înfierbântată. Ca efect imediat, camera păru mai mică; Vera Read deveni şi mai spălăcită, iar Cowan se retrase – o simplă siluetă în fundal.

— Ah, ha! Copii, spuse primadona, nu-i aşa că sunt punctuală?

Era o femeie înaltă şi, pentru o cântăreaţă, nu prea grasă. Braţele şi picioarele rămăseseră subţiri şi gâtul era o „coloană" frumoasă. Părul, care îi era răsucit într-o coadă mare peste ceafă, era negru, cu reflexe roşietice. Dacă datora cel puţin o parte din culoarea sa „Herniei", rezultatul era cât se poate de reuşit. Nu era tânără, în jur de 4o de ani, cu trăsăturile feţei încă frumoase, deşi pielea dădea semne de oboseală şi se încreţea în jurul ochilor negri. Râdea ca un copil, avea un stomac de struţ, temperamental unei fiare şi faima celei mai mari soprane dramatice a epocii. Se întoarse direct către Cowan.

— Ai făcut cum ţi-am spus? Ai scos pianul acela groaznic englezesc şi l-ai aruncat în Tamisa?

— Ţi-am adus altul şi-i făcu semn spre cel ce se afla într-un colţ.

Nazorkoff se repezi la el şi-i ridică de pe clape capacul.

— Un „Erard", ăsta-i mai bun. Să vedem!

Frumoasa voce de soprană răsună într-un arpegiu, apoi intona gama de două ori, în sus şi în jos, apoi ridică încet tonalitatea până la o acută, o ţinu, crescu tot mai mult în intensitate, după care scăzu până când se topi în neant.

— Ah! Exclamă Paula Nazorkoff cu o satisfacţie nedisjmulată. Ce voce frumoasă am! Chiar şi la Londra am o voce frumoasă.

— Aşa este, o aprobă Cowan, felicitând-o din toată inima. Şi poţi fi sigură că Londra o să-ţi cadă la picioare precum New Yorkul.

— Chiar crezi? Întrebă cântăreaţa.

Pe buze i se ivi un uşor zâmbet şi era clar că, pentru ea, întrebarea era de uzură.

— Absolut sigur! Spuse Cowan.

Paula Nazorkoff închise pianul şi se îndreptă spre masă cu mersul acela uşor nesigur care se dovedea de mare efect pe scenă.

— Bine, bine, zise ea, să trecem la afaceri. Ai toate contractele la tine, prietene?

Cowan scoase nişte hârtii dintr-o mapă pe care o lăsase pe un scaun.

— Nimic nu s-a schimbat prea mult, observă el, o să cânţi de cinci ori la „Covent Garden”, de trei ori în „Tosca” şi de două ori în „Aida”.

— Aida”! Ptiu! Făcu primadona, o să fie o plictiseală de nedescris. „Tosca” e cu totul altceva.

— Ah, da! O aprobă Cowan. „Tosca” e slăbiciunea ta. Paula Nazorkoff se îndreptă.

— Sunt cea mai mare Toscă din lume, declară ea -simplu.

— Aşa e! Întări Cowan. Nimeni nu se poate compara cu tine.

— Roscari va cânta în rolul lui Scarpia, cred? Cowan confirmă.

— Şi Emile Lippi.

— Ce? Ţipă Nazorkoff. Lippi – broscuţa aia hidoasă care orăcăie – oac, oac, oac. Nu cânt cu el. Îl muşc! Îl zgârâi pe faţă!

— Ei acum, lasă, încercă el s-o liniştească.

— Îţi spun că ăla nu cântă, e o corcitură de câine care latră.

— Bine, vom vedea, vom vedea…

Eră prea înţelept să-i contrazică vreodată pe cântăreţii plini de temperament.

— În rolul lui Cavaradossi? Întrebă Nazorkoff.

— Tenorul american, Hensdale. Ea aprobă din cap.

— E un băieţaş drăguţ, cântă frumuşel.

— Şi Barrère urmează să-l interpreteze o dată,cred.
— El e un artist, declară doamna generoasă. Dar sa-l laşi pe broscoiul ăla de Lippi în Scarpia! Ptiu… Nu cânt cu el!
— Lasă totul în seama mea, insistă Cowan cudarul blândeţii.
Tuşi şi apucă un nou set de hârtii.
— Duc tratative pentru un concert special la „Albert Hall”.
Nazorkoff se strâmbă.
— Ştiu, ştiu, dar toţi procedează aşa, interveni Cowan.
— Voi fi splendidă, va fi plin până în tavan şi voi lua o grămadă de bani. Bravo!
Din nou Cowan răsfoi hârtiile.
— Iată o propunere cu totul diferită, zise el, de la lady Rustonbury. Doreşte să te duci la ea să cânţi.
— Rustonbury?
Primadona se încruntă în efortul de a-şi aminti ceva.
— Am citit despre numele acesta recent, foarte de curând. E un oraş… Sau un sat, nu-i aşa?
— E adevărat, un locuşor drăguţ din Hertfordshire. În ceea ce priveşte domeniul lordului Rustonbury, Castelul Rustonbury e un adevărat lăcaş vechi feudal modernizat, cu fantome şi tablouri de familie, scări secrete şi un teatru improvizat particular. Doamna ne propune să înscenăm o operă întreagă, preferabil „Butterfly”.
— Butterfly”? Cowan dădu din cap.
— Şi sunt pregătiţi să plătească. Va trebui să dăm gata „Covent Garden”, bineînţeles, dar chiar şi după aceea, vom sta bine din punct de vedere financiar. Probabil, membrii familiei regale vor fi prezenţi. Ceea ce va reprezenta o reclamă formidabilă.
Doamna îşi ridică bărbia sa încă frumoasă.
— Am nevoie de reclamă? Întrebă ea mândră.
— Nu prea găseşti ceva de calitate, îi răspunse Cowan, netulburat.
— Rustonbury, murmură cântăreaţa, unde am văzut… Sări deodată şi, alergând spre mijlocul mesei, începu să întoarcă

paginile unui ziar ilustrat care se afla acolo. Se lăsă linişte când mâna sa se opri asupra uneia dintre pagini, apoi lăsă periodicul să cadă pe duşumea şi se întoarse încet la locul său. Cu schimbările sale bruşte de temperament, acum părea o cu totul altă persoană. Se purta liniştit, aproape rezervat.

— Fă toate aranjamentele pentru Rustonbury. Mi-ar place să cânt acolo, dar cu o condiţie – opera trebuie să fie „Tosca”.

Cowan se uită nesigur.

— Asta va fi cam dificil, pentru un spectacol particular, ştii, scenografia şi toate celelalte.

— Tosca” sau nimic.

Cowan o privi cu atenţie. Ceea ce văzu păru să-l convingă, dădu scurt din cap şi se ridică.

— Am să văd ce pot face, spuse el calm.

Se ridică şi Nazorkoff. Părea mai preocupată, decât îi stătea în obişnuinţă, să-şi explice hotărârea.

— E cel mai mare rol al meu, Cowan. Cânt în rolul acesta cum n-a făcut-o niciodată vreo altă femeie.

— E un rol frumos, o aprobă Cowan. Jeritza a avut mare suces în el, anul trecut.

— Jeritzâ? Strigă ea, înroşindu-se toată. Şi se porni să-i împărtăşească în detaliu opinia sa despre Jeritza.

Cowan, care era obişnuit să asculte părerile cântăreţilor despre colegii lor, aşteptă, fără să-i acorde atenţie, până când tirada se isprăvi şi atunci spuse cu încăpăţânare:

— Oricum, cântă aria „Vissi D'Arte” culcată pe burtă.

— Şi de ce nu? Întrebă Nazorkoff. Ce o poate împiedica? Am s-o cânt şi eu pe spate, dând din picioare!

Cowan clătină din cap, cât se poate de serios.

— Nu cred că merge pe jos, o informă el. Totuşi, aşa ceva impresionează, ştii!

— Nimeni nu poate cânta „Vissi D'Arte” ca mine, declară sigură de sine Nazorkoff. O cânt ca o voce într-o mănăstire, aşa cum m-au învăţat bunele călugăriţe s-o cânt cu mulţi ani

în urmă. Cu vocea unui băiat din cor sau a unui înger, fără sentimente, fără pasiune.

— Ştiu, spuse Cowan mişcatte-am auzit, eşti minunată.

— Asta-i arta, spuse primadona, să plăteşti preţul, să suferi, să înduri şi, în cele din urmă, nu numai să ştii totul, dar să ai şi puterea să te întorci exact la început şi să-ţi recapeţi frumuseţea pierdută a inimii de copil.

Cowan o cercetă curios. Ea se uita undeva departe, cu o privire ciudată, lipsită de viaţă şi ceva din ochii aceia goliţi de vreo trăire îl înfiora. Buzele abia i se deschiseră ca să lase o şoaptă să treacă numai pentru ea însăşi. El o prinse din zbor:

— În sfârşit, murmură ea, în sfârşit, după toţi anii ăştia lungi.

II

Lady Rustonbury avea atât ambiţie cât şi simţ artistic; şi le ţinea pe amândouă în frâu cu deplin succes. Norocul său era că soţului nu-i păsa nici de ambiţie, nici de artă şi prin urmare n-o incomoda în nici un fel. Contele Rustonbury era un bărbat voinic, lat în umeri pe care-l interesau numai caii şi nimic altceva. Îşi admira soţia, se mândrea cu ea şi se bucura că marea sa avere îi dădea posibilitatea să-şi satisfacă toate dorinţele. Teatrul lor particular fusese construit cu mai puţin de o sută de ani în urmă de bunicul său. Devenise principala jucărie a soţiei sale – organizase deja o dramă de Ibsen acolo şi o piesă ultramodernă, numai divorţuri şi droguri, precum şi o fantezie poetică cu o scenografie cubistă. Spectacolul următor cu „Tosca” stârnise un larg interes. Lady Rustonbury invitase la castel o mulţime de oaspeţi foarte distinşi exact în acest scop şi toată crema londoneză se îndrepta cu maşina într-acolo ca să fie de faţă.

Doamna Nazorkoff şi însoţitorii săi sosiseră chiar înainte de prânz. Tânărul tenor american, Hensdale, urma să cânte în rolul lui Cavaradossi şi Roscari, vestitul bariton italian, în cel al lui Scarpia. Cheltuielile pentru punerea în scenă

fuseseră enorme, dar nimănui nu-i păsa. Paula Nazorkoff era cât se poate de bine dispusă: încântătoare, amabilă, persoana cea mai minunată şi binevoitoare. Cowan era plăcut surprins şi se ruga ca starea asta de spirit să n-o părăsească.

După prânz, artiştii s-au dus la teatru, s-au familiarizat cu aranjamentul scenic şi cu diferitele intrări. Orchestra cânta sub bagheta maestrului Samuel Ridge, unul dintre cei mai prestigioşi dirijori britanici. Totul părea să meargă ca pe strune şi, destul de ciudat, tocmai faptul acesta îl îngrijora pe domnul Cowan. Se simţea mai în largul lui într-o atmosferă agitată; această acalmie neobişnuită îl tulbura.

„Totul se desfăşoară prea al naibii de liniştit” murmură în sinea sa domnul Cowan. „Doamna e ca o pisică ţinută numai cu smântână. E prea frumos ca să dureze; ceva o să se întâmple”.

Probabil ca rezultat al îndelungatului său contact cu lumea operei, domnul Cowan îşi dezvoltase un al şaselea simţ şi, sigur, previziunile sale erau justificate. Era chiar înainte de orâ şapte seara când camerista franţuzoaică, Elise, veni disperată alergând spre el.

— Ah, domnule Cowan, veniţi repede, vă implor, veniţi repede!

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Cowan îngrijorat. Doamna s-a răzgândit în legătură cu ceva, vrea modificări, da, asta e?

— Nu, nu, nu madame, e vorba de signor Roscari. E bolnav; e pe moarte!

— Pe moarte? Ei, cum se poate aşa ceva?

Cowan se grăbi după ea spre dormitorul italianului cel bolnav. Omuleţul zăcea în pat, zvarcolipdu-se tot într-o serie de contorsiuni care ar fi părut caraghioase dacă ar fi fost mai puţin grave. Paula Nazorkoff se aplecase asupra lui; îl întâmpină îngrijorată pe Cowan.

— Bine c-ai venit. Bietul nostru Roscari suferă îngrozitor. Fără îndoială a mâncat ceva.

— Mor, gemea omuleţul. Mă doare… Groaznic. Aoleu! Se zvârcoli din nou, încleştându-şi mâinile pe stomac şi răsucindu-se pe pat…

— Trebuie să trimitem după un doctor, propuse Cowan.

Paula îl opri în momentul în care se îndrepta spre uşă.

— Doctorul trebuie să vină; el va face tot ce va putea pentru bietul suferind, tot ce se poate aranja, dar Roscari nu mai este în stare deloc să cânte în seara aceasta.

— N-am să mai cânt niciodată, mor, gemu italianul.

— Nu, nu, nu o să mori, spuse Paula. Este doar o indigestie, dar cu toate astea, îţi va fi imposibil să cânţi.

— Am fost otrăvit.

— Da, fără îndoială, e ptomaină, zise Paula. Elise, stai cu el până vine doctorul.

Cântăreaţa îl trase pe Cowan afară din cameră.

— Ce ne facem? Întrebă ea.

Cowan dădu din cap neputincios. Ora era aşa de avansată încât era imposibil să fie adus cineva din Londra ca să-l înlocuiască pe Roscari. Lady Rustonbury, care fusese anunţată despre îmbolnăvirea oaspetelui ei, venea în grabă pe coridor spre ei. Principala sa preocupare, ca şi cea a Paulei Nazorkoff, era succesul „Toscăi”.

— Dacă s-ar găsi cineva prin apropiere, se plânse primadona.

— Ah! Lady Rustonbury strigă deodată. Da, desigur! Bréon.

— Bréon?

— Da, Edouard Bréon, ştiţi, celebrul bariton francez. Locuieşte în apropiere. A fost o fotografie de-a casei sale în publicaţia „Country Homes” de săptămâna aceasta. Chiar el este omul.

— A picat ca din cer, strigă Nazorkoff. Bréon în rolul lui Scarpia, mi-l amintesc bine, a fost unul dintre cele mai mari roluri ale sale. Dar el s-a retras, nu-i aşa?

— Am să-l aduc, spuse lady Rustonbury. Lăsaţi pe mine.

Ca o femeie hotărâtă ce era, ordonă să i se scoată imediat „Hispano Suiza”. Zece minute mai târziu, casa de la ţară a domnului Edouard Bréon fu invadată de o contesă agitată. Lady Rustonbury, de vreme ce se hotărâse, se dovedi o femeie foarte decisă şi, fără îndoială,domnul Bréon îşi dădu seama că nu-i rămânea decât să se supună. De asemenea, trebuie să menţionăm că el avea o slăbiciune pentru contese. Ca om de o origine foarte umilă, ajunsese pe culmile profesiunii sale şi tratase de la egal la egal cu duci, prinţi şi acest lucru i-a satisfăcut întotdeauna orgoliul. Totuşi, de când se retrăsese în acest loc al vechii lumi engleze, trăia un sentiment de nemulţumire. Ducea lipsa vieţii pline de admiratori şi aplauze, iar provincia britanică nu fusese atât de receptivă să-l recunoască ca pe o valoare, după cum îşi închipuise c-ar fi trebuit să se întâmple. Aşa că a fost extrem de flatat şi încântat de cererea contesei Rustonbury.

— Ara să mă străduiesc cât mai mult, răspunse el, zâmbind. După cum ştiţi, nu am mai cântat de mult în public. Nu-mi iau mei elevi, doar unul, doi, ca să le fac o mare favoare. Dar dacă signor Roscari este, din nefericire, indisponibil…

— A fost o lovitură teribilă, îl asigură lady Rustonbury.

— Nu e un cântăreţ mare, zise Bréon.

Îi demonstra pe îndelete de ce. Se pare că nu mai apăruse vreun bariton de valoare de când se retrăsese Edouard Bréon.

— Doamna Nazorkoff interpretează rolul Toscăi, îl informă lady Rustonbury. O cunoaşteţi, îmi închipui!

— N-am cunoscut-o niciodată, spuse Bréon. Am ascultat-o cântând o dată, la New York. O mare artistă care are simţul dramei.

Lady Rustonbury s-a simţit uşurată; niciodată nu ştia la ce să te aştepţi de la cântăreţii aceştia; manifestau atâtea gelozii şi antipatii ciudate.

Reveni în holul castelului după vreo douăzeci de minute făcând triumfătoare semn cu mâna.

— L-am adus, strigă, râzând. Dragul meu domn Bréon a fost extrem de amabil. N-am să uiţ niciodată gestul său.

Toată lumea se înghesui în jurul francezului, semnele de încântare şi apreciere stimulându-l. Edouard Bréon, deşi se apropia de 60 de ani, era încă un bărbat frumos, înalt, brunet, cu o personalitate atrăgătoare.

— Ia să văd, zise lady Rustonbury. Unde este doamna? A, iat-o!

Paula Nazorkoff nu luase parte la primirea generoasă făcută francezului. Ea rămăsese nemişcată într-un mare scaun de stejar, în umbra şemineului. Bineînţeles că nu se făcuse focul deoarece seara era caldă şi cântăreaţa folosea un evantai de forma unei imense frunze de palmier. Era atât de rece şi distantă că gazdei sale îi fu teamă că se simţea jignită.

— Domnul Bréon. Îl conduse la cântăreaţă. Spuneaţi că încă nu aţi întâlnit-o pe doamna Nazorkoff.

Cu o ultimă adiere, Paula Nazorkoff lăsă evantaiul jos şi-i întinse mâna francezului. El i-o luă şi se înclină, iar primadonei îi scăpă un uşor oftat.

— Madame, spuse Bréon, n-am cântat niciodată împreună. Asta-i pedeapsa vârstei mele! Dar destinul e bun cu mine*şi mi-a venit în ajutor.

Paula râse încetişor.

— Sunteţi prea bun, domnule Bréon. Când eram doar o biată tânără cântăreaţă, am stat la picioarele dumneavoastră. În „Rigoletto”, câtă artă, ce perfecţiune! Nimeni nu vă putea întrece!

— Ehei! Exclamă Bréon, simulând un suspin. Epoca mea a trecut. Scarpia, Rigoletto, Figaro, de câte ori nu i-am cântat şi acum… Gata!

— Ba nu, în seara asta.

— E adevărat, madame… Am uitat. În seara asta.

— Ai cântat cu multe în „Tosca”, spuse arogantă Nazorkoff, dar niciodată cu mine!

Francezul se înclină.

— Va fi o onoare, rosti el încet. E un rol mare, madame.

— E nevoie nu numai de o cântăreaţă, ci şi de o actriţă, sublinie lady Rustonbury.

— Foarte adevărat, îi întări spusele Bréon. Îmi amintesc de vremea când eram tânăr, în Italia, m-am dus la un mic teatru mai puţin cunoscut din Milano. Biletul m-a costat doar câteva lire, dar am auzit nişte glasuri ca la „Metropolitan Opera House” din New York. Şi doar o fată oarecare cânta în „Tosca”; cu un glas ca de înger. N-am să-i uit niciodată vocea din aria „Vissi D'Arte”, claritatea, puritatea ei. Dar îi lipsea forţa dramatică.

Nazorkoff dădu din cap.

— Asta vine mai târziu, zise ea liniştită.

— Aşa e. Pe tânăra aceea – Bianca Capelli se numea – am ajutat-o personal în carieră. Datorită mie a avut şansa de a primi mari angajamente, dar a fost o proastă, din păcate, o proastă.

Ridică din umeri a regret.

— Cum adică a fost proastă?

Întrebase fiica de 24 de ani a contesei Rustonbury, Blanche Amery, o fată subţire cu ochi mari, albaştri. Francezul se întoarse imediat spre ea, politicos.

— Vai, mademoiselle, s-a încurcat cu un tip de speţă proastă, un ticălos, membru al Camorrei. El a dat de bucluc cu poliţia şi a fost condamnat la moarte; ea a venit la mine să mă implore să încerc să-i salvez iubitul.

Blanche Amery îl privea cu intensitate.

— Şi l-aţi salvat? Întrebă ea ţinându-şi răsuflarea.

— Eu, mademoiselle, ce puteam eu face? Străin în ţara aceea?

— Poate aveaţi influenţă? Interveni Nazorkoff cu vocea ei plină, vibrândă.

— Dacă aveam, mă îndoiesc că mi-aş fi exercitat-o. Bărbatul acela nu merita. Dar am făcut ce-am putut pentru fată.

Zâmbi uşor şi acel zâmbet o izbi deodată pe fată ca purtând pecetea a ceva deosebit de dezagreabil. Simţi, în acel moment, că spusele lui nu-i exprimau gândurile.

— Aţi făcut ce-aţi putut, zise Nazorkoff. Foarte frumos din partea dumneavoastră şi ea v-a fost recunoscătoare, nu?

Francezul ridică din umeri.

— Omul a fost executat şi fata a intrat într-o mănăstire. Eh, voila! Lumea a pierdut o cântăreaţă.

Nazorkoff râse cu poftă.

— Noi, ruşii, suntem mai nestatornici, zise ea fără să-i pese.

S-a întâmplat ca Blanche Amery să-l privească pe Cowan tocmai când vorbea cântăreaţa şi a observat privirea de uimire a acestuia ca şi buzele sale care se deschiseră şi apoi se închiseră la loc în semn de ascultare la o privire cu subînţeles din partea Paulei.

Majordomul apăru în prag.

— Cina, anunţă lady Rustonbury, ridicându-se. Dragilor, îmi pare aşa de rău pentru voi. Trebuie să fie groaznic să flămânzeşti întotdeauna înainte de a cânta. Dar, va urma un supeu foarte bun după aceea.

— Îl vom aştepta cu nerăbdare, zise Paula Nazorkoff. Râse încet. După aceea!

III

În teatru, primul act din „Tosca” tocmai se terminase. Auditoriul începu să freamăte, fiecare vorbind cu vecinii. Membrii casei regale, încântători şi amabili, stăteau în trei fotolii de catifea din primul rând. Toţi şopteau şi murii în iau unii către alţii: părerea generală era că în primul act, Nazorkoff nu prea se ridicase la marea ei reputaţie. Majoritatea celor prezenţi nu-şi dădeau seama că în acest act cântăreaţa îşi arătase arta, făcând economie de voce şi menajându-se. Crease din Tosca un personaj uşuratic, frivol,

care se juca cu dragostea, cocheta cu gelozia, acaparator. Bréon, deşi nu se mai afla la apogeul gloriei, îl interpretă totuşi în mod magnific pe cinicul Scarpia. Exista nici o urmă din afemeiatul fără scrupule în con-ţia sa despre rol. Făcu din Scarpia un personaj frumos, aproape binevoitor, având doar o urmă de subtilă răutate care se desluşea în aparenţa exterioară. În ultima parte, cu orga şi procesiunea, când Scarpia stă pierdut în gânduri, meditând asupra planului său de a şi-o păstra pe Tosca, Bréon dăduse dovadă de toată arta sa minunată. Acum, cortina se ridica pentru al doilea act, scena din casa lui Scarpia.

De data aceasta, când Tosca intră, arta Nazorkoffei străluci brusc. Era o femeie terorizată de moarte care-şi juca rolul cu siguranţa unei mari actriţe. Felul ei graţios de a-l saluta pe Scarpia, nonşalanţa, răspunsurile sale zâmbitoare! În această scenă, Paula Nazorkoff juca cu ochii ei; se mişca cu un calm mormântal, cu o faţă zâmbitoare, impasibilă. Numai ochii săi, care îi aruncau priviri scrutătoare lui Scarpia, îi trădau adevăratele sale sentimente. Şi, astfel, opera continuă, cu scena torturei, disperarea Toscăi şi răvăşeala ei completă când se aruncă la picioarele lui Scarpia, implorându-l, în van, să aibă milă. Bătrânul lord Leconmere, un connaisseur al muzicii, se mişcă impresionat şi un ambasador străin de lângă el murmură:

— În seara asta, Nazorkoff se întrece pe sine însăşi. Nu există o altă femeie pe scenă care să-şi exprime sentimentele ca ea.

Leconmere îl aprobă.

Şi-acum Scarpia îi spune preţul şi Tosca îngrozită, fugi de la el spre fereastră. Apoi se aude bătaia tobelor de afară şi Tosca se aruncă fără vlagă pe sofa. Scarpia aplecându-se asupra ei, îi povesteşte cum oamenii săi ridică spânzurătoarea – şi apoi linişte şi din nou sunetul îndepărtat al tobelor. Nazorkoff zăcea încremenită pe sofa, cu capul atârnându-i în jos, acoperit de păr aproape

atingând duşumeaua. Apoi, într-un contrast uimitor cu patima şi tensiunea din ultimele douăzeci de minute, vocea ei răsună înaltă şi clară, aşa cum îi spusese lui Cowan, vocea unui băiat din cor sau a unui înger.

„Vissi d'arte, vissi d'amore, no feci mai maie ad anima viva. Con mana furtiva cuante miseri conobbi, aiuta-i”.

Era vocea unui copil uimit, uluit. Apoi ea îngenunche încă o dată implorându-l până în clipa când intră Spoletta. Tosca, extenuată, cedează şi Scarpia rosteşte cuvintele sale cu dublu înţeles care vor hotărî destinul tuturor. Spoletta pleacă. După aceea, urmează momentul dramatic în care Tosca, ridicând paharul cu vin cu mâna tremurândă, observă cuţitul pe masă şi-l ascunde la spate.

Bréon se ridică, frumos cum era, întunecat, plin de pasiune. „Tosca, finalmente mia” Lovitura fulgerătoare a cuţitului şi şuieratul de răzbunare al Toscăi:

— Questo e il baccio di Tosca” (Acesta e sărutul Toscăi!).

Niciodată nu interpretase Nazorkoff cu atâta măiestrie actul de răzbunare al Toscăi. Acele ultime şoapte aspre: „Muori dannato” şi, apoi, cu o voce ciudată, liniştită care umplu teatrul:

— Oggi gliperdonol (Acum îl iert!)

Blânda muzică sfâşietoare începu odată cu ceremonialul prin care Tosca aşează câte un sfeşnic de-o parte şi de alta a capului şi crucifixul pe pieptul lui; a urmat o ultimă clipă, în dreptul uşii, când privi înapoi; se auzi bătaia tobelor în depărtare şi cortina căzu.

De data aceasta, spectatorii izbucniră în aplauze frenetice, dar de scurtă durată. Cineva ieşi repede dintr-o latură şi-i vorbi lordului Rustonbury, Acesta se ridică şi după câteva clipe de consultări, se întoarse şi făcu semn către sir Donald Calthorp, care era un eminent medic. Aproape imediat,ştirea se răspândi în sală. Ceva se întâmplase: Un accident, cineva era rănit foarte grav. Unul dintre cântăreţi apăru în faţa cortinei şi anunţă că domnul Bréon avusese, din nefericire un accident, că opera nu mai putea continua.

Din nou, un zvon făcu ocolul sălii: Bréon fusese înjunghiat, Nazorkoff îşi pierduse minţile, îşi trăise rolul atât de intens încât îl înjunghiase cu adevărat pe partenerul său. Lordul Leconmere vorbea cu ambasadorul când cineva îl atinse pe braţ şi, întorcându-se, dădu cu ochii de Blanche Amery.

— Nu a fost un accident, spunea fata. Sunt sigură că nu a fost un accident. N-aţi auzit, chiar înainte de cină, ce povestea el despre fata din Italia? Fata aia este Paula Nazorkoff. Imediat, ea a susţinut că este rusoaică, dar eu l-am observat pe domnul Cowan uitându-se uimit. Ea trebuie să-şi fi luat un nume rusesc, dar el ştie prea bine că ea e italiancă.

— Draga mea Blanche, o opri lord Leconmere.

— Vă spun că sunt sigură de asta. Ea are un ziar ilustrat în dormitor, deschis la pagina pe care domnul Bréon e fotografiat în casa lui de la ţară din Anglia. Ea ştia înainte de a veni aici! Cred că i.-A dat ceva bietului aceluia de italian ca să se îmbolnăvească.

— Dar, de ce? Strigă lordul Leconmere. De ce?

— Nu înţelegeţi? Este povestea Toscăi pe viu. El a dorit s-o aibă în Italia, dar ea i-a fost credincioasă iubitului său şi s-a dus la el să încerce să-l determine să-i salveze iubitul şi Bréon s-a prefăcut că o va face. În schimb, l-a lăsat să moară. Şi acum, în sfârşit, a sosit ora ca ea să se răzbune. Naţi auzit cum a şuierat „eu sunt Tosca”? I-am văzut faţa lui Bréon şi-atunci el a înţeles… A recunoscut-o!

În cabina ei, Paula Nazorkoff stătea nemişcată, cu o haină albă de hermină pe ea. Cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse primadona.

Elise intră. Plângea cu sughiţuri.

— Madame, madame, el a murit! Şi…

— Da?

— Madame, cum să vă spun? Sunt doi domni de la poliţie aici; vor să vă vorbească.

Paula Nazorkoff se ridică drept în picioare.

— Mă duc eu la ei, spuse liniştită.

Scoase un colier de perle de la gât şi-l puse în mâinile franţuzoaicei.

— Astea sunt pentru tine, Elise; ai fost o fată bună. Eu n-o să am nevoie de ele acolo unde mă duc. Înţelegi, Elise? N-o să mai cânt „Tosca” din nou.

Rămase o clipă lângă uşă, cu privirea mângâind lucrurile din cabină, ca şi cum îşi rememora treizeci de ani de carieră. Apoi încet, printre dinţi, murmură ultimul vers dintr-o altă operă: „La commedia e finita!”

Afacerea de la bungalou

— M-am gândit la ceva, zise Jane Helier.

Pe faţa sa frumoasă apăruse un zâmbet încrezător ca al unui copil care aşteaptă să fie îndemnat. Era. Un zâmbet asemănător celui care impresiona spectatorii seara, la Londra, şi care îi îmbogăţea pe fotografi.

— S-a întâmplat unei prietene, continuă ea cu grijă.

Toţi făcură gesturi încurajatoare, dar uşor ipocrite. Colonelul Bantry, doamna Bantry, sir Henry Clithering, doctorul Lloyd şi bătrâna Miss Marple erau cu toţii convinşi că „prietena” era Jane însăşi. Nu prea ar fi fost în stare să-şi amintească sau s-o intereseze ceva care s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Prietena mea, continuă Jane, (n-am să-i dezvălui numele) era actriţă, o foarte cunoscută artistă.

Nimeni nu şi-a exprimat surprinderea. Sir Henry Clithering se gândi în sinea sa: „Mă întreb câte fraze vor urma până când va uita că e vorba de o poveste despre altcineva şi va spune „eu” în loc de „ea”?

— Prietena mea se afla într-un turneu în provincie, acum un an sau doi. Cred că ar fi mai bine să nu vă spun denumirea localităţii. Era un oraş pe Tamisa, nu departe de Londra. L-aş numi…

Se opri şi se încruntă încurcată. Chiar şi inventarea unui simplu nume părea să fie prea mult pentru ea. Sir Henry îi veni în ajutor.

— Să-i spunem Riverbury? Îi sugeră el grav.

— O, da, ăsta se potriveşte de minune. Riverbury, am să ţin minte. Ei bine, cum vă spuneam, asta, prietena mea era la Riverbury cu compania ei şi s-a întâmplat un lucru foarte curios.

Îşi încruntă sprâncenele din nou.

— E foarte dificil, se plânse, să spui ceea ce vrei. Amesteci faptele şi le povesteşti întâi pe cele nepotrivite.

— Ai început minunat, o încuraja doctorul Lloyd. Continuă!

— Deci, se întâmplă acest lucru curios. Prietena mea a fost trimisă la secţia de poliţie. Şi se duse. Se părea că avusese loc o spargere la un bungalou de pe malul apei, îl arestaseră pe un tânăr care spunea o poveste foarte ciudată. Aşa că poliţia a chemat-o pe ea. Nu mai fusese la o secţie de asta, dar cei deacolo au fost foarte drăguţi cu ea, chiar foarte drăguţi.

— De asta nu mă îndoiesc, zise sir Henry.

— Sergentul – cred că era sergent, sau ar fi putut fi inspector – i-a oferit un scaun, i-a explicat cum stau lucrurile şi, bineînţeles, mi-am dat seama de îndată că era o greşeală…

„Aha, se gândi sir Henry, iată-ne ajunşi la eu. Mă şi aşteptam”.

— Prietena mea a spus aşa, continuă Jane, cât se poate de senină, fără să-şi dea seama că se auto-trădase. Ea le explică cum repetase cu dublura ei la hotel şi că nu auzise niciodată de acest domn Faulkener. Şi sergentul a spus: domnişoară Hei…

Se opri şi se înroşi.

— Domnişoară Helman, îi sugeră sir Henry, făcându-i cu ochiul.

— Da, da, merge. Mulţumesc. El zise: „Ei bine, domnişoară Helman, cred că trebuie să fie o greşeală pentru că ştiu că staţi la Bridge Hotel” şi a întrebat dacă aş avea vreo obiecţie să îl confrunt sau să fie confruntată? Nu-mi amintesc.

— Nu prea contează, interveni sir Henry ca s-o liniştească.

— Oricum, cu tânărul. Aşa că am spus. Bineînţeles că nu. Atunci ei l-au adus şi au zis: „Aceasta e domnişoara Helier” şi… O!

Jane se întrerupse, rămânând cu gura căscată.

— Nu face nimic, draga mea, o consolă Miss Marple. Noi trebuie să ghicim, ştii. Şi nu ne-ai dat numele locului sau ceva care are vreo importanţă.

— Dar am vrut să vă povestesc ce şi cum s-a întâmplat altcuiva. Dar e greu, nu-i aşa! Uiţi aşa de uşor.

Toată lumea a asigurat-o că era foarte dificil, a liniştit-o şi a mângâiat-o, aşa că ea continuă cu povestea în care părea a fi implicată.

— Era un bărbat drăguţ, destul de arătos. Tânăr, cu părul roşu. Deschise gura când mă văzu. Şi sergentul întrebă:”Aceasta-i doamna?” El a răspuns: „Nu, cum să fie. Ce măgar am fost!” I-am zâmbit şi am zis că nu face nimic.

— Îmi pot imagina scena, interveni sir Henry. Jane Helier se încruntă.

— Ia să văd, cum să povestesc mai departe?

— Poate ne spui despre ce era vorba, dragă, o îndemnă Miss Marple, cu atâta blândeţe încât nimeni nu putea s-o suspecteze de ironie. Adică, ce greşeală făcuse tânărul şi ceva despre spargere.

— O, da, îşi reveni Jane. Ei bine, ştiţi, acest tânăr îl chema Leslie Faulkener – scrisese o piesă. De fapt, comisese mai multe, dar niciuna nu fusese jucată. Şi el îmi trimisese mie ultima sa piesă ca să o citesc. Nu ştiam de ea, pentru că, desigur, mi se trimit sute de piese şi eu,personal, citesc puţine, numai pe cele despre care ştiu ceva. Oricum, asta era şi,se pare că domnul Faulkener primise o scrisoare de la mine, numai că s-a dovedit că de fapt, nu era cu adevărat de la mine, înţelegeţi…

Se opri neliniştită şi toţi au asigurat-o că au înţeles.

— În care îi spuneam că am citit piesa, că mi-a plăcut foarte mult, îi ceream să vină să discute cu mine. Şi îi indicam adresa – The Bungalou, Riverbury. Aşa că domnul

Faulkener a fost extrem. De încântat şi a sosit la acest loc – The Bungalou. O servitoare i-a deschis uşa, el a întrebat de domnişoara Helier şi ea a răspuns că domnişoara Helier e înăuntru, îl aşteaptă şi l-a condus în sufragerie unde o femeie se îndreptă spfe el. De fapt el a luat-o pe ea drept mine, ceea ce pare foarte ciudat deoarece mă văzuse jucând şi fotografiile mele sunt foarte binecunoscute, nu-i aşa?

— De-a lungul şi de-a latul Angliei, sări prompt doamna Bantry. Dar, adesea, e o mare diferenţă între o fotografie şi original, dragă Jane. E o deosebire şi mai mare între persoana de sub reflectoare şi cea de pe stradă. Ţine minte că nu orice actriţă rezistă testului aşa de bine ca tine.

— Ei bine, continuă Jane, uşor alinată, poate că aşa e. Oricum, el a descris-o pe femeie ca înaltă, blondă, cu ochi mari, albaştri, foarte frumoasă, aşa încât cred că trebuie să-mi fi semănat puţin. El nu a bănuit nimic. Ea s-a aşezat şi a început să-i vorbească despre piesă, asigurându-l că era nerăbdătoare să o interpreteze. În timp ce disc utau, li s-au adus cocteiluri şi domnul Faulkener luă unul din politeţe. Ei bine, asta e tot ce-şi aminteşte, că a băut cocteilul. Când s-a trezit sau şi-a revenit, sau oricum i-aţi zice, zăcea afară, pe drum, lângă un gard viu, ca să nu fie în pericol de a fi călcat de vreo maşină. Se simţea foarte ciudat şi ameţit, aşa de tare că abia a reuşit să se ridice, împleticindu-se pe drum, fără să ştie încotro mergea. A zis că, dacă ar fi fost în deplinătatea simţurilor, sar fi. Întors la Bungalou şi ar fi încercat să afle ce s-a întâmplat. Dar se simţea ca un prost ameţit şi umbla fără să ştie prea bine ce făcea. Începuse tocmai să-şi revină când poliţia l-a arestat.

— De ce a fost arestat? Întrebă doctorul Lloyd.

— O! Nu v-am spus? Zise Jane, făcând ochii mari. Ce stupidă sunt! Jaful!

— Ai menţionat o spargere, dar n-ai spus unde, ce şi de ce, îi reaminti doamna Bantry.

— Ei bine, acest bungalou, bineînţeles cel la care s-a dus, nu era deloc al meu. Aparţinea unui om al cărui nume era…

Din nou Jane se încruntă.

— Vrei să fiu eu iar naşul? O întrebă sir Henry. Furnizez pseudonime pe gratis. Descrie-l pe proprietar şi eu îi dau numele.

— Aparţinea unui orăşean bogat, cu rangul de cavaler.

— Sir Herman Cohan, propuse sir Henry.

— Merge de minune. Îl luase pentru o doamnă, soţia unui actor, ea însăşi fiind actriţă.

— Să-i spunem actorului Claud Leason, zise sir Henry, iar doamna, cred că era cunoscută după numele de artistă, să-i zicem domnişoara Mary Kerr.

— Văd că sunteţi teribil de inteligent, remarcă Jane. Nu ştiu cum de vă vin în minte aşa de uşor lucruri de-astea. Ştiţi, aceasta era un fel de căsuţă de weekend pentru sir Herman – aţi zis Herman? -Şi pentru doamnă. Desigur, soţia sa nu ştia nimic.

— După cum se întâmplă adesea, oftă sir Henry.

— Şi el îi dăruise acestei actriţe o mulţime de bijuterii, printre care nişte smaralde foarte frumoase.

— Ah! Exclamă doctorul Lloyd, acum ajungem acasă!

— Aceste bijuterii erau în bungalou, închise doar într-o casetă. Poliţia susţine că a fost o mare nesăbuinţă -oricine ar fi putut-o lua.

— Vezi, Dolly, interveni colonelul Bantry. Ce tot îţi spun eu?

— După câte am observat eu în viaţă, îi replică doamna Bantry, întotdeauna, cei groaznic de precauţi îşi pierd lucrurile. Eu nu mi le închid într-o casetă, le ţin într-un sertar, sub ciorapii mei. Şi aş zice că, dacă aia – cum îi zice?

— Mary Kerr ar fi făcut la fel, nu i le-ar fi furat nimeni niciodată.

— Ba da, o contrazise Jane, pentru că s-a umblat în toate sertarele şi conţinutul lor a fost aruncat afară.

— Atunci nu căutau, de fapt, bijuteriile, conchise doamna Bantry. Au vrut documente secrete. Aşa cum se întâmplă

întotdeauna în cărţi.
— N-am idee de documente secrete, spuse cu îndoială în glas Jane. N-am auzit niciodată de aşa ceva.
— Nu-ţi fă probleme, domnişoară Helier, o potoli colonelul Bantry. Divagaţiile lui Dolly nu trebuie luate în serios.
— În legătură cu jaful, îi reaminti sir Henry.
— Da. La poliţie a sunat cineva care s-a recomandat Ca domnişoara Mary Kerr. S-a plâns că bungaloul a fost prădat şi a pomenit de un tânăr cu părul roşu care fusese pe acolo în dimineaţa aceea. Servitoarei i se păruse un tip ciudat şi nu-l lăsase să intre, dar mai târziu, l-au văzut ieşind pe o fereastră. L-a descris aşa de exact pe om că poliţia l-a arestat într-o oră, el le-a spus povestea sa şi le-a arătat scrisoarea de la mine. Şi, cum v-am mai zis, m-au adus şi, când m-a văzut, s-a exprimat cum ştiţi... Mă rog, că nu fusesem eu deloc!
— O poveste foarte curioasă, se miră doctorul Lloyd. Domnul Faulkener o cunoştea pe această domnişoară Kerr?
— Nu, n-o cunoştea sau a pretins asta. Dar n-am ajuns încă la partea cea mai curioasă. Poliţiştii s-au dus, bineînţeles, la bungalou, au găsit totul cum v-am relatat -sertarele trase, bijuteriile dispăruseră şi acolo nu era nimeni. Abia după câteva ore Mary Kerr se întoarse şi atunci n-a recunoscut că le telefonase vreodată, dimpotrivă, a susţinut că era prima oară că auzea de_aşa ceva. Se părea că primise un telefon, în dimineaţa aceea, de la un director de teatru care-i oferea cel mai important rol şi-i fixa o întâlnire aşa încât, normal, ea s-a repezit la Londra. Când a ajuns a descoperit că totul fusese o farsă. Nu i se trimisese nici o telegramă vreodată.
— O înscenare destul de obişnuită ca să o îndepărteze, comentă sir Henry. Dar servitorii?
— Acelaşi lucru s-a întâmplat şi la bungalou. Era doar una, i s-a telefonat, după toate aparenţele de către Mary Kerr, care i-a spus că uitase acolo un lucru foarte important. I-a cerut servitoarei să-i aducă la Londra o anumită geantă

care se afla într-un sertar din dormitorul său. Trebuia să prindă primul tren. Fata a făcut întocmai, închizând, desigur, casa; dar când a sosit la clubul domnişoarei Kerr, unde urma să-şi întâlnească stăpâna, a aşteptat-o degeaba.

— Hm, făcu sir Henry. Încep să înţeleg. Casa a rămas goală şi ca să intri printr-una din ferestre prezenta unele dificultăţi, îmi imaginez. Dar nu prea văd pe unde să intre domnul Faulkener. Cine a sunat la poliţie, dacă nu a fost domnişoara Kerr?

— Tocmai asta nu ştie nimeni şi nici nu s-a aflat vreodată…

— Curios, zise sir Henry. Tânărul s-a dovedit a fi, cu adevărat, persoana care pretindea că e?

— O, da, partea asta a fost în regulă. El chiar primise scrisoarea care se presupunea că ar fi fost de la mine. Nu semăna câtuşi de puţin cu scrisul meu de mână, dar, evident, el nu avea de unde să-l cunoască.

— Bine, hai să sintetizăm lucrurile, propuse sir Henry. Corectaţi-mă dacă greşesc. Doamna şi servitoarea sunt îndepărtate din casă. Tânărul este adus acolo cu ajutorul unei scrisori false – fapt căruia i se dă şi o culoare locală pentru că în săptămâna aceea jucai într-adevăr la teatrul din Riverbury. Tânărul este drogat, se sună la poliţie ca bănuielile să le îndrepte asupra lui. Are loc şi un jaf adevărat. Înţeleg că bijuteriile au dispărut.

— O, da.

— Au fost vreodată recuperate?

— Nu, niciodată. De fapt, cred că sir Herman a.încercat să muşamalizeze lucrurile cum a ştiut mai bine. Dar nu a reuşit şi mi se pare că, în consecinţă, soţia sa a început procedurile de divorţ. Totuşi, nu ştiu exact.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Leslie Faulkener?

— I s-a dat drumul până la urmă. De la poliţie s-a spus că nu există suficiente probe împotriva lui. Nu vi se pare totul cam ciudat?

— Absolut ciudat. Prima întrebare este a cui poveste ş-o crezi? Aşa cum aţi povestit-o, domnişoară Helier, am

observat că înclinaţi să-i daţi crezare domnului Faulkener. Aveţi vreun motiv pentru asta în afară de propriul dumneavoastră instinct?

— Nu, nu, zise Jane fără să vrea. Cred că n-am. Dar era atât de drăguţ şi-şi cerea atâtea scuze pentru că m-a confundat cu altcineva încât simt că el trebuie să fi spus adevărul.

— Înţeleg, zâmbi sir Henry. Dar trebuie să recunoaşteţi că el ar fi putut inventa povestea cu foarte multă uşurinţă. Putea să scrie singur scrisoarea susţinând că a primit-o de la dumneata. De asemenea, putea să se drogheze singur după ce ar fi comis spargerea cu succes. Dar mărturisesc că nu văd în ce-ar consta mobilul. Mai. Uşor era să intre în casă, să se servească şi să dispară în -linişte, numai dacă nu cumva a fost zărit de cineva în împrejurimi şi şi-a dat seama singur că a fost văzut. Atunci ar fi putut pune la cale în grabă planul acesta de a îndepărta bănuiala de la el şi ar fi avut un alibi pentru prezenţa sa acolo.

— Era elegant? Întrebă Miss Marple.

— Nu cred, zise Jane. Nu, cred că era cam strâmtorat.

— Toată povestea pare curioasă, fu de părere doctorul Lloyd. Trebuie să mărturisesc că dacă acceptăm varianta tânărului ca adevărată, cazul devine mult mai dificil. De ce să-l atragă femeia necunoscută, care a pretins să fie domnişoara Helier, pe acest om necunoscut în afacere? De ce să însceneze o comedie atât de elaborată?

— Spune-mi, Jane, întrebă doamna Bantry. A fost vreodată confruntat tânărul Faulkener cu Mary Kerr, în vreun stadiu al anchetei?

— Nu prea ştiu, încercă Jane, uimită, să-şi amintească.

— Pentru că dacă el nu a fost, cazul este rezolvat! Declară doamna Bantry. Sunt sigură că am dreptate. Ce e mai uşor decât să pretinzi că eşti chemată la Londra?

Îi telefonezi servitoarei tale din Paddington sau din oricare gară la care soseşti şi când ea vine la Londra, tu te întorci la bungalou din nou. Tânărul vine cum a fost invitat, este

drogat, se înscenează jaful, răvăşind lucrurile cât se poate de mult. Telefonezi la poliţie, dai descrierea ţapului ispăşitor şi pleci din nou la Londra.

Apoi, te întorci mai târziu cu un tren şi faci pe surprinsa. Inocentă.

— Dar de ce şi-ar fura propriile ei bujuterii, Dolly?

— Aşa fac ele întotdeauna, sublinie doamna Bantry. Şi oricum, pot să mă gândesc la sute de motive. S-ar fi putut ca ea să aibă nevoie de bani urgent, bătrânul sir Herman nu i-ar fi dat, probabil, cash, aşa că pretinde că i s-au furat bijuteriile şi le vinde în secret. S-au poate că era şantajată de cineva care ameninţa să-i spună soţului ei sau soţiei lui sir Herman. Sau ea vânduse deja bijuteriile şi cum sir Herman devenise hapsân şi cerea să i le arate, a fost nevoită să pună ceva la cale. Aşa se procedează de multe ori în cărţi. Sau poate că vroia să le dea la remontat şi primise imitaţii. Sau – asta e o idee foarte bună şi nu prea mult utilizată în romane – ea pretinde că i s-au furat, face o criză îngrozitoare şi el îi dă unele noi. În felul acesta ea pune mâna pe două rânduri de bijuterii în loc de unul. Sunt sigură că tipul ăsta de femeie este teribil de; vicleană.

— Ce deşteaptă eşti, Dolly, declară plină de admiraţie Jane. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva.

— Poţi să fii inteligentă, dar ea nu spune că ai duplate, observă colonelul Bantry. Eu înclin să-l bănuiesc pe nobilul orăşean. El ştia ce telegramă să trimită ca s-o îndepărteze pe doamnă şi putea să aranjeze restul destul de uşor cu ajutorul unei noi prietene. Se pare că nimeni nu s-a gândit să4 ceară lui un alibi.

— Ce credeţi, Miss Marple, întrebă Jane, adresându-se bătrânei doamne care stătea liniştită, încruntată şi uimită.

— Draga mea, chiar că nu ştiu ce să zic. Sir Henry va râde, dar nu-mi reamintesc nici o întâmplare asemănătoare petrecută în sat care să mă ajute de data aceasta. Desigur, sunt mai multe aspecte care se explică de la sine. De exemplu, cel al servitoarei. Într-un… Să-i zicem… Menaj

nereglementar de tipul pe care îl descrii, servitoarea angajată este, fără îndoială, perfect conştientă de starea lucrurilor şi o fată cu adevărat la locul ei nu-şi va lua o asemenea slujbă – mama ei nui va permite nici o clipă. Aşa că mă gândesc că putem considera că fata nu era o persoană demnă de încredere. Ea trebuie să fi avut legătură cu hoţii. Să le lase casa deschisă şi să plece într-adevăr la Londra, prefăcându-se că a primit mesajul la telefon ca să elimine orice suspiciune care ar fi planat asupra sa. Trebuie să mărturisesc că aceasta pare soluţia cea mai probabilă. C-ar fi implicaţi nişte hoţi obişnuiţi asta ar fi foarte ciudat. Presupune mult mai multe cunoştinţe decât posedă o simplă servitoare.

Miss Marple făcu o pauză şi apoi continuă dusă pe gânduri:

Simt că a existat ceva, ei bine, ceea ce aş putea descrie ca un sentiment personal în legătură cu întreaga afacere. De exemplu, să presupunem că cineva nutreşte o veche duşmănie? O tânără actriţă cu care el nu s-a purtat bine? Nu credeţi că aceasta ar explica mai bine cum stau lucrurile? O încercare deliberată de a- 1 băga pe nobil în bucluc. Cam aşa arată. Şi totuşi, asta nu mă satisface pe deplin…

— Doctore, n-aţi spus nimic, zise Jane. V-am uitat.

— Întotdeauna sunt uitat, răspunse trist medicul cu părul grizonat. Trebuie să fiu o persoană foarte nereprezentativă.

— O, nu! Îl contrazise Jane. Vă rog spuneţi-ne ce credeţi.

— Sunt, de fapt, de acord cu soluţiile tuturora şi, în acelaşi timp, cu niciuna. La rândul meu am o teorie cam departe de subiect şi probabil cu totul eronată, potrivit căreia soţia trebuie să aibă ceva legătură cu afacerea. Mă refer la soţia lui sir Herman. N-am motive să cred asta numai că veţi fi surprinşi să aflaţi ce lucruri extraordinare, cu totul ieşite din comun îi trec prin cap unei soţii înşelate.

— O doctore Lloyd, strigă Miss Marple emoţionată. Ce inteligent din partea dumitale. Nu m-am gândit niciodată la

biata doamnă Pebmarsh. Jane o privi curioasă.
— Doamna Pebmarsh? Cine e doamna Pebmarsh?
— Zău… Ezită Miss Marple. Nu ştiu dacă se potriveşte. E o spălătoreasă. A furat un ac cu opal care era prins de o bluză şi l-a pus în casa altei femei.
Jane Marple arăta mai absconsă decât oricând.
— Şi asta îţi lămureşte toată problema, Miss Marple, zise sir Henry clipind.
Spre surpriza sa, Miss Marple clătină neajutorată din cap.
— Nu, mă tem că nu. Trebuie să mărturisesc că treburile mă depăşesc complet. Dar, ceea ce îmi dau seama e că femeile trebuie să facă front comun; într-un caz de extremă urgenţă este necesar să fii de partea celor de sexul tău. Cred că aceasta este morala povestirii domnişoarei Helier.
— Recunosc că această deosebită semnificaţie etică a misterului mi-a scăpat spuse, pe un ton grav, sir Henry. Poate o să-mi dau seama de ea, mai clar, când domnişoara Helier ne va dezvălui soluţia.
— Poftim? Întrebă Jane uitându-se cam uimită.
— Tocmai conchideam ca în limbajul copiilor că „ne lăsăm bătuţi”. Şi numai dumneata, domnişoară Helier, ai marea onoare de a prezenta un mister atât de derutant încât şi Miss Marple trebuie să se lase învinsă.
— Vă lăsaţi cu toţii bătuţi? Întrebă Jane.
— Da. După un minut de tăcere, timp în care îi aşteptă pe ceilalţi să vorbească, sir Henry s-a făcut din nou purtător, de cuvânt. Adică ne menţinem sau renunţăm la soluţiile schiţate pe care am încercat să le prezentăm. Câte una pentru fiecare bărbat, două pentru Miss Marple şi o jumătate de duzină din partea doamnei B.
— N-a fost o duzină, îl contrazise doamna Bantry. Ci numai variaţii pe o temă principală. Şi de câte ori trebuie să repet să nu mai mi se spună doamna B.
— Deci, vă lăsaţi bătuţi, repetă Jane gânditoare. Asta-i foarte interesant.

Se rezemă în scaun şi începu să-şi pitească unghiile cam distratată.

— Haide, Jane, care-i soluţia? O întrebă doamna Bantry.

— Soluţia?

— Da. Ce s-a întâmplat de fapt?

Jane se holbă la ea.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Poftim?

— Întotdeauna v-am admirat. V-am considerat pe toţi atât de inteligenţi că mi-aţi putea explica.

Toţi se simţeau agasaţi. Era foarte bine că Jâne arăta aşa frumoasă, dar în clipa asta, li se părea că mersese cu prostia prea departe. Chiar şi frumuseţea transcedentală nu poate fi o scuză.

— Vrei să spui că nu s-a descoperit niciodată adevărul? Întrebă sir Henry.

— Nu. De aceea, zic, mă gândeam că mă veţi putea lămuri.

Jane vorbea ofuscată. Era clar că ea simţea ceva ca şi cum ar fi avut un necaz.

— Ei bine, eu… Eu… Începu colonelul Bantry, fără să reuşească să termine.

— Eşti cea mai complicată fată, Jane, zise soţia sa. Oricum, sunt sigură şi întotdeauna voi fi sigură că am avut dreptate. Dacă măcar mi-ai spune numele adevărate ale oamenilor voi fi cu adevărat sigură.

— Nu cred că aş putea face asta, zise Jane încet.

— Nu, dragă, interveni Miss Marple. Domnişoara Helier mi poate face asta.

— Ba cum să nu, insistă doamna Bantry. Nu fi aşa de scrupuloasă, Jane. Noi, oamenii mai în vârstă trebuie să ştim câte ceva şi despre un scandal. În orice caz, spune-ne cine era magnatul din Londra.

Dar Jane refuză, dând din cap şi Miss Marple, în felul ei demodat, continuă să o susţină pe fată.

— Trebuie să fi fost o treabă foarte supărătoare, observă ea.

— Nu, confirmă Jane. Cred… Cred că m-am bucurat.
— Bine, poate, cred că a spart monotonia. În ce piesă jucai?
— Smith”.
— O, da. E o piesă de Somerset Maugham, nu-i aşa? Cred că sunt foarte inteligent scrise. Le-am văzut aproape pe toate.
— O repetaţi ca să mergeţi în turneul din toamna următoare, nu-i aşa? Întrebă doamna Bantry.
Jane îi confirmă spusele.
— Bine, zise Miss Marple ridicându-se. Trebuie să mă duc acasă. S-a făcut aşa târziu! Dar am avut o seară foarte plăcută. Cât se poate de neobişnuită. Cred că povestea domnişoarei Helier va câştiga premiul. Sunteţi de acord?
— Îmi pare rău că sunteţi supăraţi pe mine. Mă refer la faptul că nu cunosc-sfârşitul. Ar fi trebuit s-o spun mai de mult.
Vocea sa era melancolică. Doctorul Lloyd se arătă galant cu acest prilej.
— Dragă domnişoară, de ce-ar fi trebuit? Ne-aţi oferit o problemă bună pentru rezolvarea căreia e nevoie să ne ascuţim mintea. Mie îmi pare rău numai de faptul că niciunul dintre noi n-a putut s-o soluţioneze în mod convingător.
— Vorbeşte pentru dumneata, zise doamna Bantry. Eu am rezolvat-o. Sunt convinsă că am dreptate.
— Ştii, că într-adevăr ai, o aprobă Jane. Tot ceea ce ai propus sună a fi probabil.
— La care din cele şapte soluţii ale ei te referi? Întrebă sir Henry ca s-o cicălească.
Doctorul Lloyd, curtenitor, o ajută pe Miss Marple să-şi pună galoşii. „Mi i-am luat doar preventiv”, îi explică bătrâna doamnă. Doctorul urma s-o însoţească până la vechea ei căsuţă. Înfăşurată în mai multe şaluri de lână, Miss Marple le ură încă o dată la fiecare noapte bună. Se apropie de Jane Helier la urmă şi aplecându-se spre ea,

şopti ceva la urechea actriţei. Jane lăsă să-i scape o exclamaţie de uimire şi încă atât de tare că ceilalţi îşi întoarseră capetele.

Zâmbind şi dând din cap, Miss Marple plecă, în timp ce Jane Helier se uita după ea cu îngrijorare.

— Vii la culcare, Jane? O întrebă doamna Bantry. Ce ţi s-a întâmplat? Te uiţi de parcă ai fi văzut o stafie.

Cu un oftat adânc, Jane îşi reveni, le zâmbi frumos şi încântător celor doi bărbaţi şi-şi urmă gazda sus pe scară. Doamna Bantry intră şi ea în camera fetei.

— Focul tău aproape s-a stins, se supără doamna Bantry, încercând să-l învioreze, fără succes, cu cleştele. Pesemne că nu l-au făcut cum trebuie. Ce proaste sunt servitoarele astea. Cred totuşi c-am întârziat în seara asta mai mult. Da, chiar, e trecut de ora unu!

— Crezi că sunt mulţi oameni ca ea? Întrebă Jane Helier.

Stătea pe marginea patului cufundată aparent în gânduri.

— Ca servitoarea?

— Nu. Ca bătrâna aia nostimă, cum o cheamă, Marple?

— O! Nu ştiu. Cred că este un tip cât se poate de neobişnuit dintr-un sat mic.

— O, dragă, nu ştiu ce să fac, se plânse Jane. Oftă adânc.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt îngrijorată.

— Din ce cauză?

— Dolly, Jane Helier avea un aer solemn de prost augur. Ştii ce mi-a şoptit bătrâna aceea ciudată înainte de a ieşi pe uşă, în seara asta?

— Nu. Ce?

— Mi-a spus aşa: „Eu n-aş face-o dacă aş fi în locul tău, draga mea. Niciodată nu te lăsa prea mult în puterea altei femei, chiar dacă eşti convinsă că ţi-e prietenă în acel moment.” Ştii, Dolly, e teribil de adevărat.

— Maxima? Da, poate că e. Dar nu văd unde se aplică.

— Cred că nu poţi niciodată să ai încredere totală într-o femeie. Şi aş fi la cheremul ei. Nu m-am gândit la asta.

— Despre ce femeie vorbeşti?
— Netta Greane, dublura mea.
— Ce Dumnezeu ştie Miss Marple despre dublura ta?
— Presupun că a ghicit, dar nu înţeleg cum.
— Jane, eşti aşa de bună să-mi spui imediat despre ce vorbeşti?
— Povestirea. Cea pe care v-am spus-o. O, Dolly, o ştii pe femeia aceea care mi l-a luat pe Claud?
Doamna Bantry dădu din cap, gândindu-se la prima din căsătoriile nefericite ale Janei cu Claud Averbury, actorul.
— El s-a însurat cu ea şi eu aş fi putut să-i spun ce va urma. Claud nu ştie dar ea trăieşte cu sir Joseph Salmon, îşi petrece weekend-urile cu el la bungaloul de care v-am povestit. Am vrut s-o desconspir, ca toată lumea să ştie ce tip de femeie este. Şi înţelegi, cu un jaf, totul ar fi ieşit la iveală.
— Jane! Rămase cu gura căscată doamna Bantry. Tu ai fost cea care ai pus la cale întreaga poveste pe care ne-ai spus-o?
Jane dădu afirmativ din cap.
— De aceea am ales „Smith”. Eu interpretez rolul servitoarei, ştii. Aşa că aş fi fost pregătită. Şi când ei ar fi trimis după mine de la secţia de poliţie ar fi fost cel mai uşor lucru din lume să le spun că repetam rolul cu dublura mea la hotel. Bineînţeles, în realitate, noi am fi fost la bungalou. Eu aveam doar să deschid uşa şi să aduc cocteilurile şi Netta ar fi pretins că sunt eu. El n-avea să mă mai vadă niciodată, aşa încât nu mă temeam că ar fi recunoscut-o. Şi, eu mă pot preface foarte bine să arăt ca o servitoare; apoi nimeni nu se uită la servitoare ca şi cum ar fi un membru al familiei. Am plănuit să-l târâm apoi afară la drum, să luăm caseta cu bijuterii, să telefonăm la poliţie şi să ne întoarcem la hotel. N-aş vrea ca bietul tânăr să sufere, dar sir Henry nu părea să creadă că va pătimi ceva, nu-i aşa? Şi, femeia care mi-a luat bărbatul va apare în

ziare şi se va afla totul, iar Claud îşi va da seama cu cine se însurase de fapt.

Doamna Bantry se aşează gemând.

— O, vai de capul meu! Şi tot timpul, Jane Helier, ne-ai păcălit! Ne-ai spus povestea aşa cum ai procedat tu, de fapt!

— Sunt o actriţă bună, se laudă Jane, mulţumită de sine. Am fost întotdeauna, indiferent ce spun unii sau alţii. Nu m-am lăsat niciodată mai prejos, nu-i aşa?

— Miss Marple a avut dreptate, murmură doamna Bantry. Elementul personal. O, da, elementul personal. Jane, fetiţa mea dragă, îţi dai seama că furtul e furt şi c-ai putea fi trimisă la închisoare?

— Bine, dar niciunul dintre voi nu a ghicit, insistă Jane, cu excepţia lui Miss Marple. Expresia de îngrijorare îi reapăru pe faţă. Dolly, chiar crezi că sunt mulţi ca ea?

— Sinceră să fiu nu prea cred, o asigură doamna Bantry.

Jane oftă din nou.

— Totuşi, ar fi mai bine să nu risc. Şi apoi aş ajunge la bunul plac, în puterea Nettei – asta-i cât se poate de adevărat. S-ar putea să-mi devină rivală, să mă şantajeze sau cine ştie ce altceva. M-a ajutat să pun la punct detaliile şi a jurat că-mi va fi credincioasă, dar nu ştii niciodată cum se schimbă femeile. Nu, cred că Miss Marple a avut dreptate. Mai bine n-aş risca.

— Dar, draga mea, ai riscat deja.

— O, nu. Ochii mari albaştri i se făcură şi mai mari. Nu înţelegi? Nimic din astea nu s-a întâmplat încă! Ei bine, făceam o repetiţie generală, ca să zic aşa.

— Nu prea mă pricep la limbajul vostru teatral, afirmă doamna Bantry plină de demnitate. Vrei să spui că ăsta este un proiect viitor şi nu o afacere trecută?

— Aveam de gând s-o fac în toamna aceasta… În septembrie. Nu mai ştiu ce să fac acum.

— Şi Jane Marple a ghicit, a ghicit chiar adevărul şi nu ni l-a spus deloc zise doamna Bantry mâniată.

— Cred că de aceea a vorbit despre femeile care trebuie să facă front comun. N-a vrut să mă desconspire în faţa bărbaţilor. Drăguţ din partea ei. Nu-mi pasă dacă tu ştii, Dolly.

— Bine, renunţă la ideea asta Jane, te rog.

— Cred că voi renunţa, murmură domnişoara Helier. S-ar putea să fie şi alte Miss Marple…

Cazul femeii bogate.

Numele doamnei Abner Rymer i-a fost adus la cunoştinţă domnului Parker Pyne. Îl cunoştea şi de aceea ridică din sprâncene.

De îndată, clienta intră în birou.

Doamna Rymer era o femeie înaltă, ciolănoasă. Silueta dizgraţioasă nu şi-o putea ascunde în pofida faptului că purta o rochie de catifea şi o haină bogată din blană. Încheieturile de la mâini erau pronunţate… Faţa mare şi lată îi era roşie. Părul negru coafat la modă susţinea o pălărie cu multe vârfuri de pene de struţ.

Se aruncă pe un scaun dând din cap:

— Bună dimineaţa! Avea o tonalitate aspră în voce. Dacă vă pricepeţi la ceva, mi-aţi putea spune cum să-mi cheltui banii!

— Cât de original! Murmură domnul Parker Pyne. Puţini mă întreabă asta în zilele noastre. Chiar credeţi că e aşa de greu, doamnă Rymer?

— Da, aşa cred, zise doamna scurt. Am trei haine de blană, o mulţime de rochii din Paris şi chestii de-astea. Am o maşină şi o casă în Park Lane. Un iaht, dar nu-mi place marea. Mai am mulţi servitori de prima clasă, din aceia care se uită de-a lungul nasului, în jos la tine. Am călătorit puţin şi am văzut ţări străine. Şi, pe cuvântul meu, dacă mai ştiu la ce să mă gândesc să cumpăr sau să fac. Se uită plină de speranţă la domnul Pyne.

— Sunt spitale, zise el.

— Ce? Să arunc cu banii, la asta vă gândiţi? Nu, nu-mi convine! Banii ăştia au fost munciţi, vă asigur că au fost

câştigaţi din greu. Dacă vă închipuiţi că am să-i împrăştii pe fleacuri, să ştiţi că vă înşelaţi. Vreau să-i cheltui; să-i cheltui şi să obţin ceva bun în schimbul lor. Deci, dacă vă vin nişte idei valoroase în acest sens, puteţi conta pe un onorariu consistent.

— Propunerea dumneavoastră mă interesează, îi răspunse domnul Pyne. Nu aţi menţionat o casă la ţară.

— Am uitat-o, dar am una. Mă plictiseşte de moarte.

— Trebuie să-mi povestiţi mai multe despre dumneavoastră. Problema cu care aţi venit nu e uşor de soluţionat

— Vă spun cu plăcere. Nu mi-e ruşine de unde provin. Am lucrat la o fermă când eram tânără. Muncă foarte grea. Apoi m-am împrietenit cu Abner, el era muncitor la uzina din apropiere. Mia făcut curte opt ani, după care ne-am căsătorit.

— Şi aţi fost fericiţi? Întrebă domnul Pyne.

— Am fost. Abner a fost un soţ bun. Totuşi, a trebuit să ne luptăm din greu; a fost şomer de două ori şi copiii veneau unul după altul. Am avut patru, trei băieţi şi o fată. Dar niciunul nu a trăit prea mult. Cred că ar fi fost cu totul altfel dacă iaş fi avut. Faţa ei se îmblânzi; arătă deodată mai tânără.

Abner suferea de plămâni. Nu l-au înrolat. S-a descurcat bine în ţară. A fost făcut şef de echipă. Abner era un băiat deştept. A inventat un procedeu. Aş zice că s-au purtat cinstit cu el; i-au dat o sumă frumuşică. A folosit banii ăia pentru o altă idee de-a sa. Aia i-a adus bani cu carul. Şi încă mai aduce. Dar să ştiţi că la început nu prea ne distram. Apoi ne-am luat o casă cu o baie ultramodernă şi servitori. Gata cu gătitul, cu frecatul duşumelelor şi spălatul. Stăteam doar pe perne de mătase în sufragerie şi sunam clopoţelul pentru ceai, cum ar face o contesă! Era nostim şi ne-a plăcut. Apoi am venit la Londra. Mam dus să-i îmbogăţesc pe croitori ca să-mi fac haine. Ne-am dus la Paris şi pe Riviera. Ne-am distrat de minune.

— Şi apoi? Întrebă domnul Parker Pyne.

— Cred că ne-am obişnuit, zise doamna Rymer. După puţin timp nu ni se mai părea aşa de nostim. Chiar erau zile când nu ştiam ce mâncăruri să mai comandăm, noi care puteam să alegem orice! Cât despre băi, ei bine, în cele din urmă, o baie pe zi e de ajuns pentru fiecare. Sănătatea a început să-i dea de furcă lui Abner. Le-am dat mulţi bani doctorilor, chiar aşa, dar n-au putut face nimic. Au încercat ba una, ba alta. Dar, nu i-a folosit. A murit. Făcu o pauză. Era un om tânăr, de numai 43 de ani.

Domnul Pyne dădu din cap compătimitor.

— Asta s-a întâmplat acum cinci ani. Banii încă îmi vin cu grămada. Mi se pare o nerozie să nu fii în stare să faci ceva cu ei. Dar aşa cum vă spun, nu mai ştiu ce să cumpăr în plus faţă de ce am deja.

— Cu alte cuvinte, viaţa dumneavoastră e plicticoasă. Nu vă bucuraţi de ea, spuse domnul Pyne.

— M-am săturat de ea, mărturisi doamna Rymer pe un ton macabru. N-am prieteni. Cei noi vor numai sponsorizări şi râd de mine pe la spate. Cu cei vechi. A mai am de-a face. Faptul că merg într-o maşină îi intimidează. Puteţi să găsiţi sau să-mi sugeraţi ceva?

— Poate că da, zise domnul Pyne încet. Va fi dificil, dar cred că există o şansă de succes. S-ar putea să vă recăpătaţi ceea ce aţi pierdut: interesul pentru viaţă.

— Cum? Întrebă doamna Rymer scurt.

— Ăsta este secretul meu profesional. Şi nu-mi dezvălui niciodată metodele mele înainte. Problema este dacă vreţi să încercaţi? Nu vă garantez succesul, dar cred că există o posibilitate rezonabilă pentru el. Va trebui să recurg la metode neobişnuite ceea ce va presupune cheltuieli. Onorariul meu va fi de o mie de lire, care se achită în avans.

— Vă pricepeţi să daţi cu gura, remarcă în chip de apreciere doamna Rymer. Bine, îmi asum riscul. Sunt obişnuită să plătesc preţurile cele mai mari. Numai că

atunci când plătesc pentru un lucru îmi iau precauţii ca să-l şi obţin.

— O să-l obţineţi, o asigură domnul Parker Pyne. Nu vă temeţi.

— Am să vă trimit un cec în seara asta, spuse doamna Rymer, ridicându-se. Nu prea ştiu de ce am încredere în dumneavoastră. Se spune că proştii şi banii nu fac casă bună. Cred că sunt o proastă. Aveţi tupeu ca să daţi anunţuri în toate ziarele că-i faceţi pe oameni fericiţi!

— Anunţurile acelea mă costă bani. Dacă nu m-aş ţine de cuvânt mi-aş pierde banii. Ştiu ce determină nefericirea şi, în consecinţă, am o idee clară cum să produc o stare opusă.

Doamna Rymer dădu din cap plină de îndoială şi plecă lăsând în urmă o dâră de parfumuri scumpe amestecate.

Claude Luttrell cel frumos intră în birou.

— Ceva în domeniul meu?

— Nu e prea simplu, îi răspunse domnul Pyne, clătinând din cap. Nu, e un caz dificil. Mă tem că trebuie să ne asumăm nişte riscuri. Trebuie să încercăm ceva neobişnuit

— Doamna Oliver?

Domnul Pyne zâmbi la menţionarea romancierei celebre în întreaga lume.

— Doamna Oliver este într-adevăr cea mai convenţională dintre noi toţi. Mă gândesc la o lovitură cât se poate de îndrăzneaţă, ieşită din comun. Apropo, ai putea să-i telefonezi dr. Antrobus.

— Antrobus?

— Da. Avem nevoie de serviciile sale.

O săptămână mai târziu, doamna Rymer intră din nou în biroul domnului Parker Pyne. Se ridică s-o primească.

— Vă asigur că această întârziere a fost necesară, spuse el. A trebuit să aranjez multe lucruri şi să mă asigur de serviciile unui om neobişnuit care a străbătut o jumătate din Europa.

— O! Exclamă ea suspicioasă. Îşi amintea mereu că trimisese un cec de o mie de lire care fusese încasat.

Domnul Parker Pyne apăsă pe un buton. O tânără brunetă, cu înfăţişare orientală, dar îmbrăcată într-un halat alb de soră se prezentă.

— Totul este gata, soră De Sara?

— Da. Doctorul Constantine aşteaptă.

— Ce aveţi de gând să faceţi? Întrebă doamna Rymer cu o undă de nelinişte.

— Să vă familiarizăm cu magia orientală, dragă doamnă, îi explică domnul Parker Pyne.

Doamna Rymer o urmă pe soră sus, la etajul următor. Aici, a fost introdusă într-o cameră care nu semăna cu restul casei. Broderii orientale acopereau pereţii. Erau divane cu perne moi şi covoraşe frumoase pe duşumea. Un bărbat era aplecat asupra unei cafetière. Se îndreptă când ele intrară.

— Doctorul Constantine, anunţă sora.

Doctorul era îmbrăcat în haine europene, cu faţa negricioasă, ochii mari şi oblici aveau o putere deosebit de pătrunzătoare în privirea lor.

— Deci, aceasta este pacienta mea! Constată el pe un fon grav, vibrant.

— Eu nu sunt o pacientă, spuse doamna Rymer.

— Trupul dumneavoastră nu este bolnav, o lămuri doctorul, dar sufletul vă este obosit. Noi cei din Orient ştim cum să tratăm această boală. Staţi jos şi serviţi o ceaşcă de cafea.

Doamna Rymer se aşează şi acceptă o ceaşcă cu fiertură aromată. În timp ce sorbea din ea, doctorul vorbea.

— Aici, în Occident, se tratează numai bolile trupeşti. O greşeală. Trupul este numai instrumentul. Pe el se cântă o melodie. Aceasta poate fi una tristă, jalnică. Poate fi o melodie veselă şi plină de încântare. Pe a doua noi vă vom oferi-o. Dumneavoastră aveţi bani. Îi veţi cheltui şi vă veţi bucura. Viaţa va merita să fie trăită din nou. E uşor… Uşor… Aşa de uşor…

O stare de moliciune o cuprinse pe doamna Rymer. Siluetele doctorului şi sorei se înceţoşară. Se simţea nespus

de fericită şi foarte adormită. Silueta doctorului creştea tot mai mult. Întreaga lume se făcea tot mai mare.

Doctorul o privea în ochi.

— Dormi, spunea el. Dormi. Pleoapele ţi se închid. Curând vei adormi. Vei adormi. Vei adormi…

Pleoapele doamnei Rymer se închiseră. Plutea cu o minunată lume uriaşă…

Când îşi deschise ochii, i se păru că trecuse foarte mult timp. Îşi amintea vag de mai multe lucruri – de vise ciudate, imposibile; apoi sentimentul că se trezeşte; apoi alte vise. Îşi amintea ceva despre o maşină şi despre o fată brunetă frumoasă, într-un halat de soră, care se apleca deasupra sa.

Oricum, acum era trează de-a binelea şi în propriul ei pat.

Cel puţin, era propriul său pat? Părea altfel. Îi lipsea confortul plăcut al propriului ei pat. Îi reamintea vag de vremuri aproape uitate. Se mişcă şi acesta scârţâi. Patul doamnei Rymer din Park Lane nu scârţâia niciodată.

Privi în jur. Hotărât lucru, ăsta nu era Park Lane. Un spital? Nu, decise ea, nu e spital. Nici hotel. O cameră goală cu pereţii într-o nuanţă nesigură de lila. Era un lavabou ieftin cu o cană cu apă şi un lighean. Se mai aflau un dulap simplu şi o valiză din aluminiu. Haine, pe care nu le cunoştea, atârnau pe umeraşe. Patul era acoperit cu o cuvertură foarte mult cârpită. „Unde mă aflu?” se întrebă Rymer.

Uşa se deschise şi o femeie mică, plinuţă dădu buzna. Avea obrajii roşii şi un aer de bună dispoziţie. Mânecile îi erau suflecate şi purta un şorţ.

— Ia uite! Exclamă ea. S-a trezit. Intraţi doctore!

Doamna Rymer deschise gura să spună mai multe lucruri, dar rămase mută, întrucât bărbatul care intră în cameră, după femeia cea plinuţă, nu era câtuşi de puţin elegantul, bronzatul doctor Constantine. Era un bătrân cocârjat, care se uita prin lentile groase.

— E mai bine, zise el, îndreptându-se spre pat şi ridicând încheietura doamnei Rymer. Vă veţi simţi mai bine, draga

mea.
— Ce mi s-a întâmplat? Întrebă doamna Rymer.
— Aţi avut un fel de atac, îi explică doctorul. Aţi fost inconştientă o zi sau două. Nimic care să vă îngrijoreze.
— Zău că ne-ai speriat, Hannah, interveni femeia cea plinuţă. Ai şi delirat, ai spus lucrurile cele mai ciudate.
— Lasă, lasă doamnă Gardner, încercă doctorul s-o potolească. Nu trebuie să ne excităm pacienta. Te vei face curând sănătoasă, draga mea.
— Nu-ţi fă griji în privinţa slujbei, Hannah! Continuă doamna Gardner. Doamna Roberts a venit să mă ajute şi ne-am descurcat bine. Doar stai liniştită şi fă-te bine, draga mea.
— Dar de ce-mi spuneţi Hannah? Întrebă doamna Rymer.
— Păi, ăsta-i numele tău, zise doamna Gardner mirată.
— Nu, nu este. Pe mine mă cheamă Amelia. Amelia Rymer. Doamna Abner Rymer.
Doctorul şi doamna Gardner schimbară priviri între ei.
— Bine, stai doar liniştită, o sfătui doamna Gardner.
— Da, da, nu te frământa, zise doctorul.
Plecară. Doamna Rymer rămase perplexă. De ce îi spuneau Hannah şi de ce schimbară între ei acea privire de neîncredere amuzată când le spusese numele ei? Unde era şi ce se întâmplase?
Se dădu jos din pat. Era cam nesigură pe picioare, dar se duse încet spre ferăstruică şi se uită afară… la o fermă! Nevenindu-i să-i creadă ochilor, se întoarse în pat Ce căuta ea la o fermă pe care n-o mai văzuse niciodată?
Doamna Gardner reveni în cameră cu un castron cu supă pus pe o tavă. Doamna Rymer începu s-o chestioneze:
— Ce caut eu în casa asta? Cine m-a adus aici?
— Nimeni nu te-a adus, draga mea. E casa ta. Cel puţin, locuieşti aici de cinci ani. Şi eu care n-am bănuit că poate să te apuce crizele.
— Am locuit aici! Cinci ani?

— Exact. Dar, Hannah, doar nu vrei să spui că încă nu ţi-ai amintit?

— N-am locuit niciodată aici! Nu te-am văzut în viaţa mea…

— Ştii, ai avut boala asta şi-ai uitat.

— N-am locuit niciodată aici.

— Ba da, draga mea.

Deodată doamna Gardner se repezi spre un bufet şi-i aduse doamnei Rymer o fotografie veche pusă într-o ramă.

Reprezenta un grup de patru persoane: un bărbat cu barbă, o femeie plinuţă (doamna Gardner), un bărbat înalt, slab cu un zâmbet blând, plăcut şi cineva într-o rochie imprimată cu şort – ea însăşi!

Stupefiată, doamna Rymer privi fotografia. Doamna Gardner puse supa lângă ea şi ieşi binişor din cameră.

Doamna Rymer sorbi din supă în mod mecanic. Era o supă bună, consistentă şi fierbinte. Tot timpul ideile i învălmăşau în cap. Cine era nebună? Doamna Gardner sau ea? Una dintre ele trebuie să fie! Dar mai exista şi doctorul.

„Eu sunt Amelia Rymer”, îşi zise în mod ferm. „Ştiu că sunt Amelia Rymer şi nimeni n-o să-mi spună mie altfel.”

Terminase supa. A pus castronul înapoi pe tavă. Un ziar împăturit îi atrase atenţia, îl luă şi se uită la data de pe el, 19 octombrie. În ce zi se dusese la biroul domnului Parker Pyne? Ori pe 15, ori pe 16. Atunci trebuie să fi fost bolnavă vreo trei zile.

„Şarlatanul ăla de doctor!” îşi zise plină de mânie doamna Rymer.

Totuşi, se simţea puţin uşurată. Auzise de cazuri în care oamenii uitaseră cine erau timp de ani întregi. Se temuse că un asemenea lucru i se întâmplase şi ei.

Începu să răsfoiască paginile ziarului, parcurgând încet coloanele, când, deodată, un paragraf îi reţinu atenţia.

Doamna Abner Rymer, văduva lui Abner Rymer, regele nasturilor încopciaţi, a fost transportată ieri la un cămin particular pentru cazuri mentale. În ultimele două zile a

declarat persistent că nu e ea însăşi ci o servitoare pe nume Hannah Moerhouse”.

„Hannah Moorhouse! Deci asta e”, îşi zise doamna Rymer. „Ea este eu şi eu sunt ea. Un fel de dedublare, cred. Ei bine, o să îndreptăm noi asta, în curând! Dacă ipocritul ăla mieros de Parker Pyne a pus la cale vreo chestie ca asta…”

Dar, în clipa aceea ochii îi căzură pe numele Constantine de pe pagina tipărită. De data aceasta era şi un titlu:

Pretenţia dr. Constantine.

Cu ocazia discursului de adio ţinut seara trecută, în ajunul plecării sale spre Japonia, dr. Claudius Constantine a prezentat nişte teorii surprinzătoare. El a declarat că e posibil să dovedească existenţa sufletului prin transferarea unuia dintr-un corp într-altul. El a pretins că în timpul experienţelor sale din Orient a efectuat çu succes un dublu transfer: sufletul unui trup hipnotizat A a fost transferat în trupul hipnotizat B şi sufletul corpului B în corpul A. Când şi-a revenit din hipnoză, A a declarat că este B şi B a crezut că este A. Pentru ca experienţa să reuşească a fost necesar să găsească doi oameni cu mare asemănare fizică. Este un lucru dovedit că doi indivizi care seamănă se află en rapport.

Aceasta este foarte evident în cazul gemenilor. Dar, două necunoscute, foarte diferite ca poziţie socială, cu o uimitoare asemănare însă a trăsăturilor s-au dovedit a manifesta aceeaşi armonie structurală.”

Doamna Rymer aruncă ziarul. 'Ticălosul! Bestia!”.

Acum înţelegea totul! A fost un complot murdar ca să se pună mâna pe banii ei. Această Hannah Moorhouse era omul domnului Pyne – posibil o fiinţă inocentă. El şi dracul ăla de Constantine dăduseră lovitura asta fantastică.

Dar ea o să dea totul în vileag! O să-i arate ea lui! O să-l dea în judecată!

Brusc, doamna Rymer se opri din tirada sa indignată, îşi aminti de primul paragraf. Hannah Moorhouse nu fusese un

om docil. Protestase, îşi declarase identitatea. Şi ce se întâmplase?

„Închisă într-un azil de nebuni, biata fată”, îşi zise doamna Rymer.

Un fior rece îi trecu pe spinare.

Un azil de nebuni. Te bagă acolo şi nu-ţi mai dau drumul niciodată. Cu cât spui că eşti mai sănătos, cu atât mai puţin te cred. Când ajungi acolo, acolo rămâi. Nu, doamna Rymer n-avea de gând să-şi asume riscul ăsta.

Uşa se deschise şi doamna Gardner intră.

— Ah, ai băut supa, draga mea. E bine. O să-ţi revii curând.

— Când m-am îmbolnăvit? Întrebă doamna Rymer.

— Ia să văd. Acum trei zile, miercuri. Eram pe cincisprezece. Ţi s-a făcut rău pe la ora patru.

— Ah!

Exclamaţia era plină de subînţelesuri. La ora aceea, doamna Rymer se întâlnise cu doctorul Constantine.

— Ai căzut în scaun, continuă doamna Gardner. Ai spus: „Oh, oh”, exact aşa. Şi apoi: „Mi-e somn” ai rostit somnoroasă; „Mi-e somn”. Ai adormit, te-am dus în pat, am trimis după doctor şi aici stai încă de atunci.

— Cred, tatona terenul doamna Rymer, că n-ai de unde să ştii cine sunt, în afară de cum arăt la faţă.

— Spui un lucru cam ciudat, remarcă doamna Gardner. Ce e mai important decât figura unei persoane, aş vrea să ştiu? Ai şi semnul din naştere, dacă mai doreşti o dovadă.

— Un semn din naştere? Se lumină doamna Rymer. Nu avea aşa ceva.

— Un semn ca o căpşună chiar sub cotul drept, sublinie doamna Gardner. Uită-te singură, draga mea.

„Asta o să le dovedească”, îşi spuse în sinea sa doamna Rymer. Ştia prea bine că nu avea un semn ca o căpşună sub cotul drept. Suflecă mâneca de la cămaşa de noapte. Şi dădu peste semnul acela.

Doamna Rymer izbucni în plâns.

Patru zile mai târziu, doamna Rymer se ridică din pat. Se gândise la mai multe planuri de acţiune şi le respinsese.

I-ar putea arăta paragraful din ziar doamnei Gardner şi i-ar explica. Ar crede-o? Doamna Rymer era sigură că nu.

Putea să se ducă la poliţie. Ar fi crezută? Din nou îşi dădu seama că nu.

S-ar putea duce la biroul domnului Pyne. Ideea asta îi plăcea cel mai mult. Pentru că ar fi vrut să-i spună escrocului ăluia mieros ce părere avea despre el. A fost împiedicată să-şi pună în practică acest plan de un obstacol vital. Se afla acum în Cornwall (după câte aflase) şi nu dispunea de bani de tren până la Londra. Două lire şi patru penny într-o geantă uzată părea să reprezinte tot avutul său.

Şi astfel, după patru zile, doamna Rymer luă o hotărâre eroică. Deocamdată avea să accepte lucrurile! Era Hannah Moorhouse. Foarte bine, va fi Hannah Moorhouse. Se va împăca cu rolul ăsta şi, mai târziu, după ce va economisi suficienţi bani, se va duce la Londra şi îl va înfrunta pe şarlatan în propria sa vizuină.

Hotărând toate astea, doamna Rymer îşi însuşi rolul cu cea mai bună dispoziţie, chiar cu un fel de amuzament sardonic. Istoria chiar se repeta. Traiul de aici îi reamintea de tinereţe. Ce mult timp părea de-atunci!

Munca era puţin cam aspră după trecerea atâtor ani de confort, dar după o săptămână se acomoda cu viaţa ia ţară.

Doamna Gardner era o femeie blândă, plăcută. Soţul ei, un bărbat înalt, taciturn era şi el amabil. Domnul slăbănog, târşâit din fotografie dispăruse; un alt muncitor la fermă îi luase locul, un uriaş cu o fire veselă de vreo 45 de ani, încet la minte şi la vorbă, dar cu o licărire de modestie în ochii săi albaştri.

Săptămânile se scurgeau. Veni şi ziua când doamna Rymer avea destui bani ca să-şi cumpere bilet de tren pentru Londra. Dar nu se duse. Amână. Avea timp destul, se gândi. Încă nu se simţea în largul său când se gândea la azil.

Escrocul ăla, Parker Pyne, era deştept. Ar fi adus un doctor care să spună că ea era nebună şi ar fi fost scoasă din circulaţie fără ca nimeni să mai afle. „Şi apoi, puţină schimbare face bine „se gândi doamna Rymer în sinea sa.

Se scula devreme şi muncea din greu. Joe Welsh, noul ajutor la fermă, s-a îmbolnăvit în iarna aceea, aşa încât ea împreună cu doamna Gardner l-au îngrijit. Uriaşul nu se putea descurca fără ele.

Sosi primăvara cu anotimpul mieilor, cu mirosul floricelelor de la gardul viu, cu o moliciune înşelătoare în atmosferă. Joe Welsh o ajuta pe Hannah în munca sa. Hannah îi cârpea lucrurile lui Joe.

Câteodată, duminicile, ieşeau la plimbare amândoi. Joe era văduv. Soţia îi murise cu patru ani în urmă. Îi mărturisi sincer că de la dusul ei începuse să tragă la măsea. Acum vroia s-o mai rărească cu cârciuma. Îşi cumpără nişte haine noi. Domnul şi doamna Gardner râseră.

Hannah se distra pe seama lui Joe. Îl tachina din cauza stângăciilor sale. Lui Joe nu-i păsa. Arăta încurcat dar fericit.

Primăvara trecu şi sosi o vară bună, care a impus multă muncă.

S-au strâns recoltele. Frunzele roşii şi galbene împodobeau copacii.

Era 8 octombrie, zi în care Hannah ridică privirea de la o varză pe care o tăia şi-l văzu pe domnul Parker Pyne, aplecat peste gard.

— Dumneata! Sări Hannah, alias doamna Rymer. Dumneata…

Dură câtva timp până se descarcă şi-i aruncă în faţă tot ce reprimase până atunci,dar se opri când i s-a tăiat răsuflarea.

Domnul Parker Pyne zâmbea binevoitor.

— Vă cam dau dreptate, spuse el.

— Sunteţi un şarlatan şi un mincinos, asta sunteţi, îi aruncă doamna Rymer, repetându-se. Dumneata cu

Constantine ăla, cu hipnotizarea şi biata aia fată, Hannah Moorhouse închisă la… Nebuni.

— Nu, zise domnul Parker Pyne, mă judecaţi greşit. Hannah Moorhouse nu e într-un azil de nebuni, deoarece Hannah Moorhouse nu a existat niciodată.

— Chiar? Făcu doamna Rymer. Şi ce-i cu fotografia sa pe care am văzut-o cu ochii mei?

— Falsă. Un lucru foarte uşor de făcut, îi explică domnul Pyne.

— Şi ştirea despre ea din ziar?

— Tot ziarul a fost contrafăcut în aşa fel încât să conţină două lucruri de o manieră firească care să poată convinge. Şi a reuşit.

— Pungaşul ăla de doctor Constantine!

— Un nume inventat, pe care şi l-a luat un prieten de-al meu cu talent de actor.

— Ho! Şi cred că n-am fost nici hipnotizată? Se strâmbă din nas doamna Rymer.

— De fapt, nu-aţi fost. Aţi băut odată cu cafeaua un preparat din cânepă indiană. Vi s-au mai administrat şi alte droguri şi aţi fost adusă aici cu maşina, ca după aceea să. Vă recăpătaţi cunoştinţa.

— Deci, doamna Gardner a fost implicată în afacere tot, timpul?

Domnul Parker Pyne confirmă dând din cap.

— Plătită de dumneata, îmi închipui? Sau plătită cu 6 mulţime de minciuni!

— Doamna Gardner are încredere în mine. Odată i-am salvat fiul de la o pedeapsă cu închisoarea.

Ceva în purtarea lui o linişti pe doamna Rymer în privinţa asta.

— Dar ce-i cu semnul din naştere? Întrebă ea.

— Deja a început să se estompeze. Peste şase luni va dispare cu totul, îi zâmbi domnul Pyne.

— Şi ce vrea să însemne toată aiureala asta? Să-ţi baţi joc de mine, ţintuindu-mă aici ca o servitoare – eu… cu toţi

banii aceia la bancă. Dar ce să mai întreb? Te-ai înfruptat bine din ei, prea cinstite domn. Asta-i explicaţia pentru toate cele petrecute.

— E adevărat, recunoscu domnul Parker Pyne, că am obţinut din partea dumneavoastră, în timp ce v-aţi aflat sub influenţa narcoticelor, o împuternicire de avocat şi, că în timpul… Absenţei, mi-am asumat controlul afacerilor financiare, dar vă pot asigura, dragă mea doamnă, că, în afara acelei prime de o mie de lire, nu mi-am însuşit nici un sfanţ. De fapt,prin investiţii judicioase, situaţia dumneavoastră financiară s-a îmbunătăţit. Se uita încântat la ea.

— Atunci de ce… Începu doamna Rymer.

— Aş vrea să vă pun o întrebare, doamnă Rymer. Sunteţi o femeie cinstită. Ştiu că îmi veţi răspunde în mod cinstit. Aş vrea să vă întreb dacă sunteţi fericită.

— Fericită! Frumoasă întrebare! Să-i furi banii unei femei şi s-o întrebi dacă e fericită. Ştiţi că îmi place îndrăzneala dumitale!

— Sunteţi încă supărată, zise el. Cât se poate de firesc. Dar, lăsaţi la o parte, pentru o clipă, mişculaţiile mele. Doamnă Rymer, când aţi venit în biroul meu, exact acum un an, eraţi o femeie nefericită. Îmi puteţi spune că sunteţi nefericită şi acum? Dacă aşa stau lucrurile, eu îmi cer scuze şi aveţi toată libertatea să mă urmăriţi în justiţie. Pe lângă acestea, vă înapoiez mia de lire pe care mi-aţi dat-o avans. Haide, doamnă Rymer, sunteţi o femeie nefericită acum?

Doamna Rymer îl privea pe domnul Parker Pyne, dar îşi lăsă ochii în jos”când, în fine, îi răspunse:

— Nu, nu sunt nefericită. O undă de uimire i se strecurase în voce. Aici, dreptatea este de partea dumneavoastră. Recunosc. Nu am mai fost aşa de fericită de la moartea lui Abner. Mă voi… Mărita cu un om care lucrează aici – Joe Welsh. Căsătoria noastră se va anunţa duminică la biserică; adică urma să se anunţe duminică.

— Dar, acum, desigur, totul s-a schimbat. Doamna Rymer se înroşi. Făcu un pas înainte.

— Ce vreţi să spuneţi că „s-a schimbat”? Credeţi că dacă aş avea toţi banii din lumea asta m-ar face o lady? Nu vreau să fiu o lady, mulţumesc; sunt o mulţime de neajutoraţi, care nu-s buni la nimic. Joe mi se potriveşte şi eu la fel lui. Ne împăcăm bine şi vom fi fericiţi. În ce te priveşte, băgăreţule domn Parker, ia-ţi tălpăşiţa şi nu te mai amesteca în lucruri care nu te privesc!

Domnul Parker Pyne scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse.

— Împuternicirea de avocat, zise el. S-o rup? Înţeleg că vă asumaţi controlul asupra averii.

O expresie stranie se ivi pe chipul doamnei Rymer. Îi dădu hârtia înapoi.

— Luaţi-o. V-am adresat cuvinte jignitoare şi pe unele le-aţi meritat. Sunteţi un individ abil şi, totuşi, am încredere în dumneavoastră. Am şapte sute de lire în banca de aici cu care vom cumpăra o fermă pe care am pus ochii. Restul averii… Ei bine, daţi-o spitalelor.

— Doar nu vreţi să spuneţi că cedaţi întregul dumneavoastră avut spitalelor?

— Exact asta am spus. Joe e un om bun, cumsecade dar slab din fire. Daţi-i bani şi-l terminaţi. Abia l-am făcut să se lase de băutură şi vreau să-l ţin departe de ea. Slavă domnului că ştiu ce-mi doresc. N-am să mai permit banilor să se strecoare între, mine şi fericire.

— Sunteţi, o femeie remarcabilă, zise domnul Pyne încet. Numai o femeie dintr-o mie ar face aşa ceva.

— Atunci numai o femeie dintr-o mie are bun simţ, spuse doamna Rymer.

— Îmi ridic pălăria în faţa dumneavoastră, şopti domnul Parker Pyne şi vocea sa suna cu totul neobişnuit, îşi ridică pălăria în mod solemn şi se îndreptă.

— Joe să nu ştie niciodată, ai grijă! Îi strigă doamna Rymer.

Rămase acolo cu soarele care apunea în spate, ţinând o varză mare verzulie în mâini, cu capul ridicat, mândră şi coloana vertebrală ţeapănă. Silueta înaltă a unei ţărănci se contura pe fundalul auriu…

Secretul bătrânului sir Ambrose

— Atunci, e rândul doamnei B., spuse încurajator sir Henry Clithering.

Doamna Bantry, gazda, îl privi cu reproş.

— V-am mai spus că nu vreau să fiu azi doamna B. Sună prea impunător.

— Fiţi-atunci Şeherezada.

— Chiar dacă aş fi Şehe… Cum aţi spus? Tot nu vă pot povesti nimic; întrebaţi-l pe Arthur, dacă nu mă credeţi.

— Tu te pricepi la relatarea faptelor concrete, dar nu ai imaginaţie, zise colonelul Bantry.

— Aşa este, adăugă doamna Bantry. Flutură catalogul de bulbi pe care-l păstra pe masa din faţa ei. V-am ascultat pe toţi şi nu pricep cum faceţi. „Unul spune ceva, altul răspunde, unii întreabă, unii gândesc,toată lumea este implicată” – eu n-aş putea aşa ceva! În plus, nu am nici un subiect în jurul căruia să ţes o poveste.

— Dă-mi voie să nu te cred, doamnă Bantry, zise dr. Lloyd. Clătină din capul cărunt a neîncredere.

Bătrâna Miss Marple spuse cu o voce blândă:

— Fireşte, dragă…

Doamna Bantry se scuză în continuare:

— Nu ştiţi ce viaţă banală duc eu. Necazurile cu servitoarele, cu bucătăresele, scurte vizite în oraş la târguieli, dentist, sau la cursele de cai de la Ascot pe care Arthur le urăşte aşa de mult, sau grădinăritul…

— Ah, zise dr. Llyod. Grădina. Ştim cu toţii că este marea dumneavoastră pasiune.

— Trebuie să fie o adevărată plăcere să ai o grădină, zise Jane Helier, tânăra şi frumoasa actriţă. Adică, atâta vreme cât nu trebuie să sapi sau să-ţi murdăreşti mâinile. Şi eu ador florile.

— Grădina, repetă sir Henry. N-am putea-o lua drept punct de pornire? Încercaţi, doamnă B. Bulbii otrăviţi, narcisele letale, iarba morţii!

— E ciudat că spuneţi aceste lucruri, zise doamna Bantry. Îmi amintesc eu de ceva acum. Arthur, mai ţii minte afacerea de la Clodderham Court? Ştiţi doar, bătrânul sir Ambrose Bercy. Îţi aminteşti ce bătrân amabil şi curtenitor îl crezusem cu toţii?

— Desigur. Da, a fost o întâmplare tare ciudată. Continuă,Dolly.

— Spune-o tu mai bine, dragule.

— Nu vorbi copilării. Continuă tu. Dacă ai început, n-ai decât să termini singură. Eu mi-am terminat partea mea.

Doamna Bantry inspiră adânc. Îşi împreună mâinile şi pe faţa ei se aşternu o umbră de îndurerare. Vorbi repede şi cursiv.

— Nu sunt prea multe de spus. Iarba morţii – de aici am pornit să fac legătura, deşi în mintea mea îi zic salvie şi ceapă.

— Salvie şi ceapă, se minună dr. Lloyd. Doamna Bantry confirmă.

— Iată cum s-a întâmplat, explică ea. Şedeam, eu şi Arthur, cu sir Ambrose Bercy la Glodderham Court, şi într-o zi, din greşeală (într-un mod de-a binelea prostesc), odată cu salvia s-a cules şi un mănunchi de frunze de degeţelul-roşu. În seara respectivă, la cină raţele au fost umplute cu ele şi toată lumea s-a îmbolnăvit, iar o tânără, sărmana.

— Pupila lui sir Ambrose Bercy – a şi murit. Se opri.

— Doamne, doamne, ce tragic, spuse Miss Marple.

— Nu-i aşa?

— Ei, şi ce-a mai urmat? Întrebă sir Henry.

— Nimic, zise doamna Bantry. Asta-i tot.

A urmat un suspin general. Deşi fuseseră avertizaţi de dinainte, nu se aşteptaseră ea povestea să fie chiar atât de scurtă.

— Dar, draga mea doamnă, protestă sir Henry, asta nu poate fi tot. Ceea ce ne-aţi relatat dumneavoastră este o întâmplare tragică, dar în nici un caz o enigmă.

— Ei, ar mai fi ceva, zise doamna Bantry. Dar dacă v-aş spune şi acest lucru, aţi ghici imediat ce-a fost.

Apoi privi sfidător la cei adunaţi şi le aminti:

— V-am spus că nu pot să creez din fapte o povestire care să pară verosimilă.

— Aha! Sir Henry se ridică din scaunul lui comod şi-şi potrivi lornionul. Să ştii, Şeherezada, că e cel mai reconfortant aşa: ne provoci ingeniozitatea. Încă nu sunt sigur dacă n-ai făcut-o deliberat pentru a ne stimula curiozitatea. Să încercăm să ghicim din „douăzeci de întrebări”. Miss Marple, aţi vrea să începeţi dumneavoastră?

— Eu aş vrea să ştiu ceva despre bucătăreasă, zise Miss Marple. Trebuie să fi fost o femeie proastă sau neexperimentată.

— Foarte proastă, zise doamna Bantry. A plâns mult după aceea zicând că frunzele i-au fost culese şi aduse drept salvie şi ea nu avea de unde să ştie acest lucru.

— A fost una care nu prea gândeşte, adăugă Miss Marple. Probabil o femeie mai în vârstă şi o bucătăreasă bună, mă gândesc, nu?

— O, una excelentă, zise doamna Bantry.

— E rândul dumneavoastră, domnişoară Helier, i se adresă sir Henry.

— Oh, vreţi să spuneţi că e rândul meu să pun o întrebare? Urmă o pauză în care Jane reflectă şi în final spuse neajutorată: De fapt, nici nu ştiu ce să întreb.

Ochii ei frumoşi îl priveau rugător pe sir Henry.

— De ce nu întrebaţi asupra „dramatis personae”, domnişoară Helier? Sugeră acesta, zâmbind.

Jane îl privi cu nedumerire.

— Personajele în ordinea apariţiei lor, clarifică sir Henry cu amabilitate.

— O, da, într-adevăr, bună idee, acceptă Jane. Doamna Bantry începu imediat să numere pe degete persoanele implicate.

— Sir Ambrose, Sylvia Keene (fata care a murit), o prietenă a ei care stătea tot acolo, Maud Wye, una din acele fete negricioase şi urâte, dar care totuşi impresionează – niciodată n-am înţeles cum de reuşesc să impresioneze. Apoi mai era domnul Curie, care venise să discute despre cărţi cu sir Ambrose – niscaiva cărţi rare, ciudăţenii în latină, tot felul de pergamente învechite. Apoi mai era Jerry Lorimer, un fel de vecin. Reşedinţa sa, Fairlies, se învecina cu proprietatea lui sir Ambrose. Şi-apoi mai era doamna Carpenter, un gen de femeie pisicuţă, între două vârste, răsfăţată; era un fel de „dame de compagnie” pentru Sylvia, mi se pare.

— Dacă acum e rândul meu, şi mi se pare că aşa este, zise sir Henry, pentru că stau lângă domnişoara Helier, aş dori foarte mult, doamnă Bantry, scurte portrete verbale ale tuturor celor care s-au perindat prin casă.

— Dar…, doamna Bantry ezită.

— Începeţi cu sir Ambrose, continuă sir Henry. Cum era el?

— Era un bătrân foarte distins, de fapt nici nu era chiar aşa de bătrân, nu cu mult peste şaizeci, cred. Era foarte delicat; avea inima slăbită, nu putea urca scările, îşi montase un lift în acest scop, aşa că părea mai bătrân decât era din cauza bolii. Avea maniere deosebit de elegante, rafinat – acesta este cuvântul care l-ar descrie cel mai exact. Nu-l puteai vedea niciodată iritat sau supărat. Avea un păr alb frumos şi o voce nespus de plăcută.

— Bun, zise sir Henry. Mi-l imaginez deja pe sir Ambrose. Şi acum fata, Sylvia, sau cum spuneţi că se numea?

— Sylvia Keene. Era frumoasă, într-adevăr frumoasă. Blondă şi cu un ten splendid. Nu prea deşteaptă. De fapt, chiar proastă.

— Ei, lasă, lasă Dolly, protestă soţul ei.

— Bineînţeles, Arthur nu e de aceeaşi părere, zise sec doamna Bantry. Dar era proastă, niciodată nu spunea un lucru demn de ascultat.

— Era una dintre fiinţele cele mai graţioase pe care le-am văzut vreodată, mărturisi colonelul Bantry cu duioşie. S-o fi văzut când juca tenis – era pur şi simplu încântătoare. Şi plină de umor, o fiinţă amuzantă. Şi cu maniere alese. Garantez că. Toţi tinerii o vedeau aşa.

— Aici greşeşti, interveni doamna Bantry. Juvenalitatea în sine nu mai are farmec pentru tinerii de azi. Numai ageamiii de felul tău, Arthur, mai fabulează aşa în privinţa tinerelor.

— A fi tânăr nu-i suficient, zise Jane. Trebuie să ai şi S. A

— Ce înseamnă S. A.? Întrebă Miss Marple.

— Sex appeal, o lămuri Jane.

— Aha, adică ceea ce pe vremea mea se numea „a avea pe vino-ncoa”, se dumiri Miss Marple.

— Nu e rea treaba cu descrierile, zise sir Henry. Doamna „de compagnie” aţi descris-o, dacă nu mă-nşel doamnă Bantry, drept genul pisicuţă, nu?

— Nu m-am referit la o felină, ci la un gen de persoană „torcătoare”, dacă mă-nţelegeţi, răspunse doamna Bantry. Întotdeauna amabilă. Aşa era Adelaide Carpenter.

— Cam câţi ani avea?

— În jur de patruzeci. Locuia acolo de mult, de când Sylvia avea unsprezece ani. O persoană plină de tact. Una din acele văduve nefericite cu multe neamuri aristocratice dar cu prea puţini bani. Personal, n-o agream; dar mie nu mi-au plăcut niciodată oamenii cu degete lungi şi albe. Şi nu mi-au plăcut nici pisicuţele.

— Dar domnul Curie?

— O, un bătrânel din aceia gârboviţi de ani, care seamănă atâta între ei că aproape nu-i deosebeşti. Se înflăcăra numai când era vorba despre cărţile lui vechi, niciodată altcândva. Nu cred că sir Ambrose îl cunoştea mai îndeaproape.

— Dar vecinul Jerry?
— Un băiat foarte încântător. Era logodit cu. Sylvia. De aceea toată povestea a fost atât de tristă.
— Mă-ntreb, începu Miss Marple dar se opri…
— Ce?
— Nimic, dragă.
Sir Henry o privi curios pe bătrânică. Apoi adăugă îngândurat:
— Deci tinerii erau logodiţi. De multă vreme?
— Cam de un an. Sir Ambrose se opusese logodnei pe motivul că Sylvia era prea tânără. Dar după un an de logodnă, cedă şi căsătoria urma să aibă loc curând.
— Dar, spuneţi, tânăra avea vreun venit?
— Unul foarte mic, o sută-două lire pe an.
— Nimic suspect până acum Clithering, zise colonelul Bantry şi râse.
— E rândul doctorului să întrebe, zise sir Henry. Eu mă aşez.
— Curiozitatea mea este strict profesională, zise doctorul Lloyd. Mi-ar plăcea să ştiu ce diagnostic s-a stabilit la anchetă, adică vreau să spun dacă vă amintiţi sau ştiţi cumva.
— Ştiu cu aproximaţie, zise doamna Bantry. S-a vorbit de otrăvire cu digitalină, aşa se spune?
Dr. Lloyd aprobă din cap.
— Agentul activ al digitalei are efect asupra inimii şi este, de fapt, un medicament bun în unele forme de tulburări cardiace. E un caz curios. N-aş crede, totuşi, că mâncând cineva un preparat din digitală ar putea avea un efect fatal. Se cam exagerează cu otrăvirea prin ingerarea unor frunze sau fructe dăunătoare. Puţini oameni îşi dau seama că agentul vital, alcaloidul, trebuie extras cu grijă şi trebuie preparat.
— Doamna Macarthur i-a trimis, zilele trecute, nişte bulbi speciali doamnei Toomie, interveni Miss Marple. Iar

bucătăreasa doamnei Toomie i-a luat drept cepe şi a reuşit să îmbolnăvească toată familia Toomie.

— Dar nimeni n-a murit din asta, zise dr. Lloyd.

— Nu, nu a murit nimeni, recunoscu Miss Marple.

— Eu am cunoscut o fată care a murit intoxicată cu ptomaină, îşi; aminti Jane Helier.

— Să continuăm investigarea crimei, sugeră sir Henry.

— Crimă? Se minună Jane. Credeam că e vorba de un accident.

— Dacă ar fi fost un accident, spuse sir Henry, nu cred că doamna Bantry ne-ar fi relatat acest caz. Din cele spuse până acum, îmi dau seama că a fost un accident doar în aparenţă; în esenţă a fost ceva mai cumplit. Îmi amintesc de un alt caz: diverşi musafiri discutau după cină la un party. Pereţii erau împodobiţi, cu tot felul de arme vechi. Vrând să facă o glumă, unul dintre meseni apucă un pistol vechi şi ţinti spre un alt comesean ameninţându-l că-1 împuşcă. În acel moment, pistolul s-a descărcat şi l-a ucis pe cel ţintit. În acest caz, a trebuit, în primul rând, să constatăm cine a încărcat arma şi mai apoi, cine a condus în aşa fel conversaţia, încât rezultatul a fost acest joc grotesc, pentru că omul care a ţintit era absolut inocent.

— Se pare că ne confruntăm cu aceeaşi problemă şi acum. Frunzele acelea de digitală au fost amestecate voit cu cele de salvie, ştiindu-se dinainte ce se poate întâmpla. Dacă o scoatem din discuţie pe bucătăreasă – şi o scoatem, nu?

— Rămâne următoarea întrebare: cine a cules frunzele cu pricina şi le-a dus la bucătărie.

— Foarte simplu de răspuns, zise doamna Bantry. Sylvia însăşi a dus frunzele în bucătărie. Era una din treburile ei să culeagă, pentru salate, diverse ierburi, morcovi, mă rog, tot soiul de verdeţuri pe care grădinarii nu le culeg cum trebuie. Ei îndeobşte se tem să-ţi dea ceva proaspăt şi crud; aşteaptă să fie bine coapte Sylvia şi doamna Carpenter obişnuiau să se îndeletnicească cu aceste treburi. Iar în

colţul cu salvie, întradevăr creştea şi digitală, aşa că greşeala a fost. Firească.

— Dar Sylvia le-a cules ea însăşi?:

— Asta nimeni nu mai ştie. Dar aşa s-a presupus.

— Presupunerile sunt întotdeauna periculoase, interveni sir Henry.

— Cert este că nu doamna Carpenter le-a cules, zise doamna Bantry. Pentru că, întâmplător, s-a plimbat cu mine pe terasă în acea dimineaţă. Am ieşit împreună după micul dejun. Era neobişnuit de cald. Şi senin pentru o zi de primăvară timpurie. Sylvia a coborât singură în grădină, dar ceva mai târziu, am văzut-o la braţ cu Maud Wye.

— Erau prietene bune, nu-i aşa? Întrebă Miss Marple.

— Da, răspunse doamna Bantry. Păru că mai vrea să adauge ceva, dar se opri.

— De când se află prietena ei acolo? Continuă Miss Marple.

— De vreo două săptămâni, zise doamna Bantry. În vocea ei se strecură o uşoară tulburare.

— Nu vă plăcea domnişoara Wye, sugeră sir Henry.

— O, cum să nu…

Tulburarea din vocea ei se accentua.

— Ne ascundeţi ceva, doamnă Bantry, spuse sir Henry uşor acuzator.

— Mă gândeam la ceva, dar parcă n-aş mai vrea să insist, zise Miss Marple.

— La ce?

— La faptul că aţi spus că tinerii erau logodiţi şi că de aici provenea marea tristeţe. Dar vocea dumneavoastră nu suna prea convingător când aţi spus asta, înţelegeţi?

— Ce persoană chiţibuşară sunteţi, zise doamna Bantry. Le ştiţi întotdeauna pe toate. Da, într-adevăr mă gândeam la ceva dar nu ştiu dacă ar trebui s-o spun sau nu.

Trebuie s-o spuneţi, zise” sir Henry. Oricâte scrupule aţi avea, nu trebuie să ne ascundeţi nimic.

— Atunci, iată despre ce e vorba: într-o seară, de fapt chiar în seara premergătoare tragediei, m-am plimbat întâmplător pe terasă înainte de cină. Fereastra camerei de zi era deschisă. Şi i-am văzut pe Jerry Lorimer şi pe Maud Wye. El… El o săruta. Nu ştiam dacă e ceva întâmplător sau, mă rog, mai ştiu eu ce altceva. Ştiam că lui sir Ambrose nu i-a plăcut niciodată Jerry Lorimer, deci îl cunoştea ce fel de tânăr era. Dar de un lucru sunt sigură: fata aceea, Maud Wye, îl iubea nespus de mult. Deaţi fi văzut-o cum îl privea când nu îi observa nimeni. Şi cred, de fapt, că erau mai potriviţi ei doi decât Sylvia Cu el.

— Vreau să vă întreb ceva înainte ca Miss Marple să aibă cuvântul, zise sir Henry. Vreau să ştiu dacă, după tragedie, Jerry Lorimer s-a căsătorit cu Maud Wye?

— Da, după şase luni, confirmă doamna Bantry.

— Şeherezado, Şeherezado, şi când mă gândesc ce simplu ne-ai spus această poveste la început. Şi uite ce palpitantă a devenit, zise sir Henry. Oase goale şi când te gândeşti câtă carne găsim acum pe ele.

— Nu vorbi aşa, spuse doamna Bantry. Şi nu folosi cuvântul carne. Vegetarienii o fac. Ei obişnuiesc să spună: „eu nu mănânc niciodată carne”, o spun într-un fel de-ţi taie cheful să-ţi mai mănânci friptura. Domnul Curie era vegetarian. El mânca ceva foarte special la micul dejun. Bătrâneii aceştia cu bărbi sunt întotdeauna ciudaţi. Au şi un fel de lenjerie de corp…

— Ce naiba, Dolly, spuse soţul ei, ce ştii tu despre lenjeria de corp a domnului Curie?

— Nimic, zise doamna Bantry cu demnitate. Doar stăteam şi mă gândeam.

— Îmi schimb afirmaţia anterioară, spuse sir Henry. Prezentarea personajelor e foarte interesantă, parcă le şi văd aievea… Miss Marple, aveţi cuvântul.

— Firea omului e întotdeauna foarte curioasă, sir Henry. E ciudat să vezi cum anumite tipuri tind să acţioneze în acelaşi fel.

— Două femei şi un bărbat, vechiul şi eternul triunghi uman, continuă sir Henry. Îmi imaginez că aceasta este baza cazului nostru.

Dr. Lloyd îşi drese vocea.

— Mă gândeam la ceva. Doamnă Bantry, spuneţi că şi dumneavoastră aţi fost bolnavă?

— Ba bine că nu! Şi Arthur! Şi toţi ceilalţi.

— Deci, to|i, zise doctorul. Înţelegeţi la ce mă gândesc? Cine a plănuit totul a acţionat ciudat: fie că a mers la marele risc, fie că n-a ţinut cont de viaţa niciunuia. E greu de crezut că un om poate, în mod voit, să otrăvească opt oameni în scopul înlăturării unuia singur.

— Înţeleg unde bateţi, zise sir Henry meditativ. Mărturisesc că şi eu m-am gândit la acest aspect.

— Putea să se otrăvească şi pe sine, adăugă Jane Helier.

— A lipsit cineva de la masă în seara aceea? Întrebă Miss Marple.

Doamna Bantry clătină din cap:

— Toată lumea a fost acolo.

— În afară de domnul Lorimer, presupun, draga mea. El nu locuia în casă, nu?

— Nu, dar în seara aceea a cinat cu noi, zise doamna Bantry.

— Aha! Miss Marple îşi schimbă vocea: Asta-î cu totul altceva:

Se arătă încruntată şi uşor agitată.

— Ce proastă sunt, murmură ea, chiar proastă.

— Vă mărturisesc că acest aspect mă surprinde, Lloyd, zise sir Henry. Cum se putea asigura cineva că fata şi numai fata va primi doza fatală?

— Nu putea, zise doctorul. Asta mă face să cred altceva. Dar dacă presupunem că nu fata a fost victima prevăzută?

— Cum?

— În toate cazurile de otrăvire cu mâncare rezultatul este nesigur. Câţiva oameni mănâncă aceeaşi mâncare. Ce se întâmplă? Unul sau doi sunt uşor bolnavi, doi sau mai mulţi

sunt serios afectaţi, iar unul moare. Cam aşa e: nimic nu e sigur. Dar există cazuri unde intervine un alt factor. Digitalina este un medicament care acţionează direct asupra inimii – după cum v-am mai spus, este şi prescris în unele cazuri. Acum, în casă exista o” singură persoană care suferea de inimă. Dacă el era victima aleasă? Doza care pentru ceilalţi nu ar fi fost fatală ar fi fost fatală pentru el – cam aşa trebuie să fi gândit ucigaşul. Că lucrurile s-au întâmplat altfel, este dovada a ceea ce tocmai vă spuneam – nesiguranţa şi imprevizibilitatea efectului medicamentelor asupra omului.

— Deci, dumneavoastră credeţi că sir Ambrose a fost persoana vizată? Întrebă sir Henry. Da, da şi fata să fi fost omorâtă din greşeală.

— Cui îi reveneau banii după moartea lui? Se interesă Jane.

— Iată o întrebare bună, domnişoară Helier. Una din primele care obişnuiam să le pun în vechea mea profesie, spuse sir Henry.

— Sir Ambrose avea un fiu, zise doamna Bantry. Dar se certaseră cu câţiva ani în urmă. Cred că băiatul era nebun. Totuşi, nu sta în puterea lui sir Ambrose să-l dezmoştenească. Clodderham Court era o moştenire inalienabilă. Martin Bercy urma să capete titlul de proprietar al întregii averi. Ar mai fi fost nişte bunuri pe care sir Ambrose se hotărâse să le lasè drept moştenire Sylviei. Ştiu toate acestea, pentru că sir Ambrose a murit la mai puţin de un an de la tragica întâmplare de care vă povesteam şi nu şi-a reînnoit testamentul după dispariţia fetei. Cred că banii au fost transferaţi Coroanei sau probabil că i-a moştenit tot fiul său, în calitate de ruda cea mai apropiată, nu ştiu exact cum a fost.

— Deci moartea lui ar fi interesat doar un fiu care, oricum,nu era prezent şi pe fata care a murit, se gândi sir Henry cu voce tare. Asta nu lămureşte prea mult situaţia.

— Dar femeia cealaltă, pe care doamna Bantry a numit-o pisicuţă, ea nu se alegea cu nimic? Întrebă Jane.

— Ea nu a fost menţionată în testament, preciza doamna Bantry.

— Miss Marple, nici măcar nu ne ascultaţi, observă sir Henry. Sunteţi cu gândul departe de noi.

— Mă gândeam la bătrânul domn Badger, farmacistul, zise Miss Marple. Avea o menajeră foarte tânără, îndeajuns de tânără să-i poată fi nu numai fiică, ci chiar nepoată. N-a spus nimănui nici un cuvânt, familiei sau nepoţilor care trăiau în aşteptarea unei moşteniri, iar când a murit, ce credeţi? Erau căsătoriţi de doi ani, fără ştirea nimănui. Fireşte, domnul Badger era farmacist şi un bătrân destul de necioplit, pe când sir Ambrose Bercy era un gentleman perfect, după cum spune doamna Bantry, dar, cu toate acestea, natura umană este aceeaşi peste tot.

Se lăsă un moment de linişte. Sir Henry aruncă o privire aspră către Miss Marple care îi răspunse cu blândeţea ochilor ei albaştri, uşor exoftalmici. Jane Helier sparse, tăcerea.

— Spuneţi-mi, această doamnă Carpenter arăta bine?

— Da, în felul ei, dar… Nimic deosebit.

— Avea o voce plăcută, îşi aminti colonelul Bantry.

— De felină, că altfel nu-i pot spune. Era o pisicuţă, aprecie doamna Bantry.

— Şi ţie ţi se va spune aşa într-o bună zi, Dolly.

— Nu-mi displace să fiu o pisicuţă în cercul prietenilor mei, zise doamna Bantry. Dar, oricum, eu nu agreez femeile, ştii şi tu. Prefer bărbaţii şi florile.

— Aveţi excelente gesturi, n-am ce spune, interveni sir Henry. Mai ales, în a-i pune pe bărbaţi pe primul loc.

— O chestiune de tact, lămuri doamna Bantry. Ei, dar să revenim la problema noastră. Cred că v-am relatat totul corect, nu, Arthur?

— Da, draga mea. Oricum, nu cred că cineva se îndoieşte de acest lucru.

— Şi acum, dumneavoastră. Doamna Bantry arătă cu degetul înspre sir Henry.

— O s-o iau mai pe ocolite, pentru că, vedeţi dumneavoastră, nu am certitudinea cazului. Să-l luăm pe sir Ambrose. El n-ăr fi apelat la această modalitate de sinucidere; pe de altă parte, nu ar fi câştigat nimic de pe urma morţii fetei. Deci, îl scoatem de pe lista suspecţilor. Domnul Curie. N-avea nici un motiv să dorească moartea fetei. Iar dacă ţinta otrăvii ar fi fost sir Ambrose, motivul ar fi fost că furase vreun manuşeris rarisim. Nu stă în picioare, deci şi domnul Curie este scos de pe lista suspecţilor, în pofida suspiciunilor doamnei Bantry. Domnişoara Wye. N-ar fi avut nici un motiv să-l omoare pe sir Ambrose, în schimb ar fi putut dori moartea Sylviei. Râvnea la inima şi la mâna logodnicului acesteia, după cum am aflat şi din cele relatate de doamna Bantry. Ea a fost cu Sylvia dimineaţa în grădină, aşa că a avut posibilitatea să culeagă frunzele otrăvitoare. Domnişoara Wye rămâne pe listă. Tânărul Lorimer. Avea motive pentru ambele cazuri. Dacă scăpa de fată, putea să se însoare cu cealaltă. Deşi e cam drastic să ucizi pentru un asemenea motiv când o logodnă de desface atât de uşor în zilele noastre. Dacă ar fi murit sir Ambrose, s-ar fi însurat cu o fată bogată, nu cu una săracă. Acest aspect are importanţă sau nu, în funcţie de situaţia lui financiară. Dacă se descoperă că proprietatea lui era ipotecată şi doamna Bantry ne-a ascuns acest lucru, aş cere penalizarea ei pentru acţiune incorectă. Şi-acum, doamna Carpenter. Să ştiţi că o suspectez pe această doamnă. O dată pentru mâinile ei albe, mai apoi alibiul excelent avut pentru momentul când s-au cules ierburile. N-am niciodată încredere în alibiuri. Şi mai am un motiv pentru care o suspectez, dar deocamdată îl păstrez pentru mine. Totuşi, pentru că trebuie să-mi exprim părerea, o consider pe domnişoara Maud Wye autoarea crimei pentru că există mai multe probe împotriva ei decât a celorlalţi.

— Următorul. Doamna Bantry arătă spre doctorul Llyod.

— Cred că greşiţi, Clithering, în a susţine părerea că moartea fetei a fost premeditată. Sunt convins că ucigaşul voia să-l lichideze pe sir Ambrose. Pe tânărul Lorimer nu-l cred în stare de aşa ceva pentru că avea prea puţine cunoştinţe. Sunt înclinat să cred că vinovata este doamna Carpenter. Ea trăia de mulţi ani în familie, cunoştea starea sănătăţii lui sir Ambrose şi putea foarte bine să aranjeze - astfel lucrurile ca Sylvia să fie cea care să culeagă frunzele (aţi spus şi dumneavoastră că fata nu era prea deşteaptă). Motivul, vă mărturisesc, nu-l văd; dar mă aventurez să presupun că sir Ambrose întocmise odată un testament în care şi ea figurase. Cam asta pot spune.

Doamna Bantry îşi îndreptă degetul arătător spre Jane Helier.

— Nu ştiu ce să spun, decât atât: de ce să nu fie chiar fata vinovată? Ea a dus frunzele în bucătărie, la urma urmei. Aţi spus că sir Ambrose se opusese căsătoriei ei. Dacă el murea, ea căpăta banii şi se putea măriei. Şi ştia la lei de bine care este starea sănătăţii lui sir Ambrose ca şi doamna Carpenter.

Degetul doamnei Bantry se îndreptă acum spre Miss Marple.

— Şi-acum, atoateştiutoarea noastră prietenă, zise ea.

— Sir Henry a explicat totul foarte clar, începu Miss Marple. Doctorul Lloyd a avut perfectă dreptate în tot ce a spus. Pentru ei, totul este foarte limpede. Mă întreb însă dacă doctorul Lloyd a sesizat un aspect al spuselor sale. Vedeţi dumneavoastră, nefiind medicul curant al lui sir Ambrose, nu putea şti ce fel de boală a inimii avea acesta, nu-i aşa?

— Nu preà văd ce vreţi să spuneţi, Miss Marple, o întrerupse doctorul Lloyd.

— Dumneavoastră presupuneţi, nu-i aşa, că sir Ambrose avea o afecţiune în care digitalina era dăunătoare. Dar n-avem nici o dovadă că ar fi aşa. Ar putea la fel de bine să fie şi invers.

— Invers?

— Da, n-aţi spus dumneavoastră că este deseori prescrisă în bolile cardiace?

— Tot nu înţeleg. Miss Marple, unde vreţi să ajungeţi?

— S-ar fi putut foarte bine ca sir Ambrose să aibă digitalina în permanenţă, fără să trebuiască s-o justifice. Ceea ce încerc să spun (întotdeauna mă exprim greoi) este aceasta: să presupunem că cineva vrea să otrăvească pe altcineva cu o doză fatală de digitalina. Cel mai simplu lucru nu e oare să aranjeze în aşa fel, încât toată lumea să fie otrăvită cu frunze de digitală? În niciunul din cazuri nu va fi fatală, fireşte, dar în acelaşi timp, nimeni nu va fi surprins să existe o victimă; după cum spunea şi doctorul Lloyd, aceste lucruri sunt incerte. Nimeni nu se va întreba dacă fata a mâncat o doză fatală de digitalina sau ceva de felul acesta. Putea foarte bine să-i fi fost amestecată într-un cocteil, sau în cafea, sau chiar să-i fi fost administrată sub forma unei băuturi tonice.

— Vreţi să spuneţi că sir Ambrose şi-a otrăvit pupila, pe fata încântătoare pe care o iubea?

— Exact, spuse Miss Marple. Vedeţi cazul domnului Badger şi al menajerei sale tinere. Să nu-mi spuneţi că-i un lucru absurd ca un bărbat de şaizeci de ani să se îndrăgostească de o fată de douăzeci de ani. Se întâmplă în fiecare zi. Îndrăznesc să spun că în cazul unui aristocrat ca sir Ambrose este nebunie curată, cum deseori se întâmplă în asemenea împrejurări. El n-a putut suporta gândul de a o vedea măritată – s-a şi opus cât a putut – şi a cedat. Gelozia lui nebunească a luat asemenea proporţii încât a preferat s-o omoare decât s-o lase lângă tânărul Lorimer. Probabil că avea de mult în cap acest gând, devreme ce frunzele de degeţel creşteau printre salvii. Le-ar fi cules chiar el, la un moment dat, şi lear fi trimis la bucătărie chiar prin ea. E groaznic să te gândeşti la asta, dar cred că trebuie să privim mai compătimitor această situaţie. Bărbaţi, onorabili chiar, la vârsta aceasta devin ciudaţi, mai ales când e vorba

de tinere. Ultimul nostru organist… O, dar să nu mai bârfesc…

— Doamnă Bantry, ăsta-i adevărul? Întrebă sir Henry. Doamna Bantry aprobă din cap.

— Da. Niciodată nu mi-aş fi imaginat această întâmplare altfel decât ca pe un accident. Pe urmă, după moartea lui sir Ambrose, am primit o scrisoare. Lăsase instrucţiuni să-mi fie trimisă. În ea mi-a dezvăluit tot adevărul. Nu ştiu de ce, dar noi doi întotdeauna ne-am înţeles foarte bine.

În tăcerea care se lăsă, simţi o obiecţiune mută şi se grăbi să adauge:

— Să nu credeţi că trădez secrete. Am schimbat toate numele personajelor. N-aţi observat ce uimit a fost Arthur când am rostit numele de sir Ambrose? N-a înţeles de la început. Am schimbat totul. Este ca în cărţi, când la început stă scris: „Toate personajele din această nuvelă sunt fictive”. Niciodată nu afli cine sunt de fapt.

Vitejia lui Edward Robinson „Desfăcându-şi braţele sale puternice, Bill o ridică de la pământ, strângând-o tare la piept. Cu un oftat adânc, ea îşi abandonă buzele într-un sărut cum el nu mai visase…”

Oftând, domnul Edward Robinson puse jos „Când dragostea este rege” şi privi afară pe fereastra metroului. Treceau prin Stamford Brook. Edward Robinson se gândea la Bill. Acesta era bărbatul sută la sută preferat de romanciere. Edward îl invidia pentru muşchii săi, înfăţişarea aspră §i pasiunile lui sfâşietoare. Apucă din nou cartea şi citi descrierea mândrei Marchesa Bianca (cea care îşi abandonase buzele). Atât de răscolitoare era frumuseţea ei, dragostea pentru ea era atât de mare încât bărbaţi puternici se prăbuşeau în faţa ei ca popicele, leşinaţi şi terminaţi de atâta iubire.

„Bineînţeles că toate chestiile astea-s prostii. Toate-s fleacuri”. Şi totuşi, mă întreb… Îşi zicea Edward în sinea sa.

Căzu într-o reverie. Sè afla oare, undeva o asemenea lume. De iubire şi aventură? Existau femei a căror frumuseţe să te facă să te îndrăgosteşti? Un sentiment ca iubirea putea să te ardă ca o flacără.

„Eu trăiesc viaţa reală. Trebuie să mă port la fel ca toţi ceilalţi tineri”,îşi spuse Edward.

În ansamblu, trebuia să se considere un tânăr norocos. Avea o slujbă excelentă, de funcţionar într-un concern înfloritor. Era pe deplin sănătos, n-avea de întreţinut pe nimeni şi era logodit cu Maud.

Dar simplul gând la Maud îi aşternu o umbră pe faţă. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată, se temea de Maud. O iubea, da, încă îşi mai amintea fiorul cu care îi admirase ceafa albă care îi ieşea din bluza ieftină de 4 şilingi şi 11 penny, la prima lor întâlnire. El stătea în spatele ei la cinema şi prietenul lui cu care era o ştia şi le făcuse cunoştinţă. Fără îndoială, Maud era o fiinţă cu totul deosebită. Era frumoasă, deşteaptă, se purta ca o doamnă şi întotdeauna avea dreptate, în toate privinţele. Toţi spuneau că e tipul de fată care va fi o soţie excelentă.

Edward se întrebă dacă Marchesa Bianca ar fi putut fi o soţie excelentă. Într-un fel se îndoia. Nu şi-o putea imagina pe voluptuoasa Bianca, cu buzele ei roşii şi silueta ei şerpuitoare, cusând cu grijă nasturi, să zicem, pentru virilul Bill. Nu, Bianca însemna o poveste de iubire, pe când asta era viaţa reală. El şi cu Maud vor fi foarte fericiţi împreună. Ea avea atât de mult bun simţ…

Şi totuşi, el dorea ca ea să nu fie chiar aşa… Chiar aşa… Directă în comportare. Aşa dispusă să „sară de gâtul lui”.

Desigur, educaţia şi bunul ei simţ o făceau,aşa. Maud era foarte cerebrală. Şi, de regulă, chiar şi Edward era foarte cerebral, dar, câteodată… De exemplu, el dorise să se căsătorească de acest Crăciun. Maud îi explicase cât de preferabil ar fi fost să mai aştepte puţin – un an, doi. Salariul lui nu era prea mare. Dorise să-i cumpere un inel scump – ea fusese îngrozită şi-l obligase să-l ducă înapoi şi

să-l schimbe cu unul mai ieftin. Calităţile ei erau toate excelente, dar, câteodată, Edward dorea că ea să aibă mai multe defecte şi mai puţine virtuţi. Virtuţile ei îl îndemnau la fapte disperate. De exemplu…

Se înroşi la faţă cuprins de un sentiment de vinovăţie. Trebuia să-i spună, şi să-i spună cât mai repede. Secretul său vinovat îl făcea să se poarte ciudat. A doua zi era prima zi de Crăciun, prima din trei zile de sărbătoare. Ea îi propusese ca el să vină şi să petreacă ajunul Crăciunului cu familia ei şi, oarecum, stingherit, caraghios, într-un fel care îi stârnise ei mai mult suspiciuni, reuşise să o refuze, debitându-i o poveste lungă, numai minciuni despre un prieten din provincie căruia îi promisese să petreacă ziua împreună.

Şi nu era nici un prieten în provincie. Numai secretul său vinovat.

Cu trei luni în urmă, Edward Robinson împreună cu alte câteva sute de mii de tineri participase la un concurs organizat de o revistă. Numele a 12 fete trebuiau aranjate în ordinea popularităţii lor. Edward avusese o idee strălucită. Sigur că propria sa preferinţă s-ar fi dovedit greşită – observase lucrul acesta la alte competiţii similare. Notă cele 12 nume aranjate în ordinea sa preferată, apoi le scrise din nou, luând un nume de la început şi altul de la sfârşit, în mod alternativ.

Când s-a anunţat rezultatul, Edward avea opt exacte din 12 şi, ca urmare, a obţinut premiul întâi în valoare de 500 de lire. Performanţa aceasta care ar fi putut-o pune pe seama norocului, Edward o considera încoronarea „sistemului” său. Era din cale afară de mândru de sine însuşi.

Apoi se întrebă ce să facă cu cele 500 de lire? Ştia foarte bine ce avea să spună Maud. Investeşte-i. Într-un cuibuşor drăguţ pentru viitor. Şi, bineînţeles, ştia că Maud avea perfectă dreptate. Dar a câştiga bani ca rezultat al unui

concurs îţi dă un cu totul alt sentiment faţă de restul lucrurilor.

Dacă ar fi primit banii drept moştenire, Edward i-ar fi investit, cu religiozitate, în împrumuturi convertibile sau certificate cu dobânzi. Dar o sumă ca aceea pe care o obţii dintr-o simplă trăsătură de condei, dintr-o baftă de necrezut seamănă cu banii de buzunar pe care-i capeţi când eşti copil – „pentru tine, să-i cheltui cum pofteşti!”

Şi într-un anume magazin special pe lângă care trecea zilnic, în drumul spre birou se afla un vis incredibil, o maşină mică cu două locuri, un bot lung,strălucitor şi preţul ela/etalat pe ca era de 465 de lire.

„Dacă aş fi bogat, îi spunea, zilnic, Edward, dacă aş fi bogat te-aş cumpăra”.

Acum era – nu bogat – cel puţin se afla în posesia unei sume de bani suficiente ca să-şi realizeze visul. Maşina, acea piesă frumoasă, lucitoare şi atrăgătoare ar fi a lui dacă se hotăra s-o achite.

Intenţionase să-i povestească lui Maud despre bani. De îndată ce i-ar fi spus, ar fi scăpat de tentaţie. În faţa dezaprobării şi sperieturii lui Maud, cl n ar fi avut niciodată curajul să persiste în nebunia lui. Dar s-a întâmplat ca însăşi Maud să rezolve problema indirect. O invitase la cinema şi cumpărase cele mai bune bilete. Ea îi explicase blând dar ferm purtarea sa nebunească, criminală de a cheltui atâţia bani – trei lire jumătate în loc de două lire şi patru penny, când se putea vedea la fel de bine şi din locuri mai îndepărtate.

Edward primi reproşurile ei tăcând îmbufnat. Maud se simţea mulţumită că îl convinsese. Edward nu putea fi lăsat să continue în maniera asta extravagantă. Îl iubea pe Edward, dar îşi dădea seama că el era slab, sarcina ei fiind aceea de-a se afla întotdeauna la îndemână pentru a-l influenţa să meargă în direcţia dorită. Observa cu satisfacţie cum îşi domolea pornirile, târându-se ca un vierme.

Edward era chiar ca un vierme. Se răsucea precum viermii. Rămase strivit de cuvintele ei, dar exact în momentul acela, se hotărî să cumpere maşina.

„Fir-ar să fie, îşi zise Edward, o dată în viaţă am să fac ce-mi place, Maud poate să se ducă naibii!”

Şi chiar în dimineaţa următoare, păşi în palatul de geamuri cu locatarii săi infatuaţi, cu luciul sclipitor şi metal argintiu şi, cu o siguranţă care-l surprinse chiar pe el însuşi, cumpără maşina. A fost cel mai uşor lucru din lume să cumpere o maşină!

Îi aparţinea de acum de patru zile. Trăise, în aparenţă calm, dar în interior, îmbătat de extaz. Şi lui Maud nu-i suflase încă nici un cuvânt. De patru zile, în ora sa pentru prânz, primea lecţii ca să şofeze minunata creatură. Era un elev talentat.

A doua zi, în ajunul Crăciunului, urma să meargă cu ea în provincie. O minţise pe Maud şi o va minţi din nou dacă aşa trebuia. Era legat trup şi suflet de noua sa achiziţie. Ea reprezenta pentru el o poveste de iubire, aventură, toate lucrurile pe care şi le dorise şi nu le avusese niciodată. În ziua următoare, el şi iubita sa vor porni la drum împreună. Vor zbura prin aerul rece, tăios, lăsând mulţimea şi frecuşul Londrei departe în urma lor ca să pătrundă în întinderile vaste curate…

În clipa asta, deşi nu ştia, Edward avea fire de poet.

A doua zi…

V

„Se uită la cartea din mâna sa „Când dragostea este rege”. Râse şi o băgă în buzunar. Maşina, buzele roşii ale Marchesei Bianca şi uimitoarea vitejie a lui Bill păreau toate amestecate la un loc. A doua zi…

Vremea, de obicei înşelătoare pentru cei care contează pe ea, a fost generoasă cu Edward. I-a oferit ziua viselor sale, o zi de ger aspru, cu cer albastru – pal şi cu un soare galben de culoarea primulei.

Aşa, într-o stare sufletească aventuroasă şi de îndrăzneală răutăcioasă, Edward ieşi cu maşina din Londra. A avut necazuri la colţul de la Hyde Park şi un trist contretemps la Putney Bridge, din cauza schimbărilor de viteză şi a folosirii prea frecvente a frânelor şi o ploaie de înjurături s-au abătut asupra sa din partea conducătorilor Celorlalte vehicule. Dar pentru un novice nu s-a comportat prea rău şi de îndată a ieşit pe autostrăzile acelea largi, drepte care sunt bucuria şoferilor. Era puţină circulaţie pe drum în ziua aceea. Edward merse tot înainte îmbătat de felul cum stăpânea această creatură cu laturi sclipitoare, zburând, parcă, prin lumea albă şi rece çu elanul unui zeu:

Era o zi fermecătoare. Se opri pentru prânz la un han de modă veche şi apoi mai târziu pentru ceai. Lipsit de entuziasm o luă înapoi spre casă, către Londra, la Maud, pentru inevitabilele explicaţii, reproşuri.

Alungă acest gând cu un oftat. Ce-o fi mâine, o fi. Era încă astăzi. Şi ce putea fi mai fascinant decât asta? Să alergi prin întuneric cu luminile aprinse în căutarea drumului din faţă. Era apogeul plăcerii!

Se gândi că nu avea timp să oprească nicăieri pentru cină. Şofatul prin întuneric era o afacere amuzantă. Avea să-i ia mai mult timp decât crezuse. Era exact ora opt când trecea prin Hindhead şi ajunse în apropiere de Devil's Punch Bowl. Era lună plină şi zăpada, care căzuse cu două luni în urmă, încă nu se topise.

Opri maşina şi rămase pe gânduri. Ce conta dacă nu se întorcea la Londra până la miezul nopţii? Ce conta dacă nu se mai întorcea niciodată? Avea să se rupă brusc de toate.

Coborî din maşină şi se apropie de marginea drumului. O potecă şerpuia în jos, tentându-l. Edward cedă ca vrăjit. În următoarea jumătate de oră hoinări aiurea într-o lume plină de zăpadă. Niciodată nu-şi imaginase ceva asemănător. Şi clipele astea îi fuseseră oferite lui, chiar lui de iubita sa strălucitoare care-l aştepta credincioasă deasupra pe şosea.

Urcă poteca, se aşează în maşină şi o porni, încă puţin minunat de descoperirea frumuseţii pure care le apare celor mai prozaici oameni deodată ca din vis.

Apoi, cu un oftat, îşi reveni şi-şi băgă mâna în buzunarul portierei de la maşină unde pusese un fular de dimineaţă.

Dar fularul nu mai era acolo. Buzunarul era gol. Nu, nu complet – se afla ceva cu colţuri şi tare ca pietrele.

Edward băgă mâna şi mai adânc. În clipa următoare privea ca un om lipsit de simţuri. Obiectul pe care îl ţinea în mână se bălăbănea printre degete, lumina lunii scoţând mii de scântei multicolore, era un colier de diamante.

Edward îl privea încremenit. Nu era nici un dubiu. Un colier de diamante,probabil în valoare de mii de lire (deoarece pietrele erau mari) se aflase, pur şi simplu, în buzunarul portierei.

Dar cine-l pusese acolo? Cu siguranţă nu fusese când pornise din oraş. Cineva trebuie să fi venit, în timp ce el se plimba prin zăpadă, şi-l introdusese în mod deliberat. Dar de ce? De ce tocmai în maşina lui? Făcuse vreo greşeală proprietarul/colierului? Sau era, putea fi, un colier furat?

Şi atunci, în timp ce toate gândurile astea i se învârteau prin cap, Edward înţepeni deodată şi îl trecură fiori reci. Asta nu era maşina lui.

Semăna foarte mult, da. Avea aceeaşi culoare strălucitoare de roşu aprins ca buzele Marchesei Bianca, acelaşi boţ lung şi lucios, dar, după o mie de mici amănunte, Edward îşi dădu seama că nu era maşina sa. Caroseria sa nouă era zgâriată ici şi colo, purta semne slabe, dar clare, de vechime şi uzură. În acest caz…

Fără prea multă discuţie, Edward se grăbi să întoarcă maşina. Virajul nu era punctul lui tare. La schimbarea vitezei, în mod invariabil îşi pierdea capul şi răsucea volanul în sens greşit. Mai mult, frecvent încurca acceleraţia cu frâna de picior cu rezultate dezastruoase. Totuşi, în cele din urmă, reuşi să întoarcă maşina şi să urce din nou dealul.

Edward îşi reaminti că acolo mai fusese o maşină la o mică distanţă. Atunci nu-i luă seama în mod deosebit. Se întoarse din plimbare pe o altă cărare decât aceea pe care coborâse în vale. Această a doua cărare îl adusese la şosea mai în spate, se gândea el, de locul unde se găsea propria sa maşină. Cu siguranţă trebuie să fi fost cealaltă în care se urcase.

În vreo zece minute dădu din nou de locul unde se oprise. Dar acum nu se mai afla nici o maşină la marginea şoselei. Proprietarul acestei maşini trebuie să fi plecat cu a lui Edward şi el, probabil, dus în eroare de asemănare.

Edward scoase colierul de diamante din buzunarul său şi-l trecu printre degete perplex.

Ce să facă? Să se ducă la cea mai apropiată staţie de poliţie? Să explice ce s-a întâmplat, să predea colierul şi numărul propriei sale maşini?

Apropo, care era numărul maşinii sale? Edward a stat şi s-a tot gândit, dar nici cu preţul vieţii nu putea să-şi reamintească. Avea o senzaţie rece de prăbuşire. Avea să arate ca cel mai de seamă idiot la secţia de poliţie. Tot ce putea să-şi aducă aminte din număr era un opt. Sigur, nu prea avea importanţă – cel puţin… Se uită încurcat la diamante. Să presupunem că ei ar crede – o, nu ar face-o şi totuşi s-ar putea – că el furase maşina şi diamantele. Pentru că, în fond, când stai şi te gândeşti, cine, cu mintea la cap, ar vârî un colier preţios de diamante, cu atâta neglijenţă în buzunarul deschis, al unei portiere?

Edward coborî şi se duse la spatele maşinii. Avea numărul XRI – 0061. Pe lângă faptul că ăsta nu era deloc numărul maşinii sale, nu-i spunea nimic. Atunci se apucă sistematic să caute toate buzunarele. În cel în care găsise diamantele făcu o descoperire – o bucăţică de hârtie cu câteva cuvinte scrise cu creionul. La lumina farurilor, Edward le citi foarte uşor: „Aşteaptă-mă, Greane, colţul de la Salter's Lane, ora zece”'.

Îşi reaminti numele Greane. Îl văzuse pe un indicator mai devreme, ziua. Într-o clipă se hotărî. Se va duce în satul ăsta, Greane, să găsească Salter's Lane, să se întâlnească cu persoana care scrisese biletul şi să-i explice ce se întâmplase. Asta ar fi fost mult mai bine decât să arate ca un prost la secţia locală de poliţie.

O pomi aproape fericit. În fond, era o aventură. Nu era un lucru care să ţi se întâmple în fiecare zi. Colierul de diamante făcea aventura excitantă şi misterioasă.

Avu ceva dificultăţi în a găsi Greane şi a fost şi mai greu să descopere Salter's Lane, dar după ce a întrebat la două căsuţe, a reuşit să-i dea de urmă.

Trecuseră câteva minute peste ora întâlnirii când o luă cu grijă pe un drum îngust, uitându-se cu atenţie pe partea stângă unde i se spusese că se desprinde Salter's Lane.

Dădu de ea chiar imediat după un viraj şi chiar în clipa aceea o siluetă se desprinse din întuneric.

— În sfârşit! Ţi-a trebuit o veşnicie, Gerald! Strigă vocea unei fete.

În timp ce vorbea, fata păşi direct în lumina farurilor şi Edward rămase fără suflare. Era cea mai splendidă făptură pe care o văzuse vreodată.

Tânără, cu părul negru ca noaptea şi buze de un roşu aprins, minunat. Pelerina grea pe care o purta se deschise şi Edward văzu că era îmbrăcată în rochie de seară. - Strânsă pe corp, de culoare roşie care îi contura trupul perfect. La gât purta un şirag de perle splendide. Deodată fata tresări.

— Dar nu eşti Gerald, strigă ea.

— Nu, zise Edward în grabă, să-ţi explic. Scoase colierul de diamante din buzunar şi i-l întinse. Mă cheamă Edward…

— Nu îl lăsă să continue, fata bătu din palme şi exclamă:

— Edward, bineînţeles! Îmi pare aşa de bine. Dar idiotul acela de Jimmy mi-a spus la telefon c-o să-l trimită pe Gerald cu maşina. E teribil de drăguţ din partea ta că ai

venit. Eram moartă să te văd. Îţi dai seama, nu te-am mai văzut de când aveam şase ani. Bine că ai adus şi colierul. Pune-l din nou în buzunarul tău. Poliţistul din sat ar putea trece pe aici şi l-ar vedea. Brrr…, am îngheţat tot aşteptând! Să mă urc.

Ca-ntr-un vis, Edward îi deschise uşa şi ea sări uşor lângă el. Blănurile ei îi mângâiară obrazul şi un parfum discret ca cel al violetelor după ploaie, i se abătu pe la nări.

El n-avea nici un plan, nici măcar vreo idee. Într-o clipă, fără voia sa se lăsă în mrejele aventurii. Ea îi spusese Edward, ce conta că nu era Edward cel adevărat? O să descopere ea asta foarte curând. Până atunci, să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. El pomi motorul şi maşina începu să patineze.

Pe loc fata începu să râdă. Râsul ei era la fel de minunat ca şi întreaga sa făptură.

— E uşor să-ţi dai seama că nu prea te pricepi la maşini. Cred că nu prea au pe acolo?

„Mă întreb unde este acest pe acolo?” se gândi Edward, dar cu voce tare spuse doar: „nu prea”.

— Mai bine lasă-mă pe mine să conduc, îi propuse fata. E foarte dificil să te descurci pe străduţele astea până dai din nou de şoseaua principală.

Îi cedă bucuros locul. Foarte curând mergeau prin noapte cu viteză şi cu o lipsă de grijă care-l îngrijora în mod secret pe Edward. Îşi întoarse capul spre el.

— Îmi place viteza. Ţie nu? Ştii, nu semeni deloc cu Gerald. Nimeni nu v-ar lua drept fraţi. Nu eşti deloc cum mi te-am imaginat.

— Cred asta din cauză că sunt atât de obişnuit. Aşa este?

— Nu, obişnuit, diferit. Nu ştiu cum să-ţi explic. Cum e bietul Jimmy? Plictisit de moarte, nu-i aşa?

— O, Jimmy se simte bine, spuse Edward.

— E destul de uşor să spui asta, dar ce ghinion pe el să aibă o luxaţie. Ţi-a povestit totul?

— Nici un cuvânt. Nu ştiu absolut nimic. Aş vrea să mă lămureşti.

— O, totul a mers de minune. Jimmy s-a dus la uşa din faţă îmbrăcat în hainele prietenei sale. L-am lăsat câteva minute şi m-am strecurat lângă fereastră. Camerista lui Agnes Larella era acolo aranjându-i rochiile şi bijuteriile şi toate celelalte lui Agnes. Apoi s-a auzit un urlet tare de jos, petarda a explodat şi toate au strigat foc. Camerista a fugit ca din puşcă, am sărit înăuntru, am apucat colierul, şi-am luat-o la sănătoasa înapoi spre Punch Bowl. Am lăsat colierul şi biletul în buzunarul maşinii în timp ce treceam. Apoi, m-am dus la Louise la hotel, după ce mi-am şters ghetele de zăpadă, bineînţeles. Un alibi perfect pentru mine. Ea n-are nici o idee că eu am fost plecată.

— Şi ce-i cu Jimmy?

— Bine, dar tu ştii mai multe decât mine.

— Da, în mare şi-a prins piciorul în fustă şi a reuşit să şi- 1 luxeze. Au trebuit să-l ducă la maşină şi şoferul familiei Larella l-a dus acasă. Inchipuieşte-ţi doar dacă s-ar fi întâmplat ca şoferul să-şi bage mâna în buzunar!

Edward râse împreună cu ea, dar mintea sa era la treabă. Acum ştia, mai mult sau mai puţin, cum stă. Numele de Larella îi părea vag familiar – un nume care iradia bogăţie. Fata asta şi cu un necunoscut pe nume Jimmy puseseră la cale furtul colierului şi reuşiseră. Din cauza gleznei şi a prezenţei şoferului familiei Larella, Jimmy nu putuse să se uite în buzunarul maşinii înainte de a telefona fetei. Sau, probabil, nu dorise să facă asta. Dar, era aproape sigur că celălalt necunoscut, „Gerald”, o va face cu prima ocazie. Şi în el va găsi fularul lui Edward!

— A mers bine, zise fata.

Un tramvai trecu pe lângă ei, se aflau în împrejurimile Londrei. Mergeau ca o săgeată printre maşini. Edward era cu sufletul la gură. Era o şoferiţă minunată, dar conducea foarte riscant!

Un sfert de oră mai târziu se opriră în faţa unei case impunătoare dintr-un scuar micuţ.

— Putem să ne schimbăm aici, zise fata, înainte să mergem la „Ritson's”

— Ritson's”? Întrebă Edward. Pronunţă numele faimosului club de noapte aproape reverenţios.

— Da, nu ţi-a spus Gerald?

— Nu mi-a spus, răspunse Edward morocănos. Ce fac cu hainele mele?

Ea se încruntă.

— Nu ţi-au spus nimic? Te vom îmbrăca cumva. Trebuie să ducem chestia asta până la bun sfârşit.

Un majordom impunător deschise uşa şi se dădu la o parte să-i lase să intre.

— Domnul Gerald Champneys a telefonat, doamnă. Era foarte nerăbdător să vorbească cu dumneavoastră dar nu a lăsat nici un mesaj.

„Cred şi eu că era nerăbdător să vorbească cu ea”, îşi spuse Edward. „în orice caz, acum îmi cunosc întregul nume – Edward Champneys. Dar cine e ea? I-au zis doamnă. De ce vrea să fure un colier. Are datorii la bridge?”

În povestirile din reviste, pe care le citea câteodată, frumoasa şi nobila eroină era întotdeauna adusă într-o stare de disperare de datoriile la bridge.

Edward a fost condus de majordomul cel impunător şi dat pe mâna unui valet cu maniere elegante. Un sfert de oră mai târziu, îşi reîntâlni gazda în hol, îmbrăcat elegant într-un costum de seară, făcut în Savile Row care îi cădea de minune.

Doamne! Ce noapte!

Merseră cu maşina la faimosul „Ritson's”. La fel ca toată lumea, Edward citise relatări scandaloase despre „Ritson's”. Oricine era cineva apărea mai devreme sau mai târziu la „Ritson's”. Edward se temea de un singur lucru: că cineva care-l cunoştea pe adevăratul Edward Champneys ar

putea apărea. Se consola la gândul că individul lipsise mai mulţi ani din Anglia.

Stând la o măsuţă lângă perete, sorbea cocteiluri. Cocteiluri! Pentru bietul Edward ele reprezentau chintesenţa unei vieţi de lux. F^ta, cu un minunat şal brodat pe ea, îl bea cu nonşalanţă.

— Să dansăm!

Adevărul e că singurul lucru pe care Edward putea să-l facă la perfecţie era să danseze. Când el şi Maud începuseră piruetele în Palais de Danse, alte perechi se opriseră şi-i priveau cu admiraţie.

— Eram să uit, zise fata bruse. Colierul?

Ea întinse mâna. Edward, complet uluit, îl scoase din buzunar şi i-l dădu. Spre marea sa uimire, ea şi-l prinse liniştită la gât. Apoi, îi zâmbi răpitoare.

— Hai să dansăm, zise ea încet.

Dansau. Nici o pereche nu era mai perfectă în tot „Ritson's”.

Apoi, când, în cele din urmă, se întoarseră la măsuţa lor, un bătrân gentleman, cu un aer de desfrânat o acostă pe partenera lui Edward.

— Ah! Lady Noreen, uimitoare dansatoare! Da, da. Căpitanul Folliot e aici în seara asta?

— Jimmy are un necaz, şi-a luxat glezna.

— Nu spuneţi! Cum s-a întâmplat? Încă nu ştiu amănunte.

Râse şi trecu mai departe.

Edward o urmă îngândurat. Acum ştia. Lady Noreen Elliot, celebra lady Noreen în persoană, poate fata despre care se vorbea cel mai mult în Anglia. Vestită pentru frumuseţea, pentru îndrăzneala ei, şefa grupului cunoscut ca „The Bright Young People”. Logodna ei cu căpitanul James Folliot V. C.1, din cavaleria regală, fusese recent anunţată.

Dar colierul? Încă nu putea să înţeleagă ce era cu el. Trebuia să rişte să se desconspire, dar vroia să ştie. Când se aşezară, îi făcu semn spre colier.

— De ce asta, Noreen? Spune-mi, de ce? Zâmbea visătoare cu ochii duşi departe aflându-se încă sub vraja dansului.

— Cred că e greu ca tu să înţelegi. Te plictiseşti aşa de mult de aceleaşi lucruri, mereu de aceleaşi lucruri. Vânătorile de comori ne-au distrat foarte bine o vreme, dar te obişnuieşti cu toate. Ideea cu „jafurile” a fost a mea. Onorariul de intrare e de cincizeci de lire şi dacă reuşeşti obţii şi mai mult. Asta e al treilea. Jimmy şi cu mine ne-am înţeles cu Agnes Larella. Cunoşti regulile? Jaful trebuie comis într-un interval de trei zile şi lucrul furat trebuie purtat cel puţin o oră într-un loc public. Altfel, îţi pierzi cele cincizeci de lire depuse şi mai primeşti şi o amendă de o sută de lire. Jimmy a avut noroc luxându-şi glezna, dar noi vom pune mâna pe bani pentru că am dus treaba la bun sfârşit.

— Înţeleg, înţeleg, zise Edward, respirând adânc. Noreen se ridică deodată şi-şi puse şalul.

— Du-mă undeva cu maşina. La docuri. Undeva unde e oribil şi excitant. Aşteaptă o clipă… Îşi ridică mâinile şi-şi desfăcu diamantele de la gât. Mai bine le-ai ţine tu din nou. Nu vreau să fiu ucisă pentru ele.

Ieşiră împreună de la Ritson's. Maşina se afla într-o străduţă laterală, îngustă şi întunecoasă. Cum dădură colţul, o altă maşină viră şi un tânăr sări din ea.

— Slavă domnului, Noreen, te-am găsit, în sfârşit strigă el. Am dat de dracu. Măgarul ăla de Jimmy a plecat cu o altă maşină. Dumnezeu ştie pe unde umblă diamantele alea acum. Suntem într-o încurcătură a dracului.

Lady Noreen se holbă la el.

— Ce tot spui. Avem diamantele, adică sunt la Edward.

— Edward?

— Da.

Ea făcu un gest uşor către silueta de alături. „Eu sunt într-o încurcătură a dracului, pun pariu pe zece la unu că ăsta-i fratele Gerald”, se gândi Edward. Celălalt tânăr îl privea uimit.

— Poftim? Exclamă el încet. Edward e în Scoţia.

— O! Strigă fata. Se uită cu reproş la Edward. Se înroşi şi apoi păli. -

— Deci, tu, zise ea încet, cine eşti cu adevărat?

Lui Edward îi trebui doar un minut să înţeleagă situaţia. În ochii fetei se putea citi uimire, mai bine zis admiraţie? Să-i explice? N-o să facă o aşa prostie. O să-şi joace rolul până la sfârşit.

Se înclină ceremonios.

— Trebuie să vă mulţumesc lady Noreen pentru cea mai încântătoare seară, i se adresă el în maniera cea mai cavalerească posibilă.

Aruncă repede o privire spre maşina din care coborâse celălalt. Era de un roşu aprins, cu un bot strălucitor! Maşina sa!

— Şi vă urez la toţi: „bună seara”!

Dintr-o săritură se afla în maşina sa, cu piciorul pe acceleraţie.

Aceasta porni. Gerald rămase paralizat, dar fata a fost mai iute. Când maşina trecu pe lângă ea, Noreen sări înăuntru, aprinzând toate luminile de la bord.

Maşina zvâcni, ţâşni pe după colţ şi o porni în noapte. Noreen, încă ameţită de săritura sa, îl apucă pe Edward de braţ.

— Trebuie să mi-l dai, o, trebuie să mi-l dai! Sunt obligată să i-l returnez lui Agnes Larella. Fii un gentleman, am petrecut împreună o seară minunată, am dansat, am fost prieteni. Nu-i aşa că mi-l dai? Mie?

O femeie care te vrăjea cu frumuseţea ei. Sunt asemenea femei încât…

Ş-apoi, Edward era foarte nerăbdător să scape de colier. Era un prilej divin pentru un beau geste.

Îl scoase din buzunar şi-l lăsă să cadă în mâna ei întinsă.»

— Am fost… Prieteni, zise el.

— Ah! Ochii ei se înmuiară, se luminară.

Apoi, în mod cu totul surprinzător, îşi aplecă capul spre el. Pentru o clipă îşi ţinu buzele lipite de ale sale…

După aceea, sări din automobil. Maşina cea roşie o porni din loc, demarând în forţă.

O poveste de iubire!

Aventură!

La ora douăsprezece, în prima zi de Crăciun, Edward Robinson păşi în mica sufragerie a unei case din Clapham, cu obişnuita urare „Merry Christmas!”

Maud, care aranja nişte vâsc, îl întâmpină cu răceală.

— Te-ai distrat bine la ţară cu prietenul acela al tău? Îl întrebă ea.

— Uite ce e, zise Edward. Aia a fost o minciună pe care ţi-am spus-o. Am câştigat un concurs, adică 5oo de lire şi cu ei am cumpărat o maşină. Nu ţi-am spus pentru că ştiam că o să începi o întreagă discuţie în legătură cu ei. Ăsta e primul lucru. Am cumpărat maşina şi nu mai e nimic de comentat în legătură cu asta. Al doilea lucru este următorul: n-am de gând să te aştept ani de zile. Perspectivele mele sunt destul de bune şi vreau să ne căsătorim luna viitoare. Înţelegi?

— O! Exclamă Maud încet.

Era acesta, putea fi… Edward care vorbea aşa sigur de el?

— Vrei? Da sau nu?

Ea îl privi fascinată. Ochii ei exprimau uimire şi admiraţie şi la vederea acestei priviri Edward fu cuprins de pasiune. Se terminase cu dădăceala aceea liniştită care îl exasperase.

Aşa îl şi privise lady Noreen seara trecută. Dar lady Noreen se retrăsese într-un con de umbră, pe tărâmul poveştilor de iubire, alături de Marchesa Bianca. Aceasta era persoana reală. Aceasta era iubita lui.

— Da sau nu? Repetă el şi se apropie mai mult.

— Da, da, da, se bâlbâi Maud. Dar, o, Edward, ce s-a întâmplat cu tine? Eşti cu totul altfel astăzi.

— Da, zise Edward. De douăzeci şi patru de ore sunt un bărbat în loc de un vierme şi, pe cinstea mea, merită!

O prinse în braţele lui la fel cum Bill, superman-ul, ar fi făcut-o.

— Mă iubeşti, Maud? Spune-mi, mă iubeşti?

— O, Edward! Şopti Maud, te ador…

Jane în căutarea unei slujbe.

Jane Cleveland răsfoi paginile din „The Daily Leader” şi oftă, un oftat adânc, care veni din străfundul fiinţei sale. Se uită cu silă la masa cu placa de marmură, la oul fiert pus pe felia de pâine prăjită şi la micul ceainic ce se găseau pe ea. Nu pentru că nu i-ar fi fost foame. Nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Jane era grozav de flămândă. În acel moment simţea că ar fi putut mânca aproape un kilogram de friptură bine făcută, cu cartofi prăjiţi şi poate cu fasole verde. Toate udate cu o recoltă ceva mai atrăgătoare decât ceaiul.

Dar tinerele, ale căror fonduri personale se află în stare periculoasă, nu pot alege. Jane avea norocul că putea comanda un ou fiert şi o cană cu ceai. Nu mai părea probabil să'facă aşa ceva şi în ziua următoare. Dacă nu…

Se întoarse încă o dată la coloanele cu anunţuri din „The Daily Leader”. Ca s-o spunem pe şleau, Jane era şomeră şi situaţia devenea acută. Deja gentila doamnă care avea în grijă prăpădita casă cu chiriaşi se uita chiorâş, în mod deosebit, la această tânără.

„Şi totuşi, îşi zise Jane în sinea ei, ridicându-şi bărbia indignată, ceea ce era un obicei de-al său, şi totuşi, sunt inteligentă, frumoasă şi bine educată. Ce vor mai mult?”

Potrivit lui „The Daily Leader” alţii păreau să dorească stenodactilografe cu vastă experienţă, manageri pentru societăţi cu un mic capital pe care să-l investească, doamne care să participe la profiturile fermelor de păsări (şi aici se cerea un mic capital) şi nenumărate bucătărese, servitoare şi fete în casă, mai ales cameriste.

„N-am nimic împotrivă să fiu cameristă, îşi zise Jane în sinea sa. Dar nimeni n-o să mă ia fără experienţă. Cred c-aş

putea să mă duc oriunde, şi ca tânără voluntară, dar tinerele voluntare nu sunt plătite, ce să mai vorbim”.

Oftă din nou, aşează ziarul în faţa ei şi atacă oul fiert cu toată vigoarea tinereţii sale.

Când termină ultima înghiţitură, întoarse ziarul şi studie coloana cu anunţuri personale pentru prieteni pierduţi etc, în timp ce-şi sorbea ceaiul. Coloana aceasta era întotdeauna ultima ei speranţă.

Dacă ar fi avut vreo două mii de lire,lucrul ar fi fost destul de simplu. Se aflau acolo cel puţin şapte ocazii unice din care putea obţine circa trei mii de lire pe an. Îşi ridică uşor buza.

„Dacă aş avea două mii de lire, ar fi uşor să-i investesc”, murmură ea.

Îşi aruncă ochii repede până la capătul de jos al coloanei şi apoi o cercetă din nou cu uşurinţa obţinută printr-o lungă practică.

Era doamna care oferea preţuri aşa de minunate pentru haine de aruncat. „Garderobele doamnelor inspectate la propriile lor locuinţe”. Erau gentlemani care cumpărau orice, dar mai ales dinţi. Doamne cu titluri nobiliare care plecau în străinătate şi care erau dispuse să renunţe la blănurile lor pentru sume ridicole. Mai era preotul întristat, văduva împovărată şi ofiţerul invalid, toţi având nevoie de tume variind între 50 şi 100 de lire.

Şi-apoi, deodată, Jane se opri brusc. Lăsă jos ceaşca şi citi anunţul din nou pe îndelete.

„E un clenci aici, desigur, murmură ea. Întotdeauna e câte un clenci în soiul ăsta de lucruri. Va trebui să fiu grijulie. Dar totuşi…”.

Anunţul, care o intrigă atât de mult pe Jane Cleveland, suna aşa: „Dacă o tânără doamnă între 25 şi 35 de ani cu ochii albaştri închis, părul foarte blond, gene şi sprâncene negre, nas drept, siluetă subţire, înălţimea de cinci picioare şi şapte inch, bună imitatoare şi capabilă să vorbească

franceza se va prezenta la Endersleigh Street, nr. 7, între orele 5 şi 6 p.m. Va afla ceva în avantajul său”.

„Neprihănită Gwendolen, sau de ce fetele calcă strâmb”, murmură Jane. Va trebui neapărat să am mare grijă. Dar se cer prea multe amănunte pentru acel soi de lucru. Mă întreb acum… Ia să recapitulăm”.

Şi se apucă să se compare cu textul.

„Între 25 şi 3o de ani – eu am 26. Ochi albaştrii închis, en regulă. Păr foarte blond”, gene şi sprâncene negre – totul O. K. Nas drept? Da, da, destul de drept, oricum. Nici nu-i ascuţit, nici cârn. Şi am o siluetă subţire chiar subţire pentru zilele noastre. Am numai cinci picioare şi şase inch. (Deci, cu vreo doi centimetri şi ceva mai scundă) – dar aş putea purta tocuri înalte. Sunt o bună imitatoare – nu fac nimic deosebit, dar pot să imit vocile oamenilor şi vorbesc franceza ca un înger sau o franţuzoaică. De fapt, sunt perfectă. Ar trebui să cadă în fund de încântare când o să mă prezint. Jane Cleveland intră şi câştigă”.

Hotărâtă, Jane rupse anunţul şi-l puse în geantă. Apoi ceru nota de plată cu o nouă vioiciune în glas.

La ora cinci fără zece minute, Jane era în recunoaştere în apropiere de Endersleigh Street. Era o stradă mică făcută sandvici între două mai mari în vecinătatea lui Oxford Circus. E o stradă dubioasă, dar respectabilă. Numărul 7 nu părea să se deosebească prin nimic de casele învecinate. Era făcută numai din birouri, dar când se uită spre ea, Jane îşi dădu seama pentru prima dată că nu era singura fată cu ochi albaştri, blondă, nasul drept, subţire, între 25 şi 30 de ani. Londra, după câte se părea, era plină de asemenea tinere şi, cel puţin 4o-50 dintre ele, se aflau grămadă afară pe Endersleigh Street, numărul 7.

„Competiţia” îşi zise Jane. „Mai bine m-aş băga iute la coadă”.

Aşa şi făcu, exact când alte trei fete dădeau colţul străzii. Le urmară altele. Jane se amuză uitându-se la vecinele sale. La fiecare reuşea să găsească ceva ce nu mergea – gene

blonde în loc de negre, ochi mai mult cenuşii decât albaştri,păr blond care era oxigenat şi nu natural,variaţii interesante la nas şi siluete pe care numai o milă prea bine voitoare le-ar fi putut descrie ca subţiri. Buna dispoziţie a Janei crescu.

„Cred c-am tot atâtea şanse ca oricare,îşi zise în sinea sa. Mă întreb pentru ce-s toate astea? Sper că pentru un cor de fete frumoase”.

Coada se mişca încet, dar înainta. Imediat, un al doilea şuvoi de fete începu să iasă dinăuntrul casei. Unele îşi întorceau capetele, altele râdeau afectat.

„Respinse, îşi spuse Jane cu bucurie. Sper din toată inima că n-o să găsească prea multe până intru”.

Coada mai avansa. Aruncau priviri neliniştite în oglinjoare şi-şi pudrau emoţionate nasul. Rujurile erau folosite din plin.

„Aş fi vrut să am o pălărie mai elegantă”,îşi spuse Jane tristă.

În sfârşit îi veni rândul. În interiorul casei era o uşă de sticlă într-o parte cu firma: „D-nii Cuthbertsons”. Prin această uşă de sticlă intrau una câte una concurentele. Ajunse şi ea. Răsuflă adânc şi intră.

Înăuntru se afla un birou exterior,evident pentru folosinţa funcţionarilor. La capăt era încă o uşă de sticlă. Jane fu îndrumată să se ducă într-acolo şi se conformă. Se trezi într-o cameră mai mică. Acolo se afla un birou mare şi în spatele lui un bărbat cu ochi scrutători, de vârstă mijlocie, cu o mustaţă groasă, cu un aer străin. Acesta o măsură dintr-o privire şi-i făcu semn spre o uşă la stânga.

— Aşteptaţi acolo, vă rog, spuse el hotărât.

Jane ascultă. Camera în care intră era deja ocupată. Cinci fete stăteau acolo toate băţoase şi aruncându-şi una alteia priviri iscoditoare. Jane înţelese că fusese inclusă printre finaliste şi buna dispoziţie îi reveni. Totuşi, fu obligată să recunoască că celelalte cinci fete aveau aceleaşi şanse ca şi ea îndeplinind condiţiile din anunţ.

Timpul trecea. Fetele se perindau, evident, prin biroul dinăuntru. Majoritatea erau respinse, ieşind pe o altă uşă care dădea în coridor, dar, din când în când, o nouă achiziţie sosea mărind numărul selecţionatelor. La şase şi jumătate se strânseseră paisprezece fete.

Jane auzi un murmur de voci din biroul interior şi apoi domnul cu înfăţişare de străin, pe care ea îl poreclise în minte „colonelul” datorită aspectului cazon al mustăţii sale, apăru în prag.

— Aş vrea să vă văd doamnelor una câte una, vă rog, anunţă el. În ordinea în care aţi sosit, vă rog.

Jane era, desigur, a şasea pe listă. Trecură 20 de minute până a fost chematã. „Colonelul” stătea cu mâinile la spate. O chestiona rapid, îi testă cunoştinţele de franceză şi o măsură ca înălţime.

— E posibil, mademoiselle, zise el în franceză, ca să fiţi potrivită. Nu ştiu, dar este posibil.

— Ce post e acesta, vreau să ştiu? Întrebă Jane fără ocoliş.

El ridică din umeri.

— Asta încă nu vă pot spune. Dacă sunteţi aleasă, atunci veţi afla.

— Pare foarte misterios, obiectă Jane. Nu m-aş putea angaja la ceva fără să ştiu totul. Vreau să ştiu dacă are vreo legătură cu teatrul?

— Cu teatrul? Nicidecum!

— O! Exclamă Jane dezamăgită. O privea cu interes.

— Sunteţi inteligentă, da? Şi discretă?

— Dispun de cantităţi suficiente de inteligenţă şi discreţie, îl asigură Jane calm. Câţi bani se dau?

— Plata se va ridica la 2000 de lire pentru două săptămâni de lucru.

— O! Făcu Jane încet.

Era prea impresionată de mărimea sumei tocmai menţionate ca să-şi revină imediat.

Colonelul continua să vorbească.

— Am mai selecţionat deja o altă tânără. Amândouă sunteţi la fel de potrivite. Ar putea fi şi altele pe care încă nu le-am văzut. Am să vă dau instrucţiuni cum să procedaţi mai departe. Cunoaşteţi hotelul „Harridge's”?

Jane rămase cu gura căscată. Cine nu ştia în Anglia despre „Harridge's”, acel frumos hotel situat modest într-o stradă laterală din Mayfair, unde politicieni şi nobili soseau şi plecau tot timpul? Chiar în dimineaţa aceea, Jane citise despre sosirea Marii Ducese Pauline de Ostrova. Ea venise să inaugureze un mare bazar pentru ajutorarea refugiaţilor ruşi şi stătea, bineînţeles, la „Harridge's”.

— Da, zise Jane, ca răspuns la întrebarea colonelului.

— Foarte bine. Mergeţi acolo. Întrebaţi de contele Streptitch. Trimiteţi sus cartea dumneavoastră de vizită. Aveţi una?

Jane o scoase pe a sa. Colonelul o luă şi scrise într-un colţ un P minuscul. Îi înapoie cartea de vizită.

— Asta va fi suficient ca să vă vadă contele. El va înţelege că veniţi din jartea mea. Decizia finală o va lua el… Şi altcineva. Dacă vă va considera potrivită vă va explica cum stau lucrurile şi veţi putea accepta sau refuza propunerea sa. Sunteţi mulţumită?

— Perfect mulţumită, zise Jane. -”Deocamdată nu-mi dau seama de clenci. Şi totuşi, trebuie să fie unul, murmură pentru sine când ieşi în stradă. Nu pot da atâţia bani pentru nimic. Trebuie să fie vreo crimă! Nu există o altă variantă! Avea moralul ridicat, în general, cu o oarecare moderaţie, Jane nu avea obiecţii faţă de crime. În ultimul timp, ziarele fuseseră pline despre isprăvile diferitelor fete – bandiţi. Jane se gândise în mod serios să devină una dacă toate celelalte posibilităţi eşuau.

Intră pe sub portalul rezervat de la „Harridge's” cu o uşoară emoţie. Mai mult decât oricând, ar fi dorit să aibă o pălărie nouă.

Dar se îndreptă curajoasă spre recepţie, scoase cartea ei de vizită şi întrebă de contele Streptitch, fără nici o umbră

de ezitare în purtarea ei. I se păru că funcţionarul o privea cam curios. Luă totuşi cartea de vizită şi i-o dădu unui băiat – comisionar cu nişte instrucţiuni pe un ton încet, pe care Jane nu le-a putut percepe. Imediat, „pajul” se întoarse şi Jane a fost invitată să-l însoţească. Urcară cu liftul, o luară pe un coridor până la o uşă mare, dublă, la care băiatul ciocăni. O clipă mai târziu, Jane se trezi într-o cameră mare, în faţa unui bărbat înalt, subţire, cu barbă blondă care ţinea cartea ei de vizită într-o mână albă, străvezie.

— Domnişoara Jane Cleveland, citi el încet. Eu sunt contele Streptitch.;

Buzele i se deschiseră deodată în ceea ce, probabil, intenţiona să fie un zâmbet, dar în afară de două rânduri de dinţi albi nu obţinu nici un efect vesel.

— Înţeleg că aţi concurat, ca urmare a anunţului nostru, continuă contele. Bunul colonel Kranin v-a trimis aici.

„Deci era colonel”, se gândi Jane, încântată de perspicacitatea sa, dar se mulţumi să dea doar din cap.

— Îmi permiteţi să vă pun câteva întrebări!

El nu aşteptă răspunsul şi începu s-o ancheteze pe Jane într-un mod foarte similar cu cel al colonelului Kranin. Răspunsurile ei păreau să-l satisfacă. Dădu din cap o dată său de două ori.

— Am să vă rog acum, mademoiselle, să mergeţi spre uşă şi înapoi încet.

„Poate vor să fiu manechin, se gândi Jane în timp ce se conforma, dar nu se dau 2000 de lire unui manechin. Mai bine n-aş mai pune întrebări câtva timp”.

Contele Streptitch se încrunta. Bătea cu degetele sale albe pe masă. Deodată se ridică şi, deschizând uşa camerei alăturate, vorbi cu cineva de acolo.

Se întoarse la scaunul său şi o doamnă de vârstă mijlocie apăru pe uşă, închizând-o după ea. Era grasă şi extrem de urâtă, dar avea, totuşi, aerul unei persoane importante.

— Ei bine, Anna Mihaelovna, spuse contele. Ce părere ai de ea?

Doamna o privi pe Jane de sus în jos ca şi cum fata. Ar fi fost din ceară prezentată la o expoziţie. Nu-şi dădu osteneala s-o salute.

— Ar merge, zise în cele din urmă. Asemănarea reală, în adevăratul sens al cuvântului, este foarte mică. Dar silueta şi culoarea sunt foarte bune, mai bune decât la celelalte. Ce părere ai Feodor Alexandrovici?

— Sunt de acorcfcu dumneata, Anna Mihaelovna.

— Vorbeştefranceza?

— Franceza ei este excelentă.

Jane se simţea din ce în ce mai mult un manechin dintr-o vitrină. Niciunul dintre aceşti oameni ciudaţi nu păreau să vadă în ea o fiinţă omenească.

— Dar va fi discretă? Întrebă doamna, încruntându-se rău de tot la fată.

— Aceasta este prinţesa Poporensky, îi spuse contele Streptitch în franceză Janei. Ea întreabă dacă puteţi fi discretă?

Jane îi răspunse prinţesei.

— Până când nu mi se explică ce trebuie să fac, mi-e greu să promit.

— Are dreptate, micuţa, remarcă doamna. Cred că e inteligentă, Feodor Alexandrovici… Mai inteligentă decât celelalte. Spune-mi, micuţo, ai şi curaj?

— Nu ştiu, zise Jane, uluită. Nu prea îmi place să fiu rănită, dar pot suporta.

— Ah! Nu asta vroiam să spun. Nu-ţi pasă de pericol, nu?

— O! Făcu Jane. Pericol! Asta-i în regulă. Îmi place pericolul.

— Şi eşti săracă? Ai vrea să câştigi mulţi bani?

— Puneţi-mă la încercare, zise Jane pe un ton aproape entuziast.

Contele Streptitch şi prinţesa Poporensky schimbară câteva priviri, după care, în acelaşi timp, dădură din cap apreciativ.

— Să explic cum stau lucrurile, Anna Mihaelovna? Întrebă contele.

Prinţesa îl Opri dând din cap.

— Alteţa Sa doreşte s-o facă ea însăşi.

— Nu este necesar… Şi nu este înţelept.

— Cu toate acestea, aşa sună ordinele ei. Eu trebuie să introduc fata de îndată ce aţi terminat cu ea.

Streptitch dădu din umeri. În mod clar au era încântat. La fel de clar n-avea nici o intenţie să n-asculte porunca. Se întoarse spre Jane.

— Prinţesa Poporensky vă v-a prezenta Alteţei Sale, Marea Ducesă Pauline. Nu fiţi speriată.

Jane nu era câtuşi de puţin speriată. Era încântată de ideea de a fi prezentată unei adevărate mari ducese în viaţă. Jane nu era deloc socialistă. Chiar încetase pentru moment, să-şi mai facă probleme din cauza pălăriei.

Prinţesa Poporensky o luă înainte legănându-se cu un mers în care încercă să imprime o anumită demnitate în pofida inconvenientelor fizice. Străbătură încăperea alăturată, care era un fel de antecameră şi prinţesa ciocăni la uşa următoare. O voce dinăuntru răspunse, prinţesa deschise uşa şi intră cu Jane după ea.

— Permiteţi-mi să v-o prezint, madame, rosti prinţesa pe un ton solemn, pe domnişoara Jane Cleveland.

O femeie tânără care stătea într-un fotoliu mare la celălalt capăt al camerei sări şi alergă spre ele. O privi fix pe Jane un minut, două şi apoi începu să râdă vesel.

— Dar este splendid, Anna, strigă ea. Nu mi-am imaginat niciodată că vom reuşi aşa de bine. Haide, să ne vedem una lângă alta.

Luând-o pe Jane de braţ, o trase prin cameră până în faţa unei oglinzi înalte cât peretele.

— Vezi? Strigă ea încântată. Este o pereche perfectă. De la prima privire aruncată Marii Ducese Pauline, Jane începuseră înţeleagă. Marea Ducesă era o femeie tânără,poate cu un an sau doi mai în vârstă decât Jane.

Avea aceeaşi nuanţă de păr blond şi aceeaşi siluetă subţire. Era, poate o idee mai înaltă. Acum, când stăteau una lângă alta, asemănarea era foarte mare. Detaliu cu detaliu, culoarea era aproape exact aceeaşi.

Marea Ducesă bătu din palme. Părea o tânără extrem de veselă.

— Nimic nu putea fi mai bine, declară ea. Anna trebuie să-l feliciţi din partea mea pe Feodor Alexandrovici. A reuşit de minune.

— Totuşi, madame, murmură prinţesa încet, această tânără nu ştie ce se cere de la ea.

— E adevărat, zise Marea Ducesă, devenind oarecum mai calmă în comportament. Am uitat. Bine, am să-i explic. Lasă-ne singure, Anna Mihaelovna.

— Dar, madame…

— Lasă-ne singure, am zis.

Bătu din picior supărată. Cu deosebită reticenţă, Anna Mihaelovna părăsi camera. Marea Ducesă se aşează şi-i făcu semn Janei să procedeze la fel.

— Sunt obositoare femeile astea bătrâne, remarcă Pauline. Dar trebuie să le ţinem cu noi. Anna Mihaelovna e mai bună decât majoritatea. Acum,aşadar, domnişoară… Ah, da, domnişoară Jane Cleveland. Îmi place numele. Îmi place şi de dumneata. Eşti plină de spirit. Pot să spun imediat dacă oamenii sunt spirituali.

— Asta-i foarte inteligent din partea dumneavoastră, madame, vorbi şi Jane pentru prima dată.

— Sunt deşteaptă, zise Pauline calm. Acum am să vă explic cum stau lucrurile. De fapt, nu-i prea mult de explicat. Ştiţi istoria Ostrovei. Practic, toţi membrii familiei mele sunt morţi, masacraţi de comunişti. Eu sunt, poate, ultima din spiţa mea. Sunt femeie, nu pot sta pe tron. Crezi că m-ar lăsa să trăiesc? Dar nu, oriunde mă duc au loc încercări de a mă asasina. Absurd, nu-i aşa? Aceste brute îmbibate cu votcă n-au niciodată simţul măsurii.

— Înţeleg, zise Jane, dându-şi seama că se impunea să spună ceva.

— Majoritatea timpului o petrec în locuri retrase, unde pot fi luate precauţiile necesare, dar, din când în când, trebuie să particip la ceremonii publice. De exemplu, cât timp mă aflu aici, sunt obligată să fiu prezentă la câteva întâlniri semipublice. De asemenea, la Paris, la întoarcere. După cum ştii, am o moşie în Ungaria. Vânătoarea acolo este magnifică.

— Chiar? Întrebă Jane.

— Superbă. Ador vânătoarea. Deşi, n-ar trebui să ţi-o spun, dar pentru că ai o faţă atât de spirituală am să-ţi mărturisesc că se pun la cale planuri… Înţelegi, în ascuns, în orice caz este foarte important ca să nu fiu asasinată în următoarele două săptămani.

— Dar sigur că poliţia… Începu Jane.

— Poliţia? O, da, cred că ea e foarte bună. Şi noi… Şi noi avem spionii noştri. S-ar putea să fiu avertizată când va avea loc încercarea de asasinat. Dar, s-ar putea să nu fiu.

Ea se cutremură.

— Încep să înţeleg, zise Jane încet. Doriţi să vă iau locul?

— Numai la anumite ocazii o asigură Marea Ducesă cu nerăbdare. Trebuie să fii undeva la îndemână, înţelegi? Aş putea avea nevoie de dumneata de două, trei sau patru ori în următoarele două săptămâni. De fiecare dată va fi cu prilejul unei ceremonii publice. Natural, în intimitate de orice fel, nu e nevoie să mă reprezinţi.

— Bineînţeles că nu, conveni Jane.

— O să te descurci foarte bine. A fost inteligent din partea lui Feodor Alexandrovici să se gândească la un anunţ, nu-i aga?

— Dar dacă voi fi asasinată, întrebă Jane. Marea Ducesă ridică din umeri.

— Există riscul, desigur, dar potrivit propriilor noastre informaţii secrete, ei vor să mă răpească, nu să mă omoare

pe loc. Dar vreau să fiu cât se poate de cinstită: este întotdeauna posibil ca ei să arunce o bombă.

— Înţeleg, zise Jane.

Încerca să-i imite comportarea degajată a Paulinei. Dorea foarte mult să ajungă la problema banilor, dar nu prea vedea cum putea strecura subiectul. Pauline o scuti de această grijă.

— Te vom plăti bine, se înţelege.- Zise ea în mod firesc. Nu-mi reamintesc acum exact cât a propus Feodor Alexandrovici. Vorbeam în franci sau koroane.

— Colonelul Kranin, o ajută Jane,spunea ceva despre 2000 de lire.

— Asta e, se lumină Pauline. Acum îmi amintesc. E destul, ce crezi? Său ai vrea mai degrabă 3000?

— Ei bine, observă Jane, dacă tot vă este indiferent, aş prefera 3000.

— Văd că te pricepi la afaceri, zise blând Marea Ducesă. Aş vrea să fiu şi eu la fel. Dar n-am nici o idee despre bani. Tot ce vreau trebuie să am, asta-i tot.

Asta i se păru Janei o admirabilă atitudine mentală.

Şi desigur, aşa cum spui, e periculos, continuă, pe gânduri, Pauline. Deşi nu mi se pare că te-ai teme de pericol. Nici eu nu mă tem. Sper să nu crezi că din laşitate doresc să-mi iei locul! Înţelegi, este foarte important pentru Ostrova ca să mă mărit şi să am cel puţin doi fii. După aceea, nu contează ce se întâmplă cu mine.

— Înţeleg, spuse Jane.

— Şi accepţi?

— Da, accept, se hotărî Jane.

Pauline bătu din palme tare, de mai multe ori. Prinţesa Poporensky apăru imediat.

— I-am spus totul, Anna, o anunţă Marea Ducesă. Ea va face ceea ce vrem noi şi va primi 3000 de lire. Spune-i lui Feodor să completeze un cec. Seamănă, într-adevăr, foarte mult cu mine, nui aşa? Şi cred că e mai frumoasă.

Prinţesa ieşi legănându-se din cameră şi se întoarse cu contele Streptitch.

— Am aranjat totul, Feodor Alexandrovici, îl asigură Marea Ducesă.

El se înclină.

— Mă întreb dacă poate să-şi joace rolul? O privi el cu îndoială pe Jane.

— Am să vă arăt, interveni fata deodată. Permiteţi, madame, o întrebă pe Marea Ducesă.

Aceasta încuviinţă încântată. Jane se ridică.

— Dar e splendid Anna, zise ea. Nu mi-am imaginat niciodată că vom reuşi atât de bine. Vino, hai să ne vedem una lângă alta.

Şi, aşa cum procedase Pauline, Jane o trase spre oglindă.

— Vedeţi? O pereche perfectă!

Cuvintele, maniera şi gesturile au fost o imitaţie excelentă a felului în care o întâmpinase Pauline. Prinţesa dădu din cap şi scoase un sunet de aprobare.

— E bine aşa, declară ea. Va duce în eroare pe majoritatea oamenilor.

— Eşti foarte inteligentă, îi spuse Pauline apreciativ. Eu naş putea să imit pe altcineva că să-mi salvez viaţa.

Jane o credea. Deja o izbise faptul că Pauline era o tânără cu foarte multă personalitate.

— Anna va aranja detaliile cu tine, zise Marea Ducesă. Du-o în dormitorul meu, Anna, şi încearcă pe ea câteva din hainele mele.

Îşi luă la revedere graţios dând din cap şi Jane fu scoasă de acolo de prinţesa Poporensky.

— Asta va purta Alteţa Sa la deschiderea bazarului, îi explică bătrâna doamnă, arătându-i o creaţie modernă în alb şi negru. Va avea loc peste trei zile. Va fi necesar să îi iei locul acolo. Nu ştim. Încă n-am primit informaţii.

La invitaţia Annei, Jane îşi scoase hainele ei ponosite şi-şi puse rochia de seară. I se potrivea de minune. Cealaltă dădea din cap încântată.

— E aproape perfect, doar o idee mai lungă pe tine, pentru că eşti cam cu un inch mai scundă decât alteţa sa.

— Asta se remediază cu uşurinţă, propuse Jane repede. Am observat că Marea Ducesă poartă pantofi cu tocuri joase. Dacă aş purta acelaşi tip de pantofi, dar cu tocuri înalte, lucrurile s-ar aranja imediat.

Anna Mihaelovna îi arătă pantofii pe care Marea Ducesă îi purta de obicei cu rochia, din piele de şarpe cu o cureluşă. Jane îi reţinu şi aranja să obţină o pereche asemănătoare, dar cu tocuri diferite.

— Ar fi bine, îi propuse Anna Mihaelovna, ca să ai o rochie de o culoare şi material diferite de cea a Alteţei Sale. Căci în cazul în care devine necesar ca să schimbaţi îmbrăcămintea într-un timp foarte scurt, substituirea e mai puţin probabil să fie observată. Jane se gândi o clipă.

— Ce ziceţi de roşu purpuriu? Şi aş putea să-mi pun un pince-nez simplu din sticlă. Asta schimbă foarte mult înfăţişarea. Amândouă sugestiile i-au fost aprobate şi ele intrară în alte detalii.

Jane părăsi hotelul cu bancnote până la o sută de lire în geantă, cu instrucţiuni de a cumpăra îmbrăcămintea necesară şi a reţine o cameră la „Blitz Hotel”, sub numele de domnişoara Montresor, din New York.

După două zile contele Streptitch îi făcu o vizită acolo. – - Ce transformare, se minună el, înclinându-se. Jane îl imită, aplecându-se la rândul ei. Îi plăceau foarte mult hainele cele noi şi luxul vieţii de la hotel.

— Toate astea sunt foarte drăguţe, oftă ea, dar cred că vizita dumitale înseamnă că trebuie să mă pregătesc să-mi câştig banii.

— Aşa este. Am primit informaţii. Pare posibilă o tentativă de răpire a Alteţei Sale pe drumul de la bazar spre casă. Acesta, după cum ştii, se va desfăşura la Orion House, la circa zece mile în afara Londrei. Alteţa Sa va fi obligată să participe personal la bazar, deoarece contesa de Anchester,

care îl organizează o cunoaşte personal. Dar acesta este următorul plan pe care l-am pus la punct.

Jane asculta atentă la ceea ce îi explica. Puse câtem întrebări şi, în cele din urmă, declară că a înţeles perfect rolul pe care trebuia să-l joace.

Ziua următoare se dovedi senină şi frumoasă, o zi perfectă pentru unul din marile evenimente ale sezonului londonez – Bazarul de la Orion House, organizat de contesa de Anchester pentru ajutorarea refugiaţilor ostrovieni din Anglia.

Luând în considerare nesiguranţa climei britanice, bazarul respectiv era organizat în spaţioasele camere de la Orion House, care de 500 de ani se afla în posesia conţilor de Anchester. Diferite colecţii fuseseră donate şi o idee încântătoare era darul oferit de o sută de doamne din înalta societate: câte o perlă scoasă din propriul lor colier urmând ca fiecare exemplar să fie vândut la licitaţie în ziua următoare. Mai existau şi alte numeroase expoziţii de alt gen şi atracţii pe domeniul castelului:

Jane se prezentă acolo devreme în rolul domnişoarei Montresor. Purta o rochie de culoare purpurie şi o pălăriuţă clop roşie. În picioare avea pantofi din piele de şarpe cu tocuri înalte.

Sosirea Marii Ducese Pauline a constituit un mare eveniment. Ea a fost condusă până la podium şi i s-a oferit, cum se obişnuieşte, un buchet de trandafiri de către un copilaş. Ţinu un mic şi încântător discurs şi inaugura bazarul. Contele Streptitch şi prinţesa Poporensky se aflau în suita sa.

Purta rochia pe care Jane o văzuse, albă cu un desen îndrăzneţ negru şi pălăria ei era un mic clop negru, ornat cu o mulţime de pene de egretă care atârnau peste margine şi cu un fin voal din dantelă ce-i acoperea jumătate din faţă. Jane zâmbi pentru sine.

Marea Ducesă trecu prin bazar, vizitând fiecare stand, făcând câteva cumpărături şi arătându-se peste tot amabilă.

Apoi se pregăti de plecare.

Jane fu promptă în a-şi asuma rolul. Ceru să vorbească cu prinţesa Poporensky şi să fie prezentată Marii Ducese.

— Ah, da! Zise Pauline cu un glas cristalin. Domnişoara Montresor, îmi amintesc numele. Este o ziaristă americană, cred. A făcut mult pentru cauza noastră, M-aş bucura să-i acord un scurt interviu pentru ziarul său. Există vreun loc unde n-am putea fi tulburate?

O mică antecameră a fost imediat pusă la dispoziţia Marii Ducese, iar contele Streptitch a fost trimis s-o aducă pe domnişoara Montresor. De îndată ce el a făcut asta şi s-a retras, rămânând de faţă numai prinţesa Poporensky, avu loc schimbul rapid de haine.

Trei minute mai târziu, uşa se deschise şi Marea Ducesă apăru, cu buchetul de trandafiri ţinut sus în dreptul feţei.

Înclinându-se graţioasă şi murmurând câteva cuvinte de despărţire în franceză către lady Anchester, ea ieşi şi se urcă în maşina sa care o aştepta.

Prinţesa Poporensky se instala alături şi automobilul demară.

— Ei bine, zise Jane, am făcut-o. Mă întreb ce face domnişoara Montresor.

— Nimeni nu o va observa. Ea poate şă se strecoare afară liniştită.

— Asta-i adevărat, zise Jane. M-am descurcat frumuşel, nu-i aşa?

— Ţi-ai jucat rolul cu mare discreţie.

— De ce nu e contele cu noi?

— A fost obligat să rămână. Cineva trebuie să vegheze la siguranţa Alteţei Sale.

— Sper că nimeni n-o să arunce bombe, zise Jane cu un presentiment. Hei! Ne abatem de la şoseaua principală. Ce-i asta?

Mărind viteza, maşina mergea glonţ în jos pe un drum lateral.

Jane sări şi-şi scoase capul pe fereastră ca să-l admonesteze pe şofer. Acesta râse doar şi acceleră şi mai mult. Jane se prăbuşi pe banchetă.

— Spionii noştri au avut dreptate, zise ea râzând. Au pus mâna pe noi. Cred că dacă mă prefac mai mult timp, cu atât e mai sigur pentru Marea Ducesă. În orice caz, trebuie să-i lăsăm timp să se întoarcă în siguranţă la Dondra.

La ideea pericolului, starea ei de exaltare spori. Nu abandonase perspectiva unei bombe, dar tipul ăsta de aventură îi suscitau instinctele ei aventuroase.

Deodată, scrâşnind din frâne, automobilul se opri cât era de lung. Un bărbat sări pe treaptă. În mână ţinea un revolver.

— Sus mâinile! Mârâi el.

Prinţesa Poporensky ridică mâinile repede, dar Jane se uită doar la el plină de dispreţ şi-şi ţinu mâinile în poală.

— Întrebaţi-l ce înseamnă acest gest de violenţă, se adresă Jane în franceză însoţitoarei sale.

Dar înainte ca aceasta să aibă timp să spună vreun cuvânt, omul intră în maşină. Se porni pe un torent de cuvinte într-o limbă străină.

Fără să înţeleagă o boabă, Jane ridică doar din umeri şi nu spuse nimic. Şoferul coborâse şi se alăturase celuilalt.

— Vrea ilustra doamnă să aibă amabilitatea să coboare? Întrebă el rânjind.

Ridicându-şi florile din nou în dreptul feţei, Jane coborî din maşină. Prinţesa Poporensky o urmă.

— Vrea ilustra doamnă să vină pe aici?

Jane nu dădu atenţie comportării batjocoritoare a omului, ci de bună voie se îndreptă spre o casă joasă, dărăpănată care se afla cam la vreo 5o de metri depărtare de locul unde se oprise maşina. Drumul lateral fusese un cul-de-sac, care se termina la poartă şi ducea la această clădire, aparent nelocuită.

Bărbatul, care amenința cu pistolul, venea în spatele femeilor. Când Urcau treptele, el se repezi pe lângă ele şi

deschise uşa din partea stângă. Era o cameră goală, unde fusese, evident, aduse o masă şi două scaune.

Jane intră şi se aşeză. Anna Mihaelovna o urmă. Omul trânti uşa şi o închise cu cheia. Jane se duse la fereastră şi se uită afară.

— Aş putea cu uşurinţă, să sar pe geam, remarcă ea. Dar n-aş ajunge departe. Nu, deocamdată, să stăm aici, ăsta-i cel mai bun lucru de făcut. Mă întreb dacă ne vor da ceva de mâncare?

După vreo jumătate de oră primi răspuns la întrebare.

Un bol mare de supă fierbinte a fost adus şi pus în faţa ei, precum şi două felii de pâine uscată.

— Nici un lux pentru nobili, clar! Remarcă din nou Jane veselă, când uşa fu trasă şi închisă la loc. Începeţi dumneavoastră sau eu?

Prinţesa Poporensky dădu din mână, cu oroare, la simpla idee a mâncării.

— Cum să mănânc? Cine ştie în ce pericol se află stăpâna mea?

— Ea e la adăpost, spuse Jane. Situaţia mea mă îngrijorează. Ştiţi, oamenii ăştia nu vor fi deloc încântaţi când vor descoperi că au răpit o persoană diferită. De fapt, ar putea fi foarte răi. Am să mă prefac că sunt Marea Ducesă cât timp am să pot şi am s-o şterg dacă mi se oferă prilejul.

Prinţesa Poporensky nu-i răspunse.

Jane, care era flămândă, mancă toată supa. Avea un gust curios, dar era fierbinte şi mirosea delicios.

După aceea i se făcu somn. Prinţesa Poporensky părea să plângă liniştită. Jane se aşeză pe scaunul său neconfortabiî în modul cel mai comod posibil şi-şi lăsă capul să cadă.

Adormi.

Jane se trezi tresărind. I se părea că dormea de mult timp. Capul o durea şi gândurile i se învălmăşeau.

Şi atunci văzu ceva care o trezi la realitate.

Purta rochia de culoare roşie.

Se ridică şi se uită în jurul ei. Da, era încă în camera din casa cea goală. Totul se afla în aceeaşi stare ca în momentul în care adormise, cu excepţia a două lucruri. Primul – prinţesa Poporensky nu mai stătea pe scaunul său. Al doilea – schimbarea inexplicabilă a rochiei sale.

„Nu puteam să fi visat, îşi zise Jane. Pentru că, dacă aş fi visat, nu m-aş afla aici”.

Se uită spre fereastră şi mai înregistra ceva interesant. Când adormise, soarele lumina încăperea. Acum casa arunca o umbră pe aleea luminată.

„Casa este aşezată la vest, se gândi ea. Era după-amiază când am adormit. Aşadar, acum trebuie să fie a doua zi dimineaţă. Deci, mi-au pus somnifere în supă. Deci… O. Nu ştiu. Totul pare o nebunie”.

Se ridică în picioare şi se duse la uşă. Era deschisă. Dădu o raită prin casă: liniştită şi goală.

Jane îşi duse mâna la capul care o durea şi încercă să se gândească.

Şi atunci observă un ziar rupt aruncat lângă uşa de la intrare. Conţinea titluri de-o şchioapă care-i atraseră atenţia.

„O bandită americană în Anglia”, citea. „Fata în rochie roşie. Holdup senzaţional la bazarul de la Orion House”.

Jane ieşi împleticindu-se în soare. Stând pe trepte, citea şi ochii i se făceau tot mai mari. Faptele erau expuse pe scurt, succint.

Imediat după plecarea Marii Ducese Pauline, trei bărbaţi şi o fată într-o rochie roşie au scos revolvere şi au reuşit să îndepărteze mulţimea. Şi-au însuşit cele o sută de perle şi au dispărut într-o maşină de curse. Până la acea oră nu li se dăduse de urmă.

La închiderea ediţiei (era un ziar de seară) se aflau câteva cuvinte referitoare la faptul că „tânăra bandită în rochie roşie” stătuse la „Blitz” ca domnişoara Montresor din New York.

„Sunt terminată, îşi zise Jane. Absolut terminată. Am bănuit tot timpul că era un clenci pe undeva”.

Şi atunci tresări. Un sunet ciudat străbătea până Ja ea. Vocea unui bărbat, care pronunţa aceleaşi cuvinte la intervale regulate.

„Ai naibii”, zicea. „Ai naibii”. Şi din nou „ai naibii”.

Jane se înfiora la auzul lor. Exprimau cu atâta acurateţe propriile sale sentimente. Coborî în fugă treptele. După colţ zăcea un tânăr. Încerca să-şi ridice capul de la pământ. Figura lui i se păru Janei ca una dintre cele mai frumoase pe care le văzuse. Avea pistrui şi o expresie ciudată.

— Al naibii de cap, zise tânărul. Al naibii. Eu… Se opri şi se uită la Jane.

— Cred că visez, şopti el.

— Asta am crezut şi eu, îl asigură Jane. Dar nu visăm. Ce ţi s-a întâmplat la cap?

— Cineva m-a lovit în cap. Din fericire e tare…

Se aşează în capul oaselor şi se strâmbă nemulţumit.

— Creierul meu cred că va începe să funcţioneze peste scurt timp. Văd că mă găsesc tot în locul ăla.

— Cum ai ajuns aici? Îl întrebă Jane curioasă.

— E o poveste lungă. Apropo, nu eşti Marea Ducesă… Cum o cheamă… Nu-i aşa?

— Nu. Eu sunt doar Jane Cleveland.

— Nu doar… Oricum, zise tânărul, privind-o cu sinceră admiraţie.

Jane se înroşi.

— Să-ţi aduc nişte apă sau altceva, da? Îl întrebă nesigură.

— Cred că mi-ar prinde bine, îi dădu dreptate tânărul. Totuşi, aş prefera whisky, dacă poţi să găseşti.

Jane nu putu să găsească whisky. Tânărul luă o înghiţitură de apă şi declară că se simte mai bine.

Să-ţi povestesc aventurile mele sau mi le spui tu pe ale tale? Întrebă el.

— Tu primul.

— Eu nu prea am multe. S-a întâmplat să observ că Marea Ducesă a intrat în cameră în pantofi cu tocuri joase şi a ieşit cu tocuri înalte. Mi s-a părut ciudat. Nu-mi plac lucrurile ciudate.

Am urmărit maşina cu motocicleta mea. Te-am văzut cum te-au băgat în casă. Zece minute mai târziu, o maşină mare de curse s-a oprit brusc aici. Au coborât o fată în rochie roşie şi trei bărbaţi. Avea, în mod sigur pantofi cu toc jos. Au intrat cu toţii în casă: Imediat, cea cu tocurile joase a ieşit îmbrăcată în alb şi negru şi a plecat cu prima maşină, cu o grăsană bătrână şi un tip înalt cu barbă blondă. Ceilalţi s-au urcat în maşina de curse. Am crezut că plecaseră cu toţii şi tocmai încercam să intru pe fereastră să te salvez când, cineva din spate, m-a lovit în cap. Asta-i tot. Acum e rândul tău.

— Jane îi povesti aventurile sale.

— Şi am mare noroc că m-ai urmărit, încheie ea. Îţi dai seama ce pradă grozavă aş fi fost altfel pentru poliţie? Marea Ducesă ar fi avut un alibi perfect. Ea a părăsit bazarul înainte ca holdup-ul să înceapă şi a sosit la Dondra în automobilul său. Ar fi crezut vreodată cineva povestea mea fantezistă, puţin probabilă?

— Niciodată! Spuse tânărul cu convingere.

Fuseseră atât de absorbiţi de respectivele lor povestiri, încât uitaseră unde se află. Când ridicară privirea, tresăriră uşor văzând un bărbat înalt, trist la faţă rezemat de casă. Dădu din cap spre ei.

— Foarte interesant, comentă el.

— Cine eşti dumneata? Întrebă Jane.

Ochii omului cu faţa tristă licăriră.

— Inspectorul detectiv Farrell, zise el cu blândeţe. M-a interesat foarte mult să aud poveştile şi, mai ales, pe cea a domnişoarei. Ne-ar fi fost cam greu s-o credem pentru unul sau două motive.

— Ca de pildă?

— Ştiţi, am aflat, azi-dimineaţă, că Marea Ducesă, cea reală, a fugit cu un şofer din Paris.

Jane rămase cu gura căscată.

— Şi apoi ştiam că „tânăra bandită” americană intrase în ţară şi ne aşteptam la o lovitură de o oarecare natură. O să punem mâna pe ei foarte repede. V-p promit. Mă scuzaţi o clipă!

Urcă treptele şi intră în casă.

— Ei poftim! Exclamă Jane. Faţa sa era foarte expresivă când îi declară admirativ, deodată: cred că a fost extraordinar de inteligent din partea ta să observi pantofii ăia.

— Nu face nimic, spuse cu modestie tânărul. Am crescut într-o familie care se ocupă de branşa încălţămintei; Tata e un fel de rege al pantofilor. A dorit ca eu să-i calc pe urmă… Să mă însor şi să mă aşez la casa mea. Chestii de-astea. Nu cu cineva anume, ci doar aşa, în principiu. Dar eu am vrut să mă fac pictor.

Oftă.

— Îmi pare rău, zise Jane cu înţelegere.

— Încerc de şase ani. Nu-i nici o scânteie. Sunt un amărât de „zugrav”. Mă gândesc să termin cu asta şi să mă întorc acasă ca fiul risipitor. Mă aşteaptă un post bun.

— O slujbă este mare lucru, murmură Jane visătoare. Crezi că ai putea să-mi găseşti o slujbă de vânzătoare pe-undeva?

— Ţi-aş putea oferi ceva mai frumos decât asta… Dacă vei fi de acord.

— O, ce?

— Lasă acum. Am să-ţi spun mai târziu. Ştii, până ieri, n-am văzut niciodată o fată cu care aş vrea să mă căsătoresc.

— Ieri?

— La bazar. Atunci am văzut-o… Unică… Doar. Ea! Se uită adânc în ochii fetei:

— Ce frumoase sunt florile delfinium, spuse Jane, grăbită, cu obrajii în flăcări.

— Sunt genul lupinus, o corectă tânărul.

— Nu contează, zise Jane.

— Câtuşi de puţin, o asigură el. Şi se trase mai aproape.

Crima din Laburnam.

Domnişoara Politt a pus mâna pe ciocănel şi a bătut uşurel în uşa casei. Lăsă să treacă ceva timp şi bătu din nou. Pachetul de sub braţul ei stâng se mişcă puţin în timpul acesta şi ea îl îndreptă. În pachet se afla noua rochie verde de iarnă, gata de probă, a doamnei Spenlow. În mâna stângă a domnişoarei Politt se. Bălăbănea o geantă de mătase neagră în care se găseau un metru de croitorie, o pernuţă Cu bolduri şi o foarfecă mare, bună la lucru.

Domnişoara Politt era înaltă şi slăbănoagă, cu un nas ascuţit, buzele strânse pungă şi păr rărit, cărunt, făcut cu fierul. Ezită, înainte de a lovi a treia oară cu ciocănelul. Aruncând o privire pe stradă, zări o siluetă ce se apropia grăbită. Domnişoara Hartnell, veselă, cu pielea aspritǎ de vânt, 45 de ani, strigă ca de obicei tare cu vocea sa groasă: „Bună ziua, domnişoară Politt!”

Croitoreasa răspunse: „Bună ziua, domnişoară Hartnell”. Vocea sa era extrem de slabă şi moale. Începuse să lucreze ca fată în casă la o lady. „Scuză-mă, continuă ea, nu ştiţi cumva dacă doamna Spenlow este acasă”?

— N-am nici cea mai mică idee, zise domnişoara Hartnell.

— Mi se pare ciudat. Trebuia să-i probez doamnei Spenlow noua sa rochie în după-amiaza asta. La ora 3 şi 30 de minute, mi-a zis.

Domnişoara Hartnell se uită la ceasul ei de mână:

— A trecut puţin de jumătate.

— Da, am bătut de trei ori şi n-am primit nici un răspuns, aşa că mă gândesc că poate doamna Spenlow ar fi putut să plece şi să uite. De obicei nu uită de întâlniri şi vrea să poarte rochia poimâine.

Domnişoara Hartnell intră pe poartă, străbătu poteca şi i se alătură domnişoarei Politt la uşa casei Laburnam.

— De ce nu deschide Glady uşa, întrebă ea. Oh, nu, desigur, e joi – ziua liberă a lui Gladys. Cred că doamna

Spenlow a adormit. N-ai ciocănit destul de tare.

Apucând ciocănelul lovi – pac, pac, pac – de te asurzea şi, în plus, bătu în rama uşii. Şi mai strigă cu o voce de stentor: „Hei, nu-i nimeni pe-acasă”?

Nu răspunse nimeni.

Domnişoara Politt murmură:

— Oh, cred că doamna Spenlow trebuie să fi uitat şi să fi plecat. Mai trec altă dată. Începu să se îndepărteze pe potecă.

— Prostii, spuse ferm domnişoara Hartnell. Nu poate să fi plecat, aş fi întâlnit-o. Am să mă uit prin ferestre să văd dacă pot zări vreun semn de viaţă.

Râse ca de obicei, din toată inima, ca să sugereze că era o glumă şi aruncă o privire de mântuială prin cea mai apropiată fereastră, deoarece ştia prea bine că uşa din faţă era rareori folosită, domnul şi doamna Spenlow preferând salonaşul din spate.

De mântuială cum fusese, totuşi îşi atinse scopul. Domnişoara Hartnell nu văzu nici un semn de viaţă. Dimpotrivă, prin geam, o zări pe doamna Spenlow zăcând moartă pe covoraşul din faţa căminului.

— Desigur, zise domnişoara Hartnell, când povesti ulterior, am reuşit să-mi păstrez calmul. Biata aia de Politt n-ar fi ştiut, în ruptul capului, ce să facă. „Trebuie să ne ţinem firea” – i-am spus. Stai aici şi eu mă duc la poliţistul Palk. A spus ceva că nu vrea să rămână singură, dar nu i-am dat nici o atenţie. Trebuie să fi ferm cu astfel de persoane. Am considerat întotdeauna că le place să facă tărăboi. Tocmai mă îndepărtam, când, în aceeaşi clipă, chiar, domnul Spenlow dădu colţul casei.

Aici, domnişoara Hartnell făcu o pauză semnificativă. Asta le-a permis ascultătorilor săi să întrebe pe nerăsuflate: „Spune cum arăta”? Domnişoara Hartnell continuă: Ca să fiu sinceră, am bănuit imediat ceva! Era prea din cale afară de calm. Nu a părut câtuşi de puţin surprins. Şi puteţi

spune ce voiţi, nu e firesc ca un bărbat să afle că nevasta i-a murit şi să nu dea nici un semn de emoţie.

Toată lumea era de acord cu această observaţie.

Şi poliţia a fost de acord. Atât de suspectă s-a considerat detaşarea domnului Spenlow încât poliţiştii n-au pierdut timpul şi au stabilit ce-i revine domnului ca urmare a decesului soţiei sale. Când au descoperit că doamna Spenlow fusese bogată şi că banii îi reveneau soţului, potrivit unui testament întocmit imediat după căsătoria lor, au devenit şi mai suspicioşi.

Miss Marple, acea domnişoară bătrână cu faţa blândă (şi, după unii, cu limba ascuţită), care locuia în casa de lângă cea a pastorului, a fost chestionată foarte rapid -după jumătate de oră de la descoperirea crimei. Ea a fost abordată de poliţistul Palk, care arăta, cu importanţă, cu degetul într-un carneţel.

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă, am câteva întrebări să vă pun.

Miss Marple zise:

— În legătură cu uciderea doamnei Spenlow? Palk tresări.

— Puteţi să-mi spuneţi, doamnă, de unde ştiţi?

— Peştele, spuse Miss Marple.

Răspunsul era cu totul de neînţeles pentru poliţistul Palk. El a presupus corect că băiatul vânzătorului de peşte adusese ştirea împreună cu masa de seară pentru Miss Marple.

Miss Marple continuă blând:

— Să zacă pe duşumeaua din salon, strangulată -probabil cu un cordon foarte îngust. Dar ce-o fi fost, a fost luat.

Pe faţa lui Palk i se citea furia. Cum de reuşeşte tânărul Fred să le ştie pe toate…

Miss Marple i-o reteză scurt. Spuse:

— E un bold în tunica dumitale.

Poliţistul Palk se uită în jos, surprins. Spuse:

— Se zice: „Vezi un bold şi îl ridici, toată ziua bine-o duci”.

— Sper să se adeverească. Acum^ce doriţi să vă spun?
Poliţistul Palk tuşi, îşi luă un aer important şi-şi consultă carneţelul:
— Am declaraţia domnului Arthur Spenlow, soţul moartei. Domnul Spenlow spune că la două şi jumătate, după câte poate aprecia, a primit un telefon de la Miss Marple care l-a întrebat dacă ar putea veni la trei şi un sfert, deoarece dorea să-l consulte într-o problemă. Ei, doamnă, este adevărat?
— Bineînţeles că nu, spuse Miss Marple.
— Nu l-aţi sunat pe domnul Spenlow la două şi jumătate?
— Nici la două şi jumătate şi nici la vreo altă oră.
— Ah, făcu poliţistul Palk şi-şi muşcă mustaţa, cu deosebită satisfacţie.
— Ce-a mai zis domnul Spenlow?
— Domnul Spenlow a declarat că a venit aici, cum i s-a cerut, plecând de-acasă la trei şi zece minute; că, sosind aici, a aflat de la servitoare că Miss Marple „nu-i acasă”.
— Până aici e adevărat, zise Miss Marple. A venit, dar eram la adunarea de la Institutul Femeilor.
— Ah, făcu din nou poliţistul Palk. Miss Marple exclamă:
— Spune-mi, te rog, domnule, îl suspectezi pe domnul Spenlow?
— În acest stadiu nu vă pot spune, dar mi se pare că cineva,cumva, fără să spun nume, a încercat să fie şiret.
Miss Marple spuse gânditoare:
— Domnul Spenlow?
Îi plăcea de domnul Spenlow. Era mărunt, uscăţiv, rezervat şi preţios în vorbire, culmea respectabilităţii. Părea ciudat că venise să locuiască la ţară; se vedea că trăise toata viaţa la oraş. Îi mărturisise motivul domnişoarei Marple. Spusese: „Întotdeauna mi-am dorit, încă din copilărie, să trăiesc într-o zi la ţară şi să am o grădină a mea. Mi-au plăcut, întotdeauna, foarte mult, florile. Ştiţi, soţia mea a avut o florărie. Acolo am văzut-o prima dată”.

O mărturisire clară, dar deschidea perspectiva unei poveşti de dragoste. O doamnă Spenlow mai tânără, mai drăguţă, pe un fundal de flori.

Totuşi, domnul Spenlow nu ştia mai nimic despre flori. N-avea idee de seminţe, de tăieri, de îmbobociri, de plante anuale sau perene. Avea doar un vis – visul unei căsuţe cu o grădină plină de flori frumos colorate şi parfumate. El ceruse, aproape patetic, instrucţiuni de la Miss Marple şi-şi notase răspunsurile sale într-un carneţel.

Era un om metodic. Poate din cauza acestei trăsături, poliţia s-a oprit asupra lui când soţia i-a fost găsită ucisă. Cu răbdare şi perseverenţă, poliţiştii au aflat o mulţime de lucruri despre fosta doamnă Spenlow şi, curând, întreg satul St. Mary Mead ştiu totul.

Răposata doamnă Spenlow îşi începuse viaţa într-o casă mare ca fată bună la toate care trebuia s-o ajute şi pe cameristă şi pe bucătăreasă. Plecase de-acolo după ce se căsătorise cu ajutorul grădinarului şi, împreună, deschiseseră o florărie la Londra. Prăvălia prosperase. Nu tot astfel şi grădinarul, care, curând, se îmbolnăvi şi muri.

Văduva sa s-a îngrijit de florărie şi a dezvoltat-o cu multă ambiţie. A continuat să se îmbogăţească. Apoi, a vândut-o la un preţ bun şi s-a căsătorit, a doua oară cu domnul Spenlow, un giuvaergiu între două vârste care moştenise o afacere mică, nu prea strălucită. Nu mult timp după aceea au vândut-o şi s-au stabilit la St. Mary Mead.

Doamna Spenlow era o femeie înstărită. Profitul de pe florărie îl investise – „sub îndrumarea spiritelor”, cum explica tuturor fără excepţie. Spiritele o sfătuiseră cu o neaşteptată perspicacitate.

Toate investiţiile ei prosperaseră, unele într-o manieră destul de senzaţională. Totuşi, în loc ca aceasta să-i sporească încrederea în spiritism, doamna Spenlow, în mod nerecunoscător, se ţinea departe de medium-uri şi şedinţe de spiritism şi se afundase, din toată inima, pentru scurt timp, într-o religie necunoscută, cu afinităţi indiene, care se

baza pe diferite forme de respiraţie adâncă2. Totuşi, când a sosit la St. Mary Mead recidivă într-o perioadă de aderare la biserica anglicană. Petrecea mult timp la casa parohială şi participa, cu asiduitate, la slujbele religioase. Ea patrona prăvăliile din sat, o interesau evenimentele locale şi juca bridge.

O viaţă monotonă, obişnuită. Şi, deodată, crima.

Colonelul Melchett, şeful poliţiei, îl chemase pe inspectorul Slack.

Slack era un tip care nu-şi făcea probleme. Când îi căşuna pe cineva o ţinea una şi bună. Acum, de pildă, era sigur: „Soţul a comis-o, sir”, zise el.

— Aşa crezi tu?

— Sunt sigur. E de-ajuns să te uiţi la el. N-ir arătat niciodată vreun semn de amărăciune sau emoţie. S-a întors acasă ştiind că era moartă.

— N-ar fi încercat cel puţin să joace rolul soţului disperat?

— El nu, domnule. Prea plin de el. Unii bărbaţi nu se pot preface. Prea crispat. După câte cred eu, se cam săturase de nevastă-sa. Ea avea banii şi, aş zice, era o femeie dificilă, greu de trăit cu ea – mereu se apuca de un „ism” sau ceva cam aşa3. El a hotărât, cu sânge rece, să scape de ea şi să trăiască confortabil singur.

— Da, presupun că aşa ar putea deveni cazul.

— Depindea de ea, asta e. Şi-a făcut planurile cu grijă. A pretins că a primit un telefon…

Melchett l-a întrerupt:

— Telefonul n-a fost confirmat?

— Nu, domnule. Aceasta înseamnă ori că el a minţit, ori că sa sunat de la o cabină telefonică publică. Singurele două telefoane publice din sat sunt la gară şi la poştă. De la poştă n-a dat în mod sigur. Doamna Blânde îi vede pe toţi cei care intră. De la gară s-ar putea. Trenul soseşte la două şi douăzeci şi şapte şi atunci e puţină agitaţie. Dar, lucru important e faptul că el spune că Miss Marple l-a sunat şi

asta nu-i deloc adevărat. Nu s-a sunat din casa ei şi ea însăşi era plecată la Institut.

— Nu ai în vedere posibilitatea ca soţul să fie, în mod deliberat, scos din cauză, de cineva care dorea s-o ucidă pe doamna Spenlow?

— Vă gândiţi la tânărul Ted Gerard, nu-i aşa, domnule? L-am anchetat şi ne-am lovit de lipsa de motivaţie. El nu ar fi avut nimic de câştigat.

— Are un caracter îndoielnic, totuşi. Odată şi-a însuşit, în mod fraudulos, o sumă considerabilă de bani ce-i fusese încredinţată.

— Nu spun că nu-i băiat rău. Totuşi s-a dus la şeful lui şi a mărturisit totul despre afacere. Şi şefii săi nu ştiau încă nimic

— Un membru al Grupului Oxford4, spuse Melchett.

— Da, domnule. A devenit membru şi s-a dus să facă ce trebuia mărturisind că furase banii. Nu zic, să ştiţi, că n-ar fi putut fi şi o doză de viclenie – el s-ar fi putut gândi că e suspectat şi s-a decis să facă pe pocăitul cinstit.

— Eşti un sceptic, Slack, zise colonelul Melchett. Apropo, ai vorbit cu Miss Marple?

— Ce are ea de-a face cu asta, domnule?

— Oh, nimic. Dar ea aude lucruri, ştii. De ce nu te duci să stai puţin de vorbă cu ea? E o bătrână foarte deşteaptă.

Slack schimbă subiectul:

— Un lucru vroiam să vă întreb, domnule. Slujba aia de servitoare cu care răposata şi-a început cariera – casa domnului Robert Abercrombie. Acolo s-a comis un furt de bijuterii – smaralde. Valorau o groază. Niciodată nu le-a mai recuperat. Am controlat, trebuie să se fi întâmplat când femeia aceea, Spenlow, era acolo, deşi s-ar fi putut să fie doar o fetiţă pe vremea aia. Nu credeţi că a fost implicată, domnule? Ştiţi, Spenlow a fost Unul din bijutierii aceia mici – tocmai tipul potrivit ca paravan.

Melchett dădu neîncrezător din cap:

— Doar nu crezi că e ceva în asta. Ea nici nu-l cunoştea pe Spenlow pe vremea aceea. Îmi amintesc cazul, în cercurile poliţieneşti părerea era că un fiu era amestecat în treaba asta – Jim Abercrombie – un tânăr groaznic de cheltuitor. Avea o grămadă de datorii şi, abia după jaf, au fost toate plătite – de-o femeie bogată, se zicea, dar nu ştiu – bătrânul Abercrombie s-a eschivat puţin în legătură cu cazul – a încercat să îndepărteze poliţia.

— A fost doar o idee, domnule, zise Slack.

Miss Marple l-a primit pe inspectorul Slack cu satisfacţie, mai ales când a auzit că fusese trimis de colonelul Melchett.

— Da, într-adevăr, e foarte drăguţ din partea colonelului Melchett. Nu ştiam că-şi mai aminteşte de mine.

— Îşi aminteşte de dumneavoastră foarte bine. Mi-a zis că ceea ce nu cunoaşteţi că se întâmplă în St. Mary Mead nu merită cunoscut.

— Tare drăguţ din partea lui, dar, zău, nu ştiu absolut nimic. Despre crimă, vreau să zic.

— Ştiţi ce se discută.

— Desigur, dar nu e cazul să repeţi vorbe goale, nu se face.

Slack zise, cu un efort de bună dispoziţie:

— Ştiţi, asta nu-i o conversaţie oficială. Este, aş zice, confidenţială.

— Chiar doriţi să ştiţi ce vorbesc oamenii? Dacă e 'vreun sâmbure de adevăr sau nu?

— Cam aşa ceva.

— Ei, bine, se vorbeşte mult şi se fac tot felul de speculaţii. Există deja două tabere distincte, dacă mă înţelegeţi.

Primii sunt cei ce cred că soţul a făcut-o. Bărbatul sau nevasta sunt persoane uşor de suspectat, nu credeţi?

— Poate, spuse inspectorul 'reţinut.

— Parteneri atât de apropiaţi, ştiţi. Şi, apoi, aspectul acesta al banilor. Aud că doamna Spenlow era cea cu banii şi, deci, domnul Spenlow o moşteneşte după moarte. În

această lume rea, mă tem că presupunerile cele mai nemiloase sunt adesea justificate.

— Moşteneşte o avere destul de mare, asta-i sigur.

— Exact. Ar părea destul de plauzibil, nu-i aşa, ca el s-o ştranguleze, să plece din casă prin uşa din spate, să traverseze câmpul până la casa mea şi să pretindă că a primit un telefon de la mine, apoi să se întoarcă şi să-şi găsească soţia ucisă în absenţa lui, sperând, desigur, că omorul va fi pus pe seama vreunui vagabond sau tâlhar.

Inspectorul încuviinţă:

— Dacă luaţi în considerare aspectul banilor… Şi dacă erau în relaţii proaste în ultimul timp…

Dar Miss Marple îl întrerupse:

— Oh, dar ei nu erau.

— Ştiţi precis?

— Toată lumea ar fi ştiut dacă ei s-ar fi certat! Servitoarea, Glady Brent, ar fi dus repede zvonul în sat.

Inspectorul spuse încet:

— Ea s-ar fi putut să nu ştie.

Dar i se zâmbi compătimitor în chip de răspuns. Miss Marple continuă:

— Şi, apoi, mai e cealaltă şcoală de gândire. Ted Gerard. Un tânăr arătos. Cred că ştiţi că o înfăţişare plăcută are darul de a influenţa mai mult decât trebuie. Penultimul nostru pastor exercita o influenţă magică! Toate fetele veneau la biserică – la vecernie, ca şi la slujba de dimineaţă. Şi multe femei mai în vârstă au devenit neobişnuit de des văzute la activităţile parohiale – şi ce papuci şi şaluri i se mai făceau! Foarte stânjenitor pentru bietul tânăr. Dar unde eram? Ah, da, la tânărul Ted Gerard. Bineînţeles, s-a vorbit pe seama lui. O vizita atât de des! Deşi însăşi doamna Spenlow mi-a mărturisit că el era membru în ceea ce cred că se numeşte „Oxford Group”. O mişcare religioasă. Sunt sinceri şi serioşi, cred, şi doamna Spenlow a fost impresionată de asta.

Miss Marple respiră adânc şi continuă:

— Nu cred că există vreun motiv să se bănuiască că ar fi altceva în plus în asta, dar, ştiţi, cum sunt oamenii. Foarte mulţi sunt convinşi că doamna Spenlow era îndrăgostită de tânăr şi că îi împrumuta o mulţime de bani.

Şi e absolut adevărat că a fost într-adevăr văzut la gară în ziua aceea. În trenul de ora două şi douăzeci şi şapte de minute. Dar, desigur, ar fi destul de uşor, nu-i aşa, să te strecori de partea cealaltă a trenului şi s-o iei pe scurtătură, peste gard, de-a lungul gardului viu şi să nu ieşi deloc pe uşa gării? Aşa că putea să nu fie văzut ducându-se spre casa aceea. Şi, sigur, oamenii consideră că doamna Spenlow era îmbrăcată într-un mod cu totul deosebit.

— Deosebit?

— Într-un kimonou. Nu într-o rochie. Miss Marple se înroşi.

— Lucrul ăsta, ştiţi, e, poate, cam sugestiv pentru unii oameni.

— Credeţi că era sugestiv?

— Oh, nu, eu nu cred. Mi se pare absolut natural.

— Credeţi că era natural?

— În aceste împrejurări, da.

Privirea domnişoarei Marple era rece şi dusă departe. Inspectorul Slack zise:

— Nè-ar putea da încă un motiv în cazul soţului:

Gelozia.

— Oh, nu, domnul Spenlow nu e un tip gelos. Nu e omul care să vadă lucrurile. Dacă nevastă-sa l-ar fi părăsit şi ar fi lăsat un bilet, pe pernuţa de ace, abia atunci el ar fi aflat prima dată de chestia asta.

Inspectorul Slack era uimit de intensitatea cu care ea îl privea. Avea impresia că toată povestirea ei tindea să-i sugereze ceva ce el nu înţelegea. Acum spuse cu oarecare emfază:

— N-aţi găsit clu-uri, inspectare, la faţa locului?

— În zilele noastre, oamenii nu mai lasă amprente şi mucuri de ţigări, Miss Marple.

— Dar cred că asta a fost o crimă în stil clasic, sugeră ea.

Slack zise repezit:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? Miss Marple remarcă rar:

— Cred că ştiţi că poliţistul Palk v-ar putea ajuta. El a fost prima persoană la… la „locul crimei”, cum se spune.

Domnul Spenlow stătea jos. Arăta uluit. A spus cu glasul său slab, precis:

— Pot, desigur, să-mi imaginez ce s-a întâmplat. Nu mai aud la fel de bine ca mai înainte. Dar sunt sigur că am auzit un băieţel strigând după mine: „Hei, cine-i Crippen?5„ Asta… Asta mi-a lăsat impresia că el credea că eu mi-am… Am omorât-o pe draga mea soţie.

Miss Marple, tăind grijuliu, cu foarfecă floarea veştejită a unui trandafir, zise:

— Fără îndoială, că asta-i impresia pe care a vrut s-o lase.

— Dar cum a putut şă-i treacă aşa ceva unui copil prin cap?

Miss Marple tuşi:

— A auzit, fără îndoială, părerile părinţilor săi.

— Credeţi… Credeţi cu adevărat că şi alţi oameni gândesc acest lucru?

— Aproape jumătate din locuitorii din St. Mary Mead.

— Dar, draga mea doamnă, ce oare a putut să stârnească o asemenea părere? Eu am ţinut sincer la soţia mea. Din păcate, ei nu i-a plăcut să trăiască la ţară aşa cum am sperat, dar un acord perfect asupra tuturor lucrurilor este un ideal imposibil. Te asigur că-i simt foarte acut lipsa.

— Probabil. Dar scuză-mă când îţi zic că nu prea se simte din spusele dumitale.

Domnul Spenlow îşi ridică făptura subţire la întreaga sa statură.

— Doamnă dragă, cu mulţi ani în urmă, am citit despre un anume filosof chinez care, atunci când adorata sa soţie i-a fost luată, a continuat calm să bată gongul pe stradă – probabil o distracţie obişnuită chinezească – aşa cum făcea de obicei. Oamenii din oraş au fost foarte mult impresionaţi de tăria sa sufletească.

— Dar, observă Miss Marple, oamenii din St. Mary Mead reacţionează oarecum diferit. Ei nu cunosc filosofia chinezească.

— Dar înţelegeţi?

Miss Marple încuviinţă din cap.

— Unchiul meu, Henry, îi explică ea, era un om cu o stăpânire de sine neobişnuită. Motto-ul său era: „Niciodată nu da frâu emoţiei”. Şi el îndrăgea foarte mult florile.

— Mă gândeam, spuse domnul Spenlow cu o oarecare nerăbdare, că aş putea, poate, pune o „pergola” în partea de vest a casei. Trandafiri roz şi, poate, „Wisteria”. Şi mai e o floare albă, în formă de stea, al cărei nume îmi scapă pentru moment…

Pe tonul în care se adresa nepotului ei de trei ani, Miss Marple spuse:

— Am un catalog foarte frumos aici, cu poze. Poate vrei să te uiţi prin el… Eu mă duc în sat.

După ce l-a lăsat pe domnul Spenlow să stea fericit în grădină cu catalogul său, Miss Marple s-a urcat în camera ei, a împachetat în grabă o rochie într-o bucată de hârtie cafenie şi, părăsind casa, merse repede spre poştă.

Domnişoara Politt, croitoreasa, locuia în camerele de deasupra oficiului poştal.

Dar Miss Marple nu intră pe dată pe uşă şi nu urcă scările. Era exact două şi jumătate şi după un minut autobuzul de Much Benham6 se opri la uşa poştei. Era unul din evenimentele zilei la St. Mary Mead. Poştăriţa ieşi grăbită cu pachete; pachetele erau legate şi de obligaţiile ei de serviciu în magazin, deoarece poşta avea şi raioane de dulciuri, cărţi ieftine şi jucării pentru copii.

Timp de patru minute, Miss Marple s-a aflat singură în oficiul poştal.

Numai după ce poştăriţa s-a întors la locul său, Miss Marple a urcat şi i-a explicat domnişoarei Politt că dorea să-i modifice rochia ei gri de crep, să i-o facă mai modernă dacă se putea. Domnişoara Politt a promis să vadă ce poate face.

Şeful poliţiei a fost destul de mirat când i-a fost anunţat numele domnişoarei Marple. Intră, cerându-şi multe scuze:

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău că vă deranjez. Sunteţi atât de ocupat, ştiu, dar aţi fost întotdeauna atât de bun, colonele Melchett, încât mi-am zis că aş putea veni la dumneata mai degrabă decât la inspectorul Slack. Ştiţi, n-aş vrea ca poliţistul Palk să aibă necazuri. Sincer vorbind, presupun că nu ar fi trebuit să se atingă de nimic.

Colonelul Melchett era uşor uimit. Spuse:

— Palk? E poliţistul din St. Mary Mead, nu-i aşa? Ce-a făcut?

— A luat un bold, ştiţi. Era în tunica lui. Şi mi-a trecut atunci prin minte că era foarte probabil ca el să-l fi luat de pe jos din casa doamnei Spenlow.

— Probabil, probabil. Dar, de fapt, ce mare lucru credeţi că e un bold? De fapt l-a ridicat de pe jos, chiar de lângă cadavrul doamnei Spenlow. A venit şi i-a spus asta ieri lui Slack – dumneata l-ai determinat, după câte îmi dau seama. Nu se cuvine să se atingă de nimic, desigur, dar, aşa cum

am mai spus, ce-i un ac? Era unul obişnuit. Un ac din cele pe care le are orice femeie.

— Oh, nu, colonele Melchett, aici greşeşti. Pentru un bărbat, poate arată ca un ac obişnuit, dar nu e aşa. E un bold special, unul foarte fin, din acelea pe care le cumperi cu cutia, de felul celor folosite, cel mai adesea, de croitorese.

Melchett făcu ochii mari, o licărire că a înţeles, îl străfulgera un gând. Miss Marple clătină din cap, de câteva ori, aprobator.

— Da, desigur. Mi se pare clar. Ea era în kimono pentru că urma să-şi probeze rochia cea nouă şi s-a dus în camera din faţă, iar domnişoara Politt a spus ceva despre luat măsura şi i-a pus metrul în jurul gâtului – şi, apoi, tot ce mai avea de făcut era să-l răsucească şi să tragă – foarte uşor, aşa am auzit. Şi apoi, bineînţeles, a ieşit, a tras uşa şi a rămas acolo, bătând, ca şi cum tocmai sosise. Dar acul arată că ea fusese deja în casă.

— Şi domnişoara Politt a fost cea care i-a telefonat lui Spenlow?

— Da. De la poştă, la două şi jumătate – chiar când vine autobuzul şi oficiul poştal e gol.

Colonelul Melchett zise:

— Dar, draga mea Miss Marple, de ce? În numele Domnului, de ce? Nu poţi comite o crimă fără motiv.

— Ei bine, cred că ştiţi, colonele Melchett, din ceea ce am auzit, crima datează de mult timp în urmă. Îmi reaminteşte, ştiţi, de cei doi veri ai mei. Anthony şi Gordon. De tot ce se apuca Anthony ieşea bine şi de ce se apuca bietul Gordon – mergea prost: caii. De curse îşi rupeau piciorul, cursul acţiunilor scădea, preţul proprietăţilor se deprecia… După mine, cele două femei erau amestecate.

— În ce?

— Jaful. De acum mult timp. Smaralde foarte valoroase, după câte am auzit. Camerista doamnei şi fata bună la toate în casă. Pentru ca un lucru nu şi-a găsit explicaţia – cum,

când fata bună la toate în casă s-a căsătorit cu grădinarul, au avut destui bani să deschidă o florărie?

— Răspunsul este că a avut partea ei din… Din şterpeleală, cred că e cea mai potrivită expresie. De tot ce s-a apucat a mers bine. Banii făceau bani. Dar cealaltă, camerista doamnei, trebuie să fi fost ghinionistă. A ajuns să fie doar o croitoreasă într-un sat. Apoi s-au reîntâlnit. La început, toate au mers bine, cred, până când a intrat în scenă domnul Ted Gerard. Ştiţi, doamna Spenlow avea deja mustrări de conştiinţă şi înclinaţii religioase. Fără îndoială că tânărul o îndemna „să mărturisească", „să se elibereze" şi cred că era tentată s-o facă. Dar domnişoara Politt nu vedea lucrurile în felul ăsta. Tot ceea ce vedea era faptul că avea să meargă la închisoare pentru un furt pe care-l comisese cu mulţi ani în urmă. Aşa că s-a hotărât să oprească totul. Mă tem că ştiţi că a fost, întotdeauna, o femeie rea. Nu cred că i-ar fi păsat, nici negru sub unghie, dacă acel blând şi stupid domn Spenlow ar fi fost spânzurat.

Colonelul Melchett spuse încet:

— Putem… Verifica teoria dumneavoastră… Până la un punct. Identitatea femeii aceleia, Politt, cu a cameristei doamnei Abercrombie, dar…

Miss Marple îl asigură:

— Va fi destul de uşor. E tipul de femeie care se înmoaie de îndată ce e confruntată cu adevărul. Şi, apoi, vedeţi, i-am luat metrul. L-am, l-am şterpelit ieri, când m-am dus să fac o probă. Când îşi va da seama că nu-l mai are se va gândi că e la poliţie… Ei bine, e o femeie destul de proastă şi va crede că va fi, într-un fel, o dovadă împotriva ei.

Ea îi zâmbi încurajator:

— N-o să aveţi probleme, vă asigur.

Era tonul cu care mătuşa sa favorită îl asigurase, odată, că va reuşi să treacă examenul de admitere la Royal Military Academy din Sandhurst.

Şi fusese admis.

Moarte prin înec.

Sir Henry Clithering, fost inspector la Scotland Yard, stătea la prietenii săi, familia Bantry, în locuinţa acestora, de lângă micul sat, St. Mary Mead.

Sâmbătă dimineaţă, coborând pentru micul dejun, la plăcuta oră pentru musafiri, zece şi un sfert, aproape se ciocni de gazda sa, doamna Bantry, în pragul uşii de la, sufragerie. Ea ieşea în fugă, evident, într-o stare de mare agitaţie şi disperare.

Colonelul Bantry şedea la masă, cu faţa mai roşie decât de obicei.

— Mneaţa, Clithering, zise el. Frumoasă zi. Serveştete.

Sir Henry se conformă. După ce se aşează, cu o farfurie plină de rinichi şi şuncă în faţă, gazda sa continuă:

— Dolly este puţin supărată în dimineaţa asta.

— Da… Da… Aşa mi s-a părut, zise sir Henry blând. Se minună puţin. Soţia gazdei sale era o fire liniştită, puţin înclinată către stări zbuciumate sau agitate. După câte ştia sir Henry, se entuziasma în jurul unui singur subiect – grădinăritul.

— Da, continuă colonelul Bantry. Nişte ştiri care ne-au parvenit în dimineaţa asta au tulburat-o. O fată din sat, fiica lui Emmott, cel care este proprietarul de la „Blue Boar”.

— O, da, desigur.

— Da, da zise colonelul Bantry dus pe gânduri. Drăguţă fată. A dat de bucluc. Povestea obişnuită. M-am contrazis cu Dolly în legătură cu asta. O prostie din partea mea. Femeile niciodată nu văd cu capul limpede. Dolly era trup şi suflet de partea fetei, ştii cum vorbesc femeile, că bărbaţii sunt nişte brute şi toate celelalte etc. Dar nu-i chiar atât de simplu, nu în zilele noastre. Fetele ştiu cum sunt bărbaţii. Un individ care seduce o fată nu e neapărat un ticălos. Adesea e fâfty-fifty. Mie chiar îmi place tânărul Sandford. Aş fi zis, mai degrabă un tânăr dobitoc decât un Don Juan.

— Acest om, Sandford, i-a făcut fetei neplăceri?

— Aşa se pare. Desigur, eu personal nu ştiu nimic, spuse colonelul prudent. Totul nu-i decât bârfă şi palavre. Ştii cum e în locul ăsta! Cum îţi zic, eu nu ştiu nimic. Eu nu sunt ca Dolly să sar la concluzii, să arunc cu acuzaţii în toate părţile. La naiba, fiecare trebuie să aibă grijă de ce spune. Ştii – anchetă şi chestii de-astea.

— Anchetă?

Colonelul Bantry se uită uimit.

— Da. Nu ţi-am spus? Fata s-a înecat. Pentru asta-i toată zarva asta.

— E o treabă foarte urâtă, spuse sir Henry.

— Sigur că da. Nici nu vreau să mă mai gândesc. Biata fetiţă. Tatăl ei e un om aspru din toate punctele de vedere. Cred că ea şi-a dat seama că nu putea să reziste scandalului.

Se opri.

— Asta a tulburat-o aşa de mult pe Dolly.

— Unde s-a înecat?

— În râu. Chiar mai jos de moară apa curge foarte repede. Acolo e o potecă şi un podeţ. Se zice că s-a aruncat de acolo. Vai, vai, nici nu suport să mă gândesc.

Şi cu un gest supărat, colonelul Bantry îşi deschise ziarul începând să-şi mute gândurile de la incidentul dureros către cele mai recente iregularităţi guvernamentale care atrăgeau atenţia.

Sir Henry a fost doar neplăcut surprins de tragedia din sat. După micul dejun, se aşează într-un scaun confortabil pe peluză, îşi trase pălăria peste ochi şi contempla viaţa dintr-un unghi de vedere paşnic.

Pe la unsprezece şi jumătate o cameristă îngrijită se ivi pe peluză.

— Vă rog, sir, Miss Marple a venit în vizită şi ar dori să vă vadă.

— Miss Marple?

Sir Henry se ridică în capul oaselor şi-şi îndreptă pălăria. Numele îl surprinse. Îşi amintea foarte bine de Miss Marple

– de comportarea ei de fată bătrână, liniştită, gentilă, de perspicacitatea ei uimitoare. Îşi reamintea de o duzină de cazuri nerezolvate şi ipotetice… Şi cum, de fiecare dată, această tipică „fată bătrână de la. Ţară” găsise, mergând drept la ţintă, soluţia corectă a misterului. Sir Henry avea un respect foarte profund pentru Miss Marple. Se întrebă ce-o determinase să-l caute.

Miss Marple stătea în sufragerie, dreaptă ca întotdeauna, cu un coş de piaţă vesel colorat, de origine străină, lângă ea. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi părea tulburată.

— Sir Henry, mă bucur atât de mult. Ce noroc să vă găsesc. Dintr-o întâmplare am auzit că locuiţi aici… Sper că mă veţi scuza…

— E o mare plăcere, spuse sir Henry,luându-i mâna. Mă tem că doamna Bantry e plecată.

— Da, zise Miss Marple. Am văzut-o vorbind cu Footit, măcelarul, când am trecut. Henry Footit a fost călcat ieri-adică câinele său. Unul din acei fox terrieri cu blana moale, destul de solid şi certăreţ pe care îi preferă, se pare, întotdeauna măcelarii.

— Da, o încuraja sir Henry să continue.

— Mă bucur c-am ajuns aici când ea nu este acasă, preciza Miss Marple. Deoarece cu dumneavoastră vroiam să vorbesc despre această afacere tristă.

— Henry Footit? Întrebă sir Henry uşor uluit. Miss Marple îi aruncă o privi plină de reproş.

— Nu,nu. Rose Emmott, desigur. Aţi auzit? Sir Henry dădu din cap afirmativ.

— Bantry mi-a povestit. Foarte trist.

Era uşor uluit. Nu înţelegea de ce Miss Marple vroia să discute cu el despre Rose Emmott.

Miss Marple se aşează din nou. Sir Henry îi urmă exemplul. Când bătrâna doamnă vorbi, purtarea sa se schimbase. Era gravă şi avea o anumită demnitate.

— S-ar putea să vă reamintiţi, sir Henry, că o dată sau de două ori, am jucat un gen cât se poate de plăcut de joc. Am

avansat mistere şi am propus soluţii. Aţi fost atât bun să spuneţi că eu… Că eu nu m-am descurcat prea rău.

— Ne-aţi bătut pe toţi, spuse sir Henry plin de căldură. Aţi dovedit un geniu absolut de a ajunge la adevăr. Şi aţi dat întotdeauna un exemplu, îmi amintesc, o paralelă cu viaţa din sat care vă oferea cluul. El zâmbea cât vorbi, dar Miss Marple nu a surâs de fel. A rămas foarte sobră.

— Ceea ce aţi spus m-a îndemnat să vin acum la dumneavoastră. Simt că dacă vă spun ceva… Cel puţin nu o să râdeţi de mine.

El îşi dădu deodată seama că ea vorbea extrem de serios.

— Dar cum să râd, o încuraja el cu bunăvoinţă.

— Sir Henry, fata asta – Rose Emmott. Nu s-a înecat… Ea a fost ucisă… Şi eu ştiu cine a omorât-o.

Sir Henry tăcu cu adevărat uimit vreo trei secunde. Vocea domnişoarei Marple fusese perfect calmă şi lucidă. Ar fi putut face afirmaţia cea mai banală din lume, dacă nu ştiai câte emoţii se ascund în spatele cuvintelor.

— E o declaraţie foarte seriosă, Miss Marple, i se adresă sir Henry, când îşi recapătă suflul.

Ea dădu de câteva ori afirmativ din cap…

— Ştiu, ştiu, de aceea am venit la dumneavoastră.

— Dar, dragă doamnă, eu nu sunt persoana indicată, în prezent sunt doar o simplă persoană particulară. Dacă aveţi cunoştinţă despre ceea ce pretindeţi, trebuie să mergeţi la poliţie.

— Nu cred că pot s-o fac, zise Miss Marple.

— Dar de ce nu?

— Pentru că, vedeţi, eu nu posed… Ceea ce se numeşte „cunoaştere”.

— Vreţi să spuneţi că doar aţi ghicit singură?

— Puteţi să-i spuneţi aşa, dacă doriţi, dar nu e chiar aşa. Eu ştiu. Mă aflu în postura de a şti; dar dacă îi expun motivele mele inspectorului Drewitt… Ei bine, el o să râdă şi gata. Şi, pe cuvânt, nici nu ar trebui să-i găsesc vreo vină.

E foarte dificil să înţelegi ceea ce s-ar putea numi cunoaştere specializată.

— Ca de pildă? Întrebă sir Henry. Miss Marple zâmbi uşor.

— Dacă v-aş spune că ştiu fiindcă un om numit Peasegood a lăsat napi în loc de morcovi, când a trecut cu căruţa să-i vândă legume nepoatei mele cu mai mulţi ani» în urmă…

Se opri intenţionat.

— Un nume foarte nimerit pentru meseria lui, murmură sir Henry. Vreţi să spuneţi că judecaţi după faptele petrecute întrun caz paralel.

— Cunosc natura umană, sublinie Miss Marple. Este imposibil să o ignori când trăieşti într-un sat atâţia ani. Întrebarea este dacă mă credeţi sau nu.

Se uită drept la el. Roşeaţa din obrajii ei se accentua. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui fără să clipească. Sir Henry era un bărbat cu o vastă experienţă de viaţă. Se hotărî rapid, fără să ezite. Improbabilă şi fantastică – cum putea să pară declaraţia făcută de Miss Marple – el îşi dădu imediat seama că o accepta.

— Personal vă cred, Miss Marple. Dar nu înţeleg ce doriţi să fac eu în această problemă, sau de ce aţi venit la mine.

— Am meditat îndelung la asta, răspunse Miss Marple. Cum v-am spus, ar fi inutil să mă duc la poliţie fără fapte. Eu nu am dovezi. Ceea ce v-aş ruga e să vă interesaţi de chestiune, inspectorul Drewitt ar fi cât se poate de flatat, sunt sigură. Şi, bineînţeles, dacă problema va fi înaintată forurilor superioare, colonelul Melchett, inspectorul şef, va fi receptiv la părerile dumneavoastră.

Se uită la el rugătoare.

— Şi ce date aveţi de gând să-mi furnizaţi, ca bază de lucru.

— M-am gândit, zise Miss Marple, să scriu un nume – numele – pe o bucată de hârtie şi să vi-o dau. Apoi dacă,după investigaţii, hotărâţi că… Persoana nu este implicată în nici un fel, înseamnă că m-am înşelat.

Se opri şi apoi adăugă cu un uşor fior: Ar fi atât de groaznic, atât de groaznic dacă o persoană nevinovată ar fi spânzurată.

— Ce naiba… Strigă sir Henry tresărind. Ea se uită cu faţa tristă la el.

— S-ar putea să mă înşel, deşi nu prea cred. Inspectorul Drewitt, înţelegeţi, este într-adevăr un om inteligent. Dar o inteligenţă mediocră este câteodată cât se poate de periculoasă. Nu te duce suficient de departe.

Sir Henry se uită la ea curios.

Scotocind puţin, Miss Marple deschise o mică poşetă, scoase un carneţel de însemnări, rupse o pagină, scrise cu grijă un nume pe ea, o îndoi şi o întinse lui sir Henry.

O deschise şi citi numele. Nu-i spunea nimic, dar sprâncenele i se ridicară puţin. O privi pe Miss Marple şi băgă hârtia în buzunar.

— Bine, bine, zise el. O afacere cu totul extraordinară. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Dar am de gând să-mi susţin aprecierea… Faţă de dumneavoastră, Miss Marple.

Sir Henry se afla într-o cameră cu colonelul Melchett, şeful poliţiei districtului, şi cu inspectorul Drewitt.

Şeful poliţiei era un om mic, cu o purtare cazonă agresivă. Inspectorul era înalt, solid şi cu mult bun simţ.

— Serios, mă simt jenat că mă bag în treburile voastre, se scuză sir Henry cu zâmbetul său plăcut. Nici nu prea pot să vă spun de ce o fac. (Acesta era adevărul adevărat).

— Dragul meu, suntem încântaţi, este o mare favoare.

— Mă simt onorat sir Henry, zise şi inspectorul. Şeful poliţiei se gândea: „Bietul om s-a plictisit de moarte la familia Bantry. Bătrânul colonel înjură guvernul şi baba trăncăneşte tot timpul despre bulbi”

Inspectorul se gândea: „Păcat că nu ne aflăm în faţa unui adevărat mister. Am auzit spunându-se că e unul dintre cele mai bune creiere din Anglia. Păcat că e un caz aşa de simplu”.

Cu glas tare, şeful poliţiei zise:

— Mă tem că totul este foarte sordid şi evident. Prima impresie a fost că fata s-a aruncat în apă. Era în spiritul familiei, înţelegeţi. Totuşi, doctorul nostru Haydock este un om scrupulos. El a observat vânătăi şi leziuni pe ambele braţe. Cauzate înainte de moarte. Exact cum un individ ar fi luat-o de braţe şi ar fi aruncat-o în apă.

— Ar reclama asta multă forţă?

— Nu cred. Nu-i nevoie de luptă, fata ar fi luată prin surprindere. E un podeţ din lemn alunecos. Cel mai uşor lucru din lume s-o răstorni-nu e nici o balustradă în partea aceea.

— Aveţi dovezi că tragedia s-a întâmplat acolo?

— Da. Am dat de un băiat,Jimmy Brown, de 12 ani. El s-a aflat în pădure în partea cealaltă. A auzit un fel de ţipăt de pe pod şi pe cineva căzând în apă. Era întuneric, ştiţi, greu de văzut. Imediat a zărit ceva alb plutind în jos pe apă, a alergat şi a adus ajutoare. Au scos-o, dar era prea târziu s-o mai aducă la viaţă.

Sir Henry încuviinţă.

— Băiatul n-a văzut pe nimeni pe pod?

— Nu. Dar, cum vă spuneam, era întuneric şi ceaţa persista mereu pe acolo. Am, să-l întreb dacă n-â văzut pe cineva înainte sau imediat după aceea. Înţelegeţi, el a presupus, firește, că fata s-a aruncat singură. La început toată lumea a crezut aşa.

— Totuşi, avem biletul, spuse inspectorul Drewitt. Se întoarse către sir Henry.

— Biletul din buzunarul fetei, domnule. Scris parcă cu creionul unui pictor şi, deşi hârtia era toată udă, am reuşit să-l citim.

— Şi ce conţinea?

— Era de la tânărul Sandford. „în regulă, ne vom. Întâlni la pod, la opt şi jumătate. R. S.”, aşa scria. Ei bine, era în jur de opt şi jumătate, sau câteva minute mai târziu, când Jimmy Brown auzi ţipătul şi căzătura în apă.

Nu ştiu dacă îl cunoaşteţi pe Sandford? Continuă colonelul Melchett. E aici de vreo lună; Unul dintre aceşti tineri arhitecţi moderni care construiesc case deosebite. Îi face una lui Allington. Dumnezeu ştie cum o să arate -îmi închipui că plină de lucruri cubiste. O masă mare din sticlă şi scaune chirurgicale din oţel şi împletituri. N-ai cu cine să-l compari, dar asta îţi arată ce tip de individ e Sandford. Un bolşevic, cu idei subversive, ştiţi, fără moralã.

— Seducţia, spuse sir Henry blând, este o crimă de mult stabilită deşi, desigur, nu datează de atâta vreme ca omorul propriu-zis.

Colonelul Melchett se uită mirat.

— O, da, zise el, exact. Exact.

— Sir Henry, interveni Drewitt, e o treabă urâtă dar simplă. Acest tânăr Sandford a băgat fata în bucluc. După care o şterge înapoi la Londra. Are fata lui acolo, o domnişoară drăguţă,cu care este logodit şi cu care vrea să se căsătorească. Normal dacă ea aude de afacerea asta, el s-a dus pe copcă. Se întâlneşte cu Rose la pod – e o seară ceţoasă, nimeni în preajmă – o prinde de umeri şi-i face vânt. Un adevărat porc care merită ce-l aşteaptă. Asta-i părerea mea.

Sir Henry tăcu un minut, două. Îşi dădu seama de puternicul curent al prejudecăţilor locale. Un arhitect modernist nu avea cum să fie bine venit în satul conservator St. Mary Mead.

— Cred că nu e nici o îndoială, că omul acesta Sandford era de fapt tatăl copilului? Întrebă el.

— Categoric, el este tatăl, spuse Drewitt. Rose Emmott i-a destăinuit totul tatălui său.

Credea că el se va căsători cu ea. Să se căsătorească cu ea! Nici vorbă!

„Doamne sfinte, se gândi sir Henry. Parcă m-aş trezi într-o melodramă de la mijlocul epocii victoriene. Fata naivă, ticălosul din Londra, tatăl sever, trădarea, ne mai trebuie

doar credinciosul îndrăgostit din sat. Da, cred că e momentul să întreb de el”.

Întrebă cu glas tare:

— Faţa n-avea vreun prieten de-al ei de aici?

— Vă referiţi la Joe Ellis? Zise inspectorul. Bun băiat, Joe. Meseria lui e tâmplăria. Ah! Dacă ea ar fi ţinut la Joe…

Colonelul Melchett dădu aprobator din cap.

— Trebuie să rămâi la propria ta clasă, şuieră el.

— Cum a privit Joe Ellis toată întâmplarea? Întrebă sir Henry.

— Nimeni nu ştie cum o priveşte, spuse inspectorul. Joe este un băiat liniştit. Apropiat. Tot ce făcea Rose i se părea corect. Îl ţinea legat de ea. Spera că ea o să se întoarcă la el într-o zi, cred că asta era atitudinea lui.

— Aş vrea să-l văd, spuse sir Henry.

— O! O să ne ducem pe la el, îl aprobă colonelul Melchett. Nu neglijăm nici un fir. M-am gândit să-l vedem întâi pe Emmott, apoi pe Sandford, după care ne putem duce şi la Ellis. Sunteţi de acord, Clithering?

Sir Henry spuse că era admirabil.

L-au găsit pe Tom Emmott la „Blue Boar”. Era un bărbat înalt, voinic,între două vârste, cu ochi ageri şi maxilare puternice.

— Mă bucur să vă văd, domnilor, bună dimineaţa colonele! Intraţi aici şi nu o să ne deranjeze nimeni. Pot să vă ofer ceva, domnilor? Nu? Cum doriţi. Aţi venit în legătură cu ce i s-a întâmplat bietei mele fete. Ah! Era o fată bună, Rose. Întotdeauna a fost o fată bună… Până când porcul ăsta neruşinat… Vă cer iertare,dar asta e… până a apărut el. I-a promis că o ia de nevastă, zău. Dar, am să-l dau în judecată. El a atras-o şi ea a dat de bucluc. Porc ucigaş. Ne-a umplut de ruşine pe toţi. Biata mea fată.

— Fiica dumneavoastră v-a spus clar că domnul Sandford era responsabil pentru situaţia ei? Întrebă Melchett iute.

— Mi-a zis. Chiar în camera asta mi-a zis.

— Şi dumneavoastră re i-aţi spus? Îl întrebă sir Henry.

— Ce să-i spun? Omul părea pentru moment descumpănit.

— Adică, de exemplu, n-aţi ameninţat-o s-o daţi afară din casă?

— Am fost puţin supărat, e-doar normal. Sunt sigur că vi se pare normal. Dar, nici vorbă s-o dau afară din casă. N-aş face aşa ceva. Îşi luă un aer de indignare orgolioasă. Nu. Pentru ce-i făcută legea – asta zic. La ce foloseşte legea? Trebuie să se poarte corect cu ea. Şi dacă n-a făcut-o, pe cinstea mea, o să plătească.

Lovi cu pumnul în masă.

— La ce oră v-aţi văzut ultima dată fata? Întrebă Melchett.

— Ieri, la ora ceaiului.

— Cum s-a purtat atunci?

— Bine, ca de obicei. N-am observat nimic, Dacă aş fi ştiut…

— Dar n-aţi ştiut, spuse inspectorul sec. Plecară de la tatăl fetei.

— Emmott nu prea îţi creează o impresie favorabilă, spuse sir Henry gânditor.

— E puţin cam escroc, îl etichetă Melchett. L-ar fi umplut de sânge pe Sandford şi i-ar fi luat banii dacă i s-ar fi ivit ocazia.

Următoarea vizită au făcut-o arhitectului. Rex Sandford nu semăna câtuşi de puţin cu imaginea pe care, în mod inconştient, sir Henry şi-o formase despre el. Era un tânăr. Înalt, foarte blond şi foarte subţire. Avea ochii albaştri, visători, iar părul învălmăşit şi cam prea lung. Vorbea puţin cam feminizat.

Colonelul Melchett făcu prezentările. Trecând direct la obiectul vizitei sale, îl invită pe arhitect să declare ce făcuse în seara precedentă.

— Înţelegeţi, îl preveni el, nu am împuternicirea să vă oblig la o declaraţie, dar orice veţi spune va fi folosit ca dovadă împotriva dumneavoastră. Aş vrea ca situaţia să vă fie clară.

— Nu… Nu înţeleg, zise Sandford.

— – înţelegeţi că Rose Emmott a fost înecată aseară?

— Ştiu. O! E aşa, aşa de îngrozitor. N-am putut să dorm o clipă. Am fost incapabil să lucrez astăzi. Mă simt vinovat… Teribil de vinovat.

Îşi trecu degetele prin păr, învălmăşindu-l şi mai mult.

— N-am vrut niciodată să-i fac vreun rău, spuse cu inima frântă. Nu m-am gândit niciodată. Nu mi-am închipuit că o să procedeze aşa.

Se aşeză la o masă şi-şi îngropa faţa în mâini.

— Trebuie să înţeleg, domnule Sandford că refuzaţi să declaraţi unde v-aţi aflat aseară la opt şi jumătate?

— Nu, nu, cum să nu. Am fost pe afară. Am făcut o plimbare.

— V-aţi dus să vă întâlniţi cu domnişoara Emmott?

— Nu, m-am plimbat singur. Prin pădure. Mult timp.

— Atunci cum explicaţi biletul acesta, domnule, care a fost găsit în buzunarul fetei moarte?

Şi inspectorul Drewitt citi cu glas tare, fără emoţie.

— Ei, domnule? Negaţi că aţi scris asta?

— Nu, nu. Aveţi dreptate. Eu l-am scris. Rose mi-a cerut să ne întâlnim. A insistat. N-am ştiut ce să fac. Aşa că i-am scris biletul.

— Ah, aşa-i mai bine, spuse inspectorul.

— Dar nu m-am dus! Vocea lui Sandford se auzi tare şi excitată. Nu m-am dus! Simţeam că e mai bine să nu o fac, să nu ne întâlnim. Intenţionam să-i scriu de la Londra şi… Şi să aranjez ceva.

— Vă daţi seama, domnule, că acesta fată urma să aibă un copil şi că v-a indicat pe dumneavoastră drept tatăl acestuia?

Sandford gemu, dar nu răspunse.

— E adevărat acest lucru, domnule? Sandford îşi îngropa şi mai mult faţa în mâini.

— Cred că da, spuse el pe un ton stins.

— Ah! Inspectorul Drewitt nu-şi putea ascunde satisfacţia. Acum, în legătură cu „plimbarea” dumneavoastră. V-a văzut

cineva seara trecută?

— Nu ştiu. Nu cred. După câteâmi amintesc nu m-am întâlnit cu nimeni.

— Păcat.

— Ce vreţi să spuneţi? Sandford se holbă furios la el. Ce contează dacă m-am dus să mă plimb sau nu? Ce contează asta pentru faptul că Rose s-a înecat?

— Ah! Făcu inspectorul. Ştiţi, ea n-a făcut-o. Ea a fost înecată în mod deliberat, domnule Sandford.

— Ea a fost… I-au trebuit câteva clipe bune ca să pătrundă tot înţelesul oribil al celor spuse. Dumnezeule! Atunci…

Se prăbuşi într-un scaun.

Colonelul Melchett schiţă un gest de plecare.

— Înţelegi Sandford, zise el. Sub nici un pretext nu trebuie să părăseşti casa asta.

Cei trei bărbaţi, plecară. Inspectorul şi şeful poliţiei schimbară nişte priviri.

— Cred că e suficient, sir, zise inspectorul.

— Da. Obţine un mandat de arestare pentru el şi închide-l.

— Scuzaţi-mă, îi întrerupse sir Henry. Mi-am uitat mănuşile.

Reveni repede în casă. Sandford se afla în aceeaşi poziţie în care-l lăsaseră, privind ameţit înainte.

— M-am întors, îi explică sir Henry, ca să vă spun că eu, personal, doresc să fac tot ce pot ca să vă ajut. Motivul interesului pe care-l manifest pentru dumneata nu pot să vi-l destăinui deocamdată. Dar vreau să vă cer să-mi spuneţi, pe scurt, dacă sunteţi de acord, cât se poate de exact ce s-a întâmplat între dumneata şi fata aceea, Rose.

— Era foarte frumoasă, spuse Sandford. Foarte frumoasă şi atrăgătoare. Şi… Şi m-a terminat. Pe Dumnezeul meu că e adevărat. Nu-mi dădea pace. Şi eram complet singur aici – nimeni nu mă prea plăcea şi… Şi cum vă spuneam era uimitor de frumoasă şi părea să ştie cum e şi toate celelalte… Vocea i se stinse. Ridică privirea. Şi apoi s-a întâmplat asta. Dorea să mă însor cu ea. Nu ştiam ce să fac.

Sunt logodit cu o fată din Londra. Dacă aude vreodată de asta – şi va auzi, fireşte – ei bine, totul s-a terminat. Ea nu va înţelege. Cum ar putea? Sunt un depravat, bineînţeles. Cum vă spun,nu ştiam ce să fac. Am evitat să mă mai întâlnesc cu Rose. M-am gândit să mă întorc la Londra, să-mi consult avocatul şi să aranjez treburile cu banii şi altele pentru ea. Doamne, ce prost am fost! Şi totul e atât de clar: Cazul e împotriva mea. Dar ei trebuie să fi greşit. Rose trebuie să se fi sinucis.

— A ameninţat vreodată c-o să-şi pună capăt vieţii? Sandford dădu din cap.

— Niciodată. N-aş fi zis că e în stare de aşa ceva.

— Ce-i cu omul ăla pe nume Joe Ellis?

— Dulgherul? Un ţăran destoinic. Un tip greu la cap, dar nebun după Rose.

— Trebuie să fi fost gelos, sugeră sir Henry.

— Cred că era puţin, dar el e tipul bovin. Suferă în tăcere.

— Bine, spuse sir Henry, trebuie să plec. Se alătură celorlalţi doi.

— Ştii, Melchett, îi propuse el, cred că ar fi cazul să dăm o raită şi pe la celălalt individ, Ellis, înainte de a lua vreo măsură drastică. E păcat să arestezi pe cineva ca după aceea să se dovedească o eroare. În fond, gelozia este un motiv foarte bun pentru crimă… Şi unul chiar foarte comun.

— Cât se poate de adevărat, interveni şi inspectorul. Dar Joe Ellis nu e tipul ăsta. N-ar omorî o muscă. Şi-apoi nimeni nu l-a văzut ieşindu-şi din fire. Totuşi, sunt de acord c-ar fi bine să- 1 întrebăm unde a fost seara trecută. Trebuie să fi ajuns acasă. Are o cameră închiriată la doamna Bartlett, o femeie foarte de treabă, văduvă, se ocupă puţin şi cu spălătoria.

Căsuţa la care s-au oprit era curată lună şi îngrijită. O femeie înaltă, voinică, între două vârste le deschise uşa. Avea o faţă plăcută şi ochi albaştri.

— Bună dimineaţa, doamnă Bartlett, spuse inspectorul. Joe Ellis e aici?

— S-a întors acum zece minute, spuse doamna Bartlett. Poftiţi înăuntru, vă rog, domnilor.

Ştergându-şi mâinile de şorţ îi conduse într-un mic salonaş din faţă cu păsări împăiate, câini din porţelan, o sofa, şi alte câteva piese inutile de mobilă.

În grabă aranja scaune pentru ei, deplasă un lucru mai încolo ca să facă spaţiu şi ieşi strigând:

— Joe, trei domni vor să vorbească cu tine. O voce din bucătăria din spate răspunse:

— Vin după ce mă spăl. Doamna Bartlett zâmbi.

— Poftiţi, doamnă Bartlett, o îndemnă colonelul Melchett. Luaţi loc.

— O, nu, domnule, nici nu mă gândesc. Doamna Bartlett era şocată de idee.

— Joe Ellis e un chiriaş bun? Întrebă Melchett, pe un ton aparent dezinteresat.

— Nici nu se poate unul mai bun, sir. Un tânăr cu adevărat la locul lui. Nu se atinge niciodată de băutură. E mândru de munca sa. Şi întotdeauna e bun şi de ajutor în casă. El mi-a fixat rafturile acelea pentru mine şi un nou bufet în bucătărie. Şi orice fleac care trebuie reparat în casă… Joe îl face una-două. Şi nici nu aşteaptă să i se mulţumească. Ah! Nu sunt mulţi tineri ca Joe, sir.

— Într-o zi va da norocul peste vreo fată, zise Melchett într-o doară. Ţinea foarte mult la biata fată aia, Rose Emmott, nu-i aşa?

Doamna Bartlett oftă.

— Tare mă mai necăjea. El adora pământul pe care ea păşea şi ei nu-i păsa nici negru sub unghie de el.

— Unde îşi petrece serile Joe, doamnă Bartlett?

— Aici, domnule, de obicei. Câteodată face câte un -lucru ciudat din lemn seara şi încearcă să înveţe contabilitate prin corespondenţă.

— Aha! Aşa deci. A fost acasă ieri seară?

— Da, domnule.

— Sunteţi sigură, doamnă Bartlett? Întrebă sir Henry aspru.

Ea se întoarse spre el.

— Foarte sigură, sir.

— N-a ieşit, de pildă, până undeva între opt şi opt jumătate?

— O nu. Doamna Bartlett râse. A lucrat la bufetul meu de bucătărie aproape toată seara şi eu l-am ajutat.

Sir Henry se uită la faţa ei sigură, zâmbitoare şi simţi prima undă de îndoială.

O clipă mai târziu intră şi Ellis în cameră. Era un tânăr înalt," lat în umeri, un foarte frumos ţăran. Avea ochi albaştri timizi şi un zâmbet modest. În general, un tânăr uriaş amabil.

Melchett începu discuţia. Doamna Bartlett se retrase în bucătărie.

— Investigăm moartea lui Rose Emmott. O cunoşteai, Ellis?

— Da. Ezită, apoi murmură: speram să mă însor cu ea într-o zi. Biata fată.

— Ai aflat în ce situaţie era?

— Da. O scânteie de furie i se aprinse în ochi. El a părăsit-o. Dar era spre binele ei. N-ar fi fost fericită căsătorită cu el. Aşteptam să vină la mine când i se va întâmpla asta. Aş fi avut grijă de ea.

— În ciuda…

— N-a fost vina ei. El a amăgit-o cu tot felul de promisiuni. O! Ea mi-a povestit. Ea n-avea de gând să se înece. El nu merita.

— Unde-ai fost, Ellis, seara trecută la opt şi jumătate?

I s-a părut lui sir Henry, sau a fost într-adevăr o undă de crispare în răspunsul prompt…, aproape prea prompt.

— Am fost aici. Lucram la un dulap nou de bucătărie pentru doamna B. Întrebaţi-o. Ea o să vă spună.

„A dat prea repede răspunsul, se gândi sir Henry. E un om cam greu de cap. A spus-o aşa la ţanc încât bănuiesc că

avea răspunsul pregătit dinainte”.

Apoi, îşi spuse că asta era în imaginaţia lui. Îşi imagina lucruri, da, îşi imagina chiar o licărire de teamă în ochii aceia albaştri.

Alte câteva întrebări şi răspunsuri şi plecară. Sir Henry găsi un pretext ca să se ducă în bucătărie. Doamna Bartlett era ocupată la soba de gătit. Ridică privirea cu un zâmbet plăcut. Un nou bufet era fixat lângă perete. Nu era chiar terminat. Câteva unelte zăceau în preajmă ca şi nişte bucăţi de lemn.

— La asta a lucrat Ellis seara trecută? O.întrebă sir Henry.

— Da, sir, este o mobilă frumoasă, nu-i aşa? Joe este un dulgher foarte deştept.

Nu era nici o urmă de teamă în ochii ei, nici nu părea încurcată.

Dar Ellis… Îşi imaginase doar? Nu, cu el fusese ceva.

„Trebuie să-l atac cumva”, se gândi sir Henry.

Întorcându-se să iasă din bucătărie se ciocni de un cărucior de copil.

— Sper că n-am trezit copilaşul, se scuză el. Doamna Bartlett izbucni în râs.

— O, nu, sir. N-am nici un copil. Şi-mi pare rău. În ăsta iau rufele la spălat, sir.

— O! Înţeleg…

Se opri şi apoi o întrebă sub presiunea unui impuls:

— Doamnă Bartlett, o cunoşteaţi pe Rose Emmott. Spuneţi-mi ce părere aveţi, de fapt, despre ea.

Ea îl privi curioasă.

— Ei bine, sir, mi se părea uşuratică. Dar ea e moartă şi mie nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morţi.

— Dar am un motiv, un motiv foarte serios pentru care vă întreb.

Vorbea foarte convingător.

Ea părea să se gândească, studiindu-l cu atenţie. În cele din urmă se hotărî.

— Era soi rău, sir; spuse ea liniştită. Asta nu i-am spus-o lui Joe. Îl juca pe degete cum vroia. Tipele astea pot, şi asta-i rău. Dar ştiţi cum sunt ele, sir.

Da, sir Henry ştia. Toţi oamenii din lume ca Joe Ellis sunt deosebit de vulnerabili. Ei credeau orbeşte. Dar exact din această cauză şocul descoperirii putea fi mai mare.

Părăsi căsuţa derutat şi perplex. Se lovea de un zid infailibil. Joe Ellis lucrase în casă toată seara de ieri. Doamna Bartlett fusese acolo urmărindu-l. Ce mai putea rezulta din asta? Nu putea găsi nici o fisură, probabil cu excepţia acelui răspuns pregătit dinainte care-i trezea suspiciuni, din partea lui Joe Ellis – acea impresie că avea o poveste pe care s-o spună la ţanc.

— Ei bine, conchise Melchett, asta pare să clarifice de tot chestiunea, nu?

— Aşa e, sir, îl aprobă inspectorul. Sandford este omul nostru. N-are nici un punct de sprijin. Treaba-i simplă ca lumina zilei. După părerea mea, fata şi tatăl ei erau puşi, ei bine, erau puşi pe fapte – să-l şantajeze. El nu dispune de bani… Nu vroia nici ca afacerea să ajungă la urechile logodnicei sale. Era disperat şi a acţionat ca atare. Ce părere aveţi, sir? Se adresă el special şi lui sir Henry.

— Aşa se pare, recunoscu sir Henry. Şi totuşi mi-e cam greii să mi-l imaginez pe Sandford comiţând vreo acţiune violentă.

Dar ştia, în timp ce vorbea, că această obiecţie nu prea era valabilă. Şi cel mai blând animal, când este încolţit, este capabil de acţiuni uimitoare.

— Totuşi, aş vrea să văd băiatul, cel care a auzit ţipătul, zise el deodată.

Jimmy Brown se dovedi a fi un flăcău inteligent, cam mic pentru vârsta lui, cu o faţă prelungă, şireată. Era nerăbdător să fie anchetat şi a fost cam dezamăgit când i-au cerut să repete povestea sa dramatică şi ceea ce auzise în noaptea aceea fatală.

— Înţeleg că te aflai de partea cealaltă a podului, preciza sir Henry. Pe malul râului, vizavi de sat. Ai văzut pe cineva pe partea aceea când ai trecut podul?

— Era cineva care se plimba în pădure. Cred că domnul Sandford, gentlemanul arhitect care construieşte casa ciudată.

Cei trei bărbaţi schimbară nişte priviri.

— Asta s-a întâmplat cam cu vreo zece minute înainte de a auzi ţipătul?

Băiatul încuviinţă dând din cap.

— Ai mai văzut pe altcineva pe malul râului dinspre sat?

— Un bărbat venea pe poteca din partea aceea. Mergea încet şi fluiera. Trebuie să fi fost Joe Ellis.

— N-ai fi putut să vezi cine era, îl repezi inspectorul. Cu toată ceaţa şi întunericul.

— Din cauza fluieratului, spuse băiatul. Joe Ellis fluieră întotdeauna aceeaşi melodie – „Vreau ca ea să fie fericită” – e singura melodie pe care o ştie.

Vorbea cu dispreţul unui om modern faţă de unul demodat.

— Oricine poate fluiera o melodie, zise Melchett. Se îndrepta spre pod?

— Nu. În cealaltă direcţie, spre sat.

— Nu cred că trebuie să ne preocupăm de acest necunoscut, spuse Melchett. Ai auzit ţipătul şi căderea în apă şi câteva minute mai târziu ai văzut trupul plutind pe apă, ai alergat după ajutor, te-ai întors la pod, traversându-l şi te-ai dus drept în sat. N-ai zărit pe nimeni în apropierea podului în timp ce alergai după ajutor?

— Cred că erau doi bărbaţi cu o roabă pe poteca de la râu; dar se aflau la o oarecare distanţă şi n-aş putea spune dacă veneau sau plecau şi casa domnului Giles fiind cea mai apropiată, eu am alergat acolo.

— Ai făcut foarte bine, băiete, îl lăudă Melchett. Ai procedat cu seriozitate şi cu prezenţă de spirit. Eşti un scout7, nu-i aşa?

— Da, sir.

— Foarte bine. Bravo ţie!

Sir Henry tăcea dus pe gânduri. Scoase o bucată de hârtie din buzunar, se uită la ea şi clătină din cap. Nu părea posibil… Şi totuşi…

Se decise să-i facă o vizită lui Miss Marple.

Ea îl primi în sufrageria sa drăguţă, uşor supraaglomerată, în stil vechi.

— Am venit să vă raportez progresele, zise sir Henry. Mă tem că din punctul nostru de vedere, lucrurile nu merg bine. Îl vor aresta pe Sandford. Şi trebuie să spun că mi se pare justificată acţiunea.

— Nu aţi găsit nimic care… Cum să zic… Să sprijine deci teoria mea? Ea arăta perplexă, îngrijorată. Poate am greşit… Am greşit. Aveţi o experienţă atât de mare… cu siguranţă v-aţi fi dat seama dac-ar fi fost aşa.

— Cu o rezervă, adăugă sir Henry, nu prea cred. Şi mai există un aspect – ne lovim de un alibi de nezdruncinat. Joe Ellis a fixat rafturi în bucătărie toată seara şi doamna Bartlett a urmărit ce făcea.

Miss Marple se aplecă înainte, inspirând rapid.

— Dar nu poate fi aşa, zise ea. A fost vineri seara.

— Vineri seara?

— Da, vineri seara. În serile de vineri, doamna Bartlett duce rufăria pe care a spălat-o la diferiţi clienţi.

Sir Henry se rezemă în scaun. Îşi reaminti povestea lui Jimmy despre bărbatul care fluiera şi… Da… Acum totul se potrivea.

Se ridică strângându-i călduros mâna lui Miss Marple.

— Cred că acum văd soluţia, conchise el. Cel puţin pot încerca…

Cinci minute mai târziu, s-a întors la căsuţa doamnei Bartlett şi vorbea cu Joe Ellis în salonaş printre câinii de porţelan.

— Ne-ai minţit, Ellis, în legătură cu seara trecută, începu el aspru. N-ai fost aici în bucătărie ca să fixezi bufetul între

opt şi opt şi jumătate. Ai fost văzut mergând pe cărarea de lângă râu, înspre pod, cu câteva minute înainte ca Rose Emmott să fie ucisă.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Ea n-a fost omorâtă… N-a fost. N-am nimic de-a face cu asta. S-a aruncat, asta a făcut. Era disperată. Nu m-aş fi atins de un fir din părul ei, nu!

— Atunci de ce ne-ai minţit în legătură cu locul unde ai fost? Îl întrebă sobru sir Henry.

Ochii omului clipiră şi se aplecară stingheriţi.

— Eram speriat. Doamna B. M-a văzut pe acolo şi când am auzit chiar după aceea ce se întâmplase, ei bine, ea s-a gândit că s-ar putea să-mi dăuneze. Am hotărât să spun că lucram aici şi ea a fost de acord să mă susţină. Este deosebită. A fost întotdeauna bună cu mine.

Fără o vorbă sir Henry părăsi încăperea şi intră în bucătărie. Doamna Bartlett spăla în chiuvetă.

— Doamnă Bartlett, i se adresă el, ştiu totul. Cred C-ar fi mai bine să mărturisiţi, asta dacă nu cumva doriţi ca Joe Ellis să fie spânzurat pentru ceva ce n-a făcut. Nu. Văd că nu vreţi asta. Am să vă spun ce s-a întâmplat. Aţi ieşit să duceţi rufăria la clienţi. V-aţi întâlnit cu Rose Emmott. V-aţi gândit că-i dăduse lui Joe cu piciorul şi se încurcase cu acest străin. Acum ea se afla în încurcătură, Joe era gata să-i sară în ajutor, să se căsătorească cu ea dacă trebuia şi dacă ea îl vroia. El locuieşte în casa dumneavoastră de patru ani. V-aţi îndrăgostit de el. Îl doriţi pentru dumneavoastră. O uraţi pe fată, nu puteaţi suporta ca stricata asta mică, la nimic bună, să vă ia bărbatul. Sunteţi o femeie puternică, doamnă Bartlett. Aţi prins-o pe fată de umeri şi-aţi aruncat-o în apă. Câteva minute mai târziu l-aţi întâlnit pe Joe Ellis. Băiatul Jimmy v-a văzut împreună de la distanţă, dar în întuneric şi ceaţă el a confundat căruciorul de copil cu o roabă la care împingeau doi oameni. L-aţi convins pe Joe c-ar putea fi suspectat şi-aţi inventat un aşa-

zis alibi pentru el, dar care, în realitate, era un alibi pentru dumneavoastră. Acum spuneţi-mi, am dreptate sau nu?

Îşi ţinea respiraţia. Mizase totul pe această înfruntare.

Ea stătea în faţa lui, ştergându-se încet.

— Este exact cum spuneţi, sir, vorbi ea, în cele din urmă, pe tonul acela liniştit, supus. (O voce periculoasă i se păru, deodată lui sir Henry). Nu ştiu ce m-a apucat. Neruşinată – asta era. Mi-a venit aşa… ca ea să nu mi-l ia pe Joe. N-am dus o viaţă fericită, sir. Soţul meu era un amărât – invalid şi arţăgos. L-am îngrijit şi l-am oblojit cu credinţă. Apoi Joe a venit aici să închirieze o cameră. Nu sunt o femeie aşa bătrână, sir, în ciuda părului meu albit. Am numai 4o de ani, sir. Joe e un om pe care-l întâlneşti ia o mie. Aş fi făcut orice pentru el, absolut orice. E ca un copil mic, sir, atât de blând şi încrezător. Era al meu, sir, să-l îngrijesc şi să văd de el. Şi asta… Asta… Îşi stăpânea, îşi controla emoţia. Chiar şi în clipa asta era o femeie puternică. Se îndreptă din şale şi se uită curioasă la sir Henry. Sunt gata să vin, sir. Nu m-am gândit niciodată că cineva va descoperi. Nu ştiu cum aţi aflat, sir… Sunt sigură că nu ştiu.

Sir Henry clătină din cap cu blândeţe.

— Nu eu am fost acela care a ştiut, zise el, şi se gândi la bucata de hârtie care se afla încă în buzunarul său cu cuvintele acelea scrise cu o caligrafie îngrijită, de modă veche.

„Mrs. Bartlett, la care e chiriaş Joe Ellis, de la Mill Cottages, nr. 2”.

Miss Marple avusese din nou dreptate.

Cazul intendentei

— Ei bine îşi întrebă doctorul Haydock pacienta. Cum ne simţim astăzi?

Miss Marple îi zâmbi fără putere dintre perne.

— Cred că ceva mai bine, admise ea, dar sunt grozav de deprimată. Mă tot gândesc că ar fi fost mai bine dacă aş fi murit. În fond, sunt o femeie bătrână. Nimeni nu mai are nevoie de mine, nimănui nu-i mai pasă de mine.

Doctorul Haydock o întrerupse cu bruscheţea sa obişnuită.

— Da, da, o reacţie tipică după acest gen de gripă. Aveţi nevoie de ceva care să vă abată de la gândurile dumneavoastră. Un tonic mental.

Miss Marple oftă şi clătină din cap.

— Şi ceea ce-i mai bine, continuă doctorul Haydock e c-am adus doctoria cu mine!

Aruncă un plic lung pe pat.

— Exact lucrul care vă trebuie. Un caz de dezlegat care e în stilul dumneavoastră.

— De dezlegat? Miss Marple su uită plină de interes.

— Un efort literar de-al meu, explică doctorul înroşindu-se puţin. Am încercat s-o expun ca pe o poveste cu „el a spus”, „ea a zis”, „fata s-a gândit” etc. Faptele sunt adevărate.

— Dar de ce trebuie dezlegată? Întrebă Miss Marple.

Doctorul Haydock zâmbi.

— Pentru că interpretarea trebuie s-o faceţi dumneavoastră. Vreau să văd dacă sunteţi la fel de inteligentă ca de obicei.

După această explicaţie terminată în coadă pe peşte, el plecă.

Miss Marple luă manuscrisul şi începu să-l citească.

Şi unde este mireasa? Întrebă domnişoara Harmon cu blândeţe.

Tot satul era nerăbdător s-o vadă pe tânăra, frumoasa şi bogata soţie pe care Harry Laxton o adusese din străinătate. Sentimentul general dominant era că Harry – puşlamaua aia rea – avusese noroc. Toţi fuseseră indulgenţi cu Harry. Chiar şi proprietarii geamurilor care suferiseră de pe urma folosirii necontrolate de către el a praştiei simţeau că li se risipeşte indignarea în faţa expresiei dureroase de regret de pe faţa micului Harry. Spărsese ferestre, furase de prin livezi, şterpelise iepuri şi mai târziu făcuse datorii, se încurcase cu fata tutungiului din localitate, fusese despărţit de ea şi trimis în Africa şi satul, reprezentat de

diferite bătrâne în vârstă, hotărâse cu indulgenţă: „Ei bine, îşi face de cap dar se va aşeza la casa lui”!

Şi-acum, poftim, derbedeul se întorsese, nu amărât, ci plin de glorie. Harry Laxton „dăduse lovitura”, cum se spune. Se adunase, muncise din greu şi, în cele din urmă, întâlnise şi-i făcuse curte cu succes unei tinere anglo-franceze care poseda o avere considerabilă.

Harry ar fi putut locui la Londra sau să cumpere un domeniu întrun ţinut la modă unde să vâneze,dar el a preferat să se întoarcă în această parte a lumii unde se născuse. Şi acolo, în modul cel mai romande a cumpărat domeniul părăsit ce reprezenta partea din zestrea unei văduve unde-şi petrecuse copilăria.

Kingsdean House nu mai fusese ocupată de vreo 7o de ani. Decăzuse treptat. Un intendent în vârstă cu soţia sa locuia într-o aripă a imobilului. Era o vilă uriaşă, neatrăgătoare ca aspect, grădinile fuseseră invadate de o vegetaţie sălbatică şi copacii arătau ca din lăcaşul unui vrăjitor întunecat.

Casa văduvei era plăcută, nepretenţioasă şi fusese închiriată pe termen lung maiorului Laxton, tatăl lui Harry. Copil fiind, Harry cutreierase tot domeniul Kingsdean, cu oştea fiecare inch din pădurea sa deasă şi vila cea veche îl ascinase întotdeauna.

Maiorul Laxton murise de câţiva ani, aşa încât se credea că Harry nu mai avea pentru cine să se întoarcă şi totuşi, în casa copilăriei sale Harry îşi aducea mireasa. Kingsdean House, bătrână şi în ruină, a fost dărâmată. O armată de constructori şi furnizori mişunau pe acolo şi într-un interval de timp miraculos de scurt – dar ce minuni nu face banul – noua casă se ridică albă şi strălucitoare printre pomi.

Apoi sosi o echipă de grădinari şi după ei o procesiune de camionete cu mobilă. Casa era gata. Servitorii sosiră. În cele din urmă, o limuzină scumpă îi depuse pe Harry şi pe doamna Harry la uşa principală. Satul se grăbi să se invite şi doamna Price, care era proprietara celei mai mari case şi

se considera stâlpul societăţii din localitate, trimise invitaţii la o petrecere „pentru întâmpinarea miresei”.

Era un mare eveniment. Mai multe doamne şi-au făcut rochii noi cu această ocazie. Toată lumea era excitată, curioasă, nerăbdătoare să vadă această fiinţă fabuloasă. Toţi ziceau că era ca într-un basm.

Domnişoara Harmon, o fată bătrână inimoasă, cu faţa aspră de vânt întrebă ceva în timp ce-şi croia drum prin uşa sufrageriei aglomerate. Micuţa domnişoară Brent, o fată bătrână subţire plină de spirit îi oferi pe dată informaţiile necesare:

— O, draga mea, încântătoare. Ce maniere frumoase. Şi destul de tânără. Ştii, cum să nu devii invidioasă când vezi pe cineva care are de toate. Frumuseţe, bani şi educaţie – deosebit de distinsă, cât se poate de rafinată -şi dragul Harry ţine aşa de mult la ea!

— Ah, zise domnişoara Harmon, sunt încă la început! Nasul domnişoarei Brent se mişcă aprobator.

— O, draga mea, chiar crezi…

— Ştim cu toţii ce poamă-i Harry, continuă domnişoara Harmon.

— Ştim cum e! Dar mă aştept ca acum…

— Ah, exclamă domnişoara Harmon, bărbaţii nu se schimbă. Odată crai, rămâne crai pentru toată viaţa. Îi cunosc eu.

— Vai, vai. Biata tânără. Domnişoara Brent părea mult mai fericită. Da, cred că o să aibă de furcă cu el. Cineva ar trebui s-o pună în gardă. Mă întreb dacă a auzit ceva despre povestea cea veche?

— Nu e deloc corect, adăugă domnişoara Brent ca ea să nu ştie nimic. E aşa de nefiresc. Mai ales când ai o singură farmacie în sat.

Pentru că fata de odinioară a tutungiului era acum căsătorită cu domnul Edge, farmacistul.

— Ar fi mult mai bine, fu de părere domnişoara Brent, ca doamna Laxton să se ducă la farmacistul Boots din Much

Benham.

— Îmi închipui, zise domnişoara Harmon, că Harry Laxton îi va sugera asta el însuşi.

Şi din nou, cele două se uitară semnificativ una la alta.

— Dar totuşi mă gândesc, insistă domnişoara Harmon, că ea ar trebui să ştie.

— Bestii! Strigă indignată Clarice Vane către unchiul ei, doctorul Haydock. Unii oameni sunt adevărate bestii.

O privi curios.

Era o fată înaltă, brunetă, frumoasă, pătimaşă şi impulsivă. Ochii ei mari, negri se aprinseseră acum de enervare când rosti:

— Toate jigodiile astea spun lucruri, fac aluzii.

— La Harry Laxton?

— Da, în legătură cu el şi fata tutungiului.

— O, chestia aia! Doctorul ridică din umeri. O mulţime de tineri au încurcături de felul ăsta.

— Bineînţeles. Şi totul s-a terminat. Şi atunci de ce s-o mai dezgropi? După atâţia ani? Ca vampirii care petrec cu morţii.

— Draga mea, ştiu că aşa vezi tu lucrurile. Dar, înţelegi, nau despre ce să discute aici, aşa încât mă tem că sunt înclinate să răscolească scandaluri vechi. Dar eu sunt curios să ştiu de ce te supără asta pe tine atât de mult?

Clarice Vane îşi muşcă buza şi se înroşi. Zise pe un ton ciudat, înăbuşit:

— Par… Par atât de fericiţi. Mă refer la familia Laxton. Sunt tineri şi îndrăgostiţi. Şi totul e atât de frumos pentru ei. Nu pot să sufăr să mă gândesc ca viaţa să le fie tulburată de bârfeli, aluzii, şoapte şi, în general, de porcării.

— Hm. Înţeleg. Clarice continuă:

— Chiar acum a stat de vorbă cu mine. E aşa de fericit, de încântat, mulţumit şi fermecat că s-a îndeplinit visul vieţii sale de a reclădi Kingsdean. Se poartă ca un copil. Şi ea, ei bine, nu cred că i s-a întâmplat vreun rău în toată viaţa ei. A

avut întotdeauna tot ce şi-a dorit. Ai văzut-O. Ce crezi despre ea?

Doctorul nu a răspuns de îndată. Pentru alţi oameni. - Louise Laxton putea fi invidiată. Un copil plin de noroc. Lui îi venise în minte doar refrenul unui cântec popular auzit cu mulţi ani în urmă: „Săraca fetiţă bogată…”

O siluetă mică, delicată, cu păr cârlionţat, cam înţepenit în jurul feţei şi ochi mari albaştri, visători.

Louise începuse să se sature. Şirul lung al felicitărilor o obosise. Spera că va sosi timpul să plece. Poate, chiar acum, Harry s-ar putea hotărî. Se uită la el cum stătea alături. Aşa de înalt şi lat în umeri, bucurându-se nespus de această petrecere oribilă, plictisitoare.

„Săraca fetiţă bogată…”

— Of! Era un oftat de uşurare.

Harry se întoarse şi se uita amuzat la soţia sa. Erau în maşină, după ce plecaseră de la petrecere. Ea zise:

— Dragă, ce groaznic! Harry râse.

— Da, chiar teribil. Nu-i nimic, scumpa mea. Ştii, trebuia să aibă loc. Toate bătrânicele astea mă ştiu de când eram' un băieţel. Ar fi fost groaznic de dezamăgite să nu te/ vadă de aproape.

Louise se strâmbă. Întrebă:

— Va trebui să le vizităm pe multe?

— Ce? O, nu. Vor veni protocolar cu cărţi de vizită, şi tu te vei duce pe la ele, după care nu va mai trebui să-ţi baţi capul. Poţi să-ţi aduci propriile prietene şi să faci ce-ţi place.

După un minut, două, Louise întrebă:

— Nu e nimeni amuzant care locuieşte aici?

— O, da. Ştii, e şeful ţinutului. Dar o să ţi se pară şi familia lui puţin plicticoasă. Îi interesează mai ales bulbii de floare, câinii şi caii. O să călăreşti bineînţeles. Asta o să-ţi placă. E un cal la Eglinton pe care aş vrea să-l vezi. Un animal frumos, perfect dresat, nu-i rău doar vioi.

Maşina încetini ca să intre pe porţile de la Kingsdean. Harry smuci de volan şi trase o înjurătură când o siluetă

grotescă sări în mijlocul drumului şi el abia reuşi s-o evite. Stătea acolo, ameninţându-i cu pumnul şi strigând după ei.

Louise îl strânse de braţ.

— Cine e aia, bătrâna aia groaznică? Harry se întunecase la faţă.

— E bătrâna Murgatroyd. Ea împreună cu soţul au fost intendenţii casei celei vechi. Au locuit acolo aproape treizeci de ani.

— De ce te ameninţă cu pumnul?

Harry se făcu roşu la faţă.

— Ei bine, ea… Ea are un resentiment deoarece casa a fost dărâmată. Bineînţeles c-a fost concediată. Soţul ei a murit de doi ani. Se spune că a devenit puţin ciudată după moartea lui.

— Poate că… Poate că… Moare de foame?

Ideile Louisei erau vagi şi oarecum melodramatice. Bogăţia te împiedică să vii în contact direct cu realitatea. Harry s-a înfuriat.

— Doamne Sfinte, Louise, ce idee! I-am dat o pensie, desigur, şi încă frumuşică! I-am găsit o căsuţă nouă cu tot ce avea nevoie.

Louise întrebă uimită.

— Atunci de ce-i supărată? Harry se încruntase de tot.

— De unde să ştiu eu? Nebunie! Ţinea la casă.

— Dar era o ruină, nu-i aşa?

— Chiar aşa, făcută praf, cu acoperişul găurit, mai mult sau mai puţin nesigură. Totuşi cred că a însemnat ceva pentru ea. A stat acolo mult timp. O, nu ştiu! Cred că bătrâna s-a smintit.

Louise spuse necăjită:

— Ea… Cred că ea ne-a blestemat. O, Harry, aş vrea să n-o fi făcut.

Louisei i se părea că noua sa casă era atinsă şi otrăvită de silueta răuvoitoare a unei bătrâne nebune. Când pleca cu maşina, când se ducea să călărească, când ieşea cu câinii o aştepta întotdeauna silueta aceea. Ghemuită, cu o pălărie

ponosită peste laţele ei de păr cărunt, murmurând încet blesteme.

Louise începu să creadă că Harry avea dreptate -bătrâna era nebună. Totuşi, asta nu uşura lucrurile. Doamna Murgatroyd nu se apropia niciodată de casă, nu folosea nici ameninţări clare, nici nu trecea la violenţă. Silueta ei chircită rămânea întotdeauna pe un teren în afara porţilor. Ca să apelezi la poliţie ar fi fost inutil şi, în orice caz, Harry Laxton era împotriva unei asemenea măsuri. Spunea că asta ar fi stimulat simpatia localnicilor pentru bătrână. Privea lucrurile cu mai multă linişte decât Louise…

— Nu te îngrijora, dragă. O să obosească din cauza afacerii ăsteia urâte de a blestema. Probabil, o apucă câteodată.

— Nu-i aşa, Harry. Ea… Ea ne urăşte! Eu o simt. Ne doreşte numai răul.

— Dragă, nu e vrăjitoare, deşi poate că arată aşa! Nu fi aşa credulă.

Louise era liniştită. După ce primele emoţii ale aşezării trecuseră, acum se simţea curios de singură şi părăsită complet. Fusese obişnuită cu viaţa din Londra şi de pe Riviera. Nu cunoştea şi nu gustase viaţa englezească de la ţară. Nu se pricepea la grădinărit, cu excepţia actului final de a „face un buchet”. Nu ţinea prea mult la câini. O plictiseau vecinii de tipul celor pe care îi întâlnea. Cel mai mult îi plăcea să călărească, câteodată cu Harry, alteori, când el era ocupat eu moşia,singură.

Străbătea pădurile şi pajiştile, bucurându-se de mersul uşor al frumosului cal pe care Harry îl cumpărase pentru ea. Chiar şi Prince Hal, cel mai sensibil dintre armăsari, se ferea şi necheza când îşi ducea stăpâna pe lângă silueta ghemuită a bătrânei rău intenţionate.

Într-o zi, Louise îşi strânse tot curajul. Ieşise la plimbare. Trecuse pe lângă doamna Murgatroyd prefăcându-se că nu o observă, dar, deodată se răsuci şi se îndreptă spre ea. O întrebă pe nerăsuflate:

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ce doreşti?

Bătrâna o privi clipind. Avea o faţă vicleană, negricioasă, laţe de păr cenuşiu şi ochi suspicioşi, tulburi. Louise se gândi că era beată.

Îi răspunse pe un ton sigur, ameninţător.

— Mă întrebi ce vreau? Cum adică ce! Ceea ce mi s-a luat. Cine m-a dat afară din Kingsdean House? Am locuit acolo, ca fată şi femeie aproape patruzeci de ani. A fost o faptă mârşavă să fiu dată afară şi asta vă va aduce numai ghinion ţie şi lui!

Louise zise:

— Ai primit o căsuţă frumoasă şi…

Se întrerupse. Bătrâna îşi ridicase braţele. Ţipa:

— Ce-mi trebuie mie aia? Vreau locuinţa mea şi focul meu lângă care am stat toţi anii ăştia. Cât despre tine şi el, vă spun că nu o să aveţi nici o umbră de fericire în noua voastră casă frumoasă. Numai necazuri să se abată asupra voastră! Necazuri, moarte şi blestemul meu. Să-ţi putrezească oasele!

Louise se întoarse şi o luă la sănătoasa. Se gândea „Trebuie să plec de aici! Trebuie să vindem casa! Trebuie să plecăm”!

În clipa aceea, o asemenea soluţie i se părea simplă. Totala neînţelegere manifestată de Harry o surprinse. El exclamă:

— Să plec de-aici? Să vând casa? Din cauza ameninţărilor unei nebune scrântite? Trebuie să fii nebună.

— Nu, nu sunt. Dar ea… Ea mă sperie, ştiu că se va întâmpla ceva.

Harry Laxton spuse abătut:

— Las-o pe doamna Murgatroyd în seama mea. Am s-o aranjez eu!

O prietenie se înfiripă între Clarice Vane şi tânăra doamnă Laxton. Cele două erau aproape de aceeaşi vârstă, deşi se deosebeau ca fire şi gusturi. În compania Claricei, Louise se găsea în siguranţă. Clarice era atât de încurajatoare, aşa sigură de sine. Louise îi povesti despre doamna Murgatroyd

şi ameninţările acesteia, dar Clarice păru să considere chestiunea mai mult agasantă decât înfricoşătoare.

— Aşa o chestie este stupidă, zise ea, şi foarte supărătoare pentru tine.

— Ştii, Clarice, mă simt câteodată aşa de speriată. Îmi sare inima din piept groaznic.

— Prostii, nu trebuie să laşi să te deprime un lucru aşa de idiot. În curând o să-i treacă.

Pentru că rămăsese tăcută mai mult timp, Clarice o întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Răspunsul veni fulgerător:

— Urăsc locul ăsta! Urăsc totul de aici. Pădurea şi casa asta, liniştea groaznică a nopţii, zgomotele ciudate pe care le fac bufniţele. O, şi oamenii.

— Oamenii. Care oameni?

— Cei din sat. Fetele alea bătrâne iscoditoare şi bârfitoare.

— Ce ţi-au spus ele, o întrebă Clarice aspru?

— Nu ştiu. Nimic deosebit. Dar se gândesc numai la murdării. Când vorbeşti cu ele simţi că nu poţi avea încredere în niciuna, în absolut niciuna.

— Nu te mai gândi la ele, îi spuse Clarice pe un ton hotărât. N-au nimic altceva de făcut decât să bârfească. Şi majoritatea pălăvrăgelilor le inventă.

— Aş fi vrut să nu fi venit niciodată aici, zise Louise. Dar Harry adoră locul ăsta; şi vocea fetei se înmuie.

Clarice se gândi: „Cât de mult îl adoră”. Apoi brusc îşi luă la revedere.

— Te trimit înapoi cu maşina. Mai vino curând pe la mine.

Clarice îi promise. Louise se simţea liniştită după vizita noii sale prietene. Harry a fost încântat s-o găsească mai veselă şi atunci o îndemnă s-o invite pe Clarice des la ei acasă. Apoi, într-o zi îi aduse la cunoştinţă:

— Am veşti bune pentru tine, draga mea.

— O, ce anume?

— Am aranjat-o pe Murgatroyd. Ştii, are un fiu în America. Ei bine, m-am interesat şi poate să plece la el. Eu am să-i

plătesc drumul.

— O, Harry, ce minunat. Cred că până la urmă aş putea reuşi să-mi placă Kingsdean.

— Să-ţi placă? Dar este cel mai minunat loc din lume! Louise se cutremură uşor. Nu putea scăpa aşa repede de frica ei superstiţioasă.

Dacă doamnele din St. Mary Mead speraseră să aibă plăcerea de a-i furniza informaţii despre trecutul soţului tinerei mirese, de această plăcere au fost lipsite de însuşi gestul prompt al lui Harry Lixton.

Domnişoara Harmon şi Clarice Vane se aflau în farmacia domnului Edge, una cumpărând naftalină şi cealaltă acid boric, când Harry Laxton şi spţia sa intrară.

După ce le salută pe ceje două doamne, Harry se întoarse spre tejghea şi tocmai cerea o perie de dinţi când se opri brusc şi exclamă vesel: „Ia uită-te, pe cine vedem noi aici! Jur că-i Bella”.

Doamna Edge, care se grăbise să iasă din salonul din spate ca să ajute la descongestionarea treburilor, se lumină la faţă, se înveseli şi-şi arătă dinţii ei albi mari. Fusese o fată frumoasă, brunetă şi era încă o femeie destul de arătoasă, deşi se îngrăşase şi trăsăturile feţei i se înăspriseră, dar ochii ei mari, negri erau plini de căldură când răspunse: „Eu sunt, Bella, domnule Harry şi mă bucur să vă văd după toţi anii aceştia”.

Harry se întoarse către soţia sa.

— Bella este o veche iubire de-a mea, Louise. Am fost îndrăgostit lulea de ea, nu-i aşa, Bella?

— Asta o spuneţi dumneavoastră, zise doamna Bella.

— Soţul meu e foarte fericit să-şi revadă toţi vechii săi prieteni, zise Louise râzând.

— Ah, adăugă doamna Edge, noi nu te-am uitat, domnule Harry. Ni se pare un basm că te-ai căsătorit şi-ai construit o casă nouă în locul ruinelor de la Kingsdean House.

— Arăţi foarte bine şi înfloritoare, zise Harry. Doamna Edge râse şi spuse că totul e-n regulă cu ea şi ce-i cu peria

de dinţi?

Clarice, observând privirea dezumflată a domnişoarei Harmon, îşi zise în sinea ei încântată: „Bine-ai procedat, Harry. Le-ai înfundat puştile”.

— Ce-s prostiile alea în legătură cu bătrâna doamnă Murgatroyd, care bântuie pe la Kingsdean, ameninţă cu pumnul şi îi blestemă pe noii locatari, o întrebă pe neaşteptate doctorul Haydock pe nepoata sa.

— Nu-i nici o prostie. E chiar adevărat. A supărat-o foarte mult pe Louise.

— Spune-i că nu trebuie să se îngrijoreze; când soţii Murgatroyd erau intendenţi s-au văietat tot timpul din cauza casei; au rămas acolo numai pentru că Murgatroyd se îmbăta şi nu putea să-şi găsească o altă slujbă.

— Am să-i spun, dar nu sunt sigură că o să te creadă. Bătrâna ţipă al naibii de furie.

— A ţinut întotdeauna la Harry când era mic. Nu înţeleg de ce.

— O, bine, o să scape în curând de ea. Harry îi plăteşte drumul până în America.

Trei zile mai târziu, Louise a fost aruncată jos de cal şi a murit.

Doi bărbaţi de la maşina brutăriei au fost martori la accident. Au văzut-o pe Louise ieşind călare pe poartă, pe bătrână sărind în mijlocul drumului, fluturându-şi braţele şi urlând, pe cal tresărind, smucindu-se şi luând-o înnebunit la sănătoasa după ce o aruncase peste cap pe Louise Laxton.

Unul dintre oameni se aplecase peste trupul femeii aflate în inconştienţă, fără să ştie ce să facă, în timp ce al doilea se repezi în casă după ajutor.

Harry Làxton ieşi în fugă alb la faţă. Bărbaţii scoaseră o portieră de la maşină, au întins pe ea trupul femeii şi au dus-o în casă. Louise a murit fără să-şi mai revină şi înaintea sosirii doctorului.

(Sfârşitul manuscrisului doctorului Haydock)

Când doctorul Haydock sosi în ziua următoare, a fost încântat să observe o umbră de roşeaţă în obraji la Miss Marple şi un comportament în mod clar, mult mai animat din partea ei.

— Deci, întrebă el, care este verdictul?

— Care este problema, doctore Haydock? Contraatacă Miss Marple.

— O, draga mea doamnă, doar n-am ajuns eu să ţi-o spun?

— Cred, începu Miss Marple că este curioasă purtarea intendentei. De ce se purta ea în felul acela ciudat? Oamenii se supără când sunt daţi afară din casele lor vechi. Dar aia nu era casa ei. De fapt, obişnuia să se plângă şi să se vaite cât timp a stat acolo. Da, pare, într-adevăr foarte straniu. Apropo, ce s-a întâmplat cu ea?

— A fugit la Liverpool. Accidentul a speriat-o. S-a gândit că trebuie să aştepte acolo vaporul.

— Totul foarte convenabil pentru cineva, spuse Miss Marple. Da, cred că „Problema comportamentului intendentei” poate fi soluţionată destul de uşor. Şantaj, nu-i aşa?

— Asta e soluţia pe care aţi găsit-o?

— Dacă nu era firesc ca ea să se' poarte în felul acela, ea trebuie să fi interpretat un rol, cum se spune, şi asta înseamnă că cineva a plătit-o' ca să facă ceea ce făcea.

— Şi ştiţi cine a fost acel cineva?

— O, cred că da. Mă tem că din nou e vorba de bani. Şi am observat întotdeauna că bărbaţii tind să admire acelaşi tip de femei.

— Acum încep să mă luminez.

— Nu, nu, toate se leagă. Harry Laxton o admira pe Bella Edge, tipul de brunetă, vivace. Nepoata dumitale, Clarice este de acelaşi tip. Dar biata soţioară era cu totul diferită – blondă şi neajutorată – câtuşi de puţin tipul său. Aşa că el trebuie să se fi însurat cu ea pentru bani. Şi a omorât-o tot pentru banii ei!

— Folosiţi cuvântul „a omorî”?

— Ei bine, el pare tipul potrivit. Atrăgător pentru femei şi cam lipsit de scrupule. Cred că vroia să păstreze banii soţiei şi să se însoare cu nepoata dumitale. Poate să fi fost văzut vorbind cu doamna Edge. Dar nu cred că mai ţinea la ea. Deşi ar fi putut s-o facă pe biata femeie să creadă lucrul ăsta pentru propriile sale interese. Cred că foarte repede a pus stăpânire pe ea.

— Mai exact, cum credeţi că a ucis-o?

Miss Marple se uită, timp de câteva minute, cu gândurile duse departe, visând cu ochii ei mari, albaştri, deschişi.

— A fost foarte bine cronometrat, cu maşina brutăriei, ca martoră. Cei doi bărbaţi au putut-o vedea pe bătrână şi bineînţeles, au pus pe seama ei sperietura calului. Dar eu mi-aş imagina că o puşcă cu aer comprimat sau, poate, o praştie. Da, tocmai când calul ieşea pe poartă. El s-a repezit ca o săgeată şi doamna Laxton a căzut. Se opri, încruntându-se.

Căzătura ar fi putut-o ucide. Dar, el n-ar fi putut fi sigur de asta. Pare tipul de bărbat care-şi pregăteşte planurile cu grijă şi nu lasă nimic la întâmplare. În fond, doamna Edge putea să-i dea ceva potrivit fără ştirea soţului. Altfel, de ce şi-ar fi bătut Harry capul cu ea? Da, cred că a avut un medicament puternic la îndemână, care putea fi administrat înainte să sosiţi. Şi-apoi, dacă o femeie este aruncată de pe cal şi are răni grave şi moare fără să-şi recapete cunoştinţa, un doctor nar avea, în mod normal, de ce să fie suspicios, nu-i aşa? Ar pune-o pe seama şocului sau cam aşa ceva.

Doctorul Haydock dădu din cap aprobator.

— De ce l-ai bănuit? Întrebă Miss Marple.

— N-a fost datorită inteligenţei mele deosebite, mărturisi doctorul Haydock. A fost doar faptul banal, binecunoscut că un ucigaş este atât de încântat de deşteptăciunea sa încât nu-şi ia precauţiuni necesare. Tocmai îi spuneam câteva cuvinte de consolare soţului îndoliat, părându-mî al naibii de rău pentru individ, când el se aruncă pe o sofa ca să-mi

facă o mică scenă de durere şi o siringă hipodermică îi căzu din buzunar.

O ridică şi păru atât de speriat încât am început să meditez. Harry Laxton nu se droga; era perfect sănătos; ce făcea cu o siringă hipodermică? Am făcut autopsia,gândindu-mă la anumite posibilităţi. Am găsit strofantină8. Restul a fost uşor. S-a găsit strofantină în posesia lui Laxton şi Bella Edge,anchetată de poliţie, a cedat şi a recunoscut că ea i-a furnizat-o. Şi în cele din urmă, bătrâna doamnă Murgatroyd a mărturisit că Harry Laxton fusese cel care o pusese să joace rolul femeii care blesteamă.

— Şi nepoata dumitale şi-a revenit?

— Da, ea era atrasă de individ, dar nu mersese departe.

Doctorul şi-a luat manuscrisul.

— Cele mai mari note pentru dumneata, Miss Marple şi note mari pentru mine, pentru că ţi-am „prescris” manuscrisul.

Aproape ţi-ai revenit şi arăţi la fel de bine ca înainte.

Primul ministru răpit.

Acum că războiul şi problemele lui sunt de domeniul trecutului, cred că aş putea să dezvălui omenirii, fără teamă, rolul pe care prietenul meu Poirot l-a jucat într-un moment de criză naţională. Secretul a fost bine păstrat. Nici o aluzie n-a ajuns la presă, dar, din moment ce nevoia de a păstra secretul a trecut, simt că este firesc ca Anglia să cunoască cât de mult îi datorează micului meu prieten ciudat, a cărui minte miraculoasa a evitat cu atâta abilitate o mare catastrofă.

Într-o seară, după cină – n-am să specific data; este suficient să spun că era momentul când „pacea prin negociere” era strigătul de papagal al duşmanilor Angliei - prietenul meu şi cu mine ne aflam în apartamentul său. După ce am fost scos din armată ca invalid, mi se dăduse o slujbă de recrutat persoane şi îmi făcusem obiceiul să trec pe la Poirot seara, după cină şi să stăm de vorbă despre orice caz mai interesant, pe care-l avea la îndemână.

Încercam să discut cu el vestea senzaţională a zilei, adică încercarea de asasinare a domnului David Macadam, primul ministru al Angliei. Evident, relatarea din ziare fusese cu grijă cenzurată. Nu erau date detalii, în afara faptului că primul ministru scăpase ca prin minune, glontele zgâriindu-i doar obrazul.

Consideram că poliţia njastră trebuie să fi fost ruşinos de ineficientă pentru ca să fi fost posibil un asemenea act de violenţă. Înţelegeam prea bine că agenţii germani din Anglia doreau să rişte orcât de mult, pentru a avea o asemenea realizare la activul lor. „Mac luptătorul", cum îl poreclise propriul său partid, combătuse continuu şi fără echivoc influenţa pacifistă care devenea predominantă.

El era mai mult decât primul ministru al Angliei – el era Anglia însăşi; şi înlăturarea lui din sfera sa de influenţă ar fi fost o lovitură zdrobitoare şi paralizantă pentru Marea Britanie.

Poirot se îndeletnicea cu periatul unui costum gri, cu un burete mic. N-a existat niciodată un dandy de felul lui Hercule Poirot. Curăţenia şi ordinea erau pasiunile sale. Acum, cu mirosul de benzen umplând aerul, nu prea era în stare să m-asculte cu toată atenţia.

— Într-o clipă sunt al tău, prietene. Mai am puţin şi termin. Pata de grăsime – nu e bine – îl scot, aşa! El frecă cu buretele.

Eu am zâmbit, în timp ce-mi aprindeam o ţigară, de modul cum încurcase genurile în engleză.

— E ceva interesant? Am întrebat după un minut sau două.

— O ajut pe o – cum i sê spune?

— O cucoană să-şi găsească bărbatul. O treabă dificilă, care cere tot tactul. Pentru că am impresia că atunci când va fi găsit nu-i va face plăcere. Ce să-i faci? În ce mă priveşte, sunt de acord cu el. A fost un om neglijent, de s-a pierdut.

Am fâs.

— În sfârşit! Pata de grăsime, el s-a dus! Sunt la dispoziţia dumitale.

— Te întrebam, ce crezi despre încercarea de asasinare a lui Macadam?

— Enfantillage! Răspunse Poirot prompt. Nu se poate lua în serios aşa ceva. Să tragi cu puşca – nu reuşeşte niciodată. Sunt metode ale trecutului.

— Era foarte aproape să reuşească de data aceasta, am insistat eu.

Poirot negă din cap nerăbdător. Tocmai era pe punctul să răspundă când proprietăreasa îşi bagă capul pe uşă şi-l anunţă că erau doi oameni jos care vroiau să-l vadă.

— Nu vor să-şi spună numele, domnule, dar ei zic că este foarte important.

— Lasă-i să urce, spuse Poirot, îndoindu-şi cu grijă pantalonii gri.

După câteva minute ei doi vizitatori intrară şi avui o tresărire la început când l-am recunoscut în cel dintâi pe nu mai puţin celebrul Lord Estair, liderul Camerei Comunelor; în timp ce însoţitorul său, domnul Bernard Dodge era tot un membru al Cabinetului de război şi, după câte ştiam, un prieten foarte apropiat al primului ministru.

— Monsieur Poirot? Întrebă Lordul Estair. Prietenul meu se înclină. În acelaşi timp se uită la mine şi ezită: problema mea este particulară.

— Puteţi vorbi deschis în faţa căpitanului Hastings, spuse prietenul meu, făcându-mi semn să rămân. Nu-i înzestrat cu toate darurile, nu! Dar răspund pentru discreţia sa.

Lordul Estair încă ezita, dar domnul Dodge interveni brusc:

— Oh, haide, nu te mai ascunde după deget! După câte îmi pot da seama, întreaga Anglie va afla foarte curând încurcătura în care ne aflăm. Timpul contează.

— Vă rog luaţi loc, domnilor, zise Poirot politicos. Staţi în scaunul cel mare, milord.

Lordul Estair tresări uşor. Mă cunoaşteţi? Poirot zâmbi: Desigur. Citesc ziarele ilustrate. Cum să nu vă cunosc?

— Monsieur Poirot, am venit să vă consult într-o problemă de cea mai vitală urgenţă. Trebuie să vă cer să păstraţi secretul absolut.

— Aveţi cuvântul lui Hercule Poirot. Nu pot să spun mai mult! Zise prietenul meu grandilocvent.

— E în legătură cu primul ministru. Suntem în mare încurcătură.

— Suntem în aer! Interveni domnul Dodge.

— Deci rana-i serioasă? Am întrebat. „- Ce rană?

— Rana de la glonte!

— A, aia! Strigă cu dispreţ domnul Dodge. E o poveste veche.

— Aşa cum spune colegul meu, continuă Lordul Estair, treaba aia este de mult terminată. Din fericire, a eşuat. Aş vrea să pot spune la fel şi despre a doua încercare.

— Deci a fost un al doilea atentat?

— Da, deşi nu de aceeaşi natură, domnule Poirot, primul ministru a dispărut.

— Ce?

— A fost răpit!

— Imposibil, am strigat stupefiat.

Poirot îmi aruncă o privire descurajatoare, prin care mă făcea să înţeleg că-i bine să-mi ţin gura.

— Din nefericire, aşa de imposibilă cum pare, este foarte adevărată, continuă lordul.

Poirot se uită la domnul Dodge.

— Aţi spus mai înainte, domnule, că timpul contează. Ce înţelegeţi prin asta?

Cei doi oameni îşi încrucişară privirile şi apoi Lordul Estair spuse:

— Aţi auzit, monsieur Poirot, de apropiata Conferinţă aliată?

Prietenul meu făcu semn că da.

— Din raţiuni evidente, nu au fost furnizate detalii despre data şi locul unde va avea loc. Dar, deşi nu s-a dat publicităţii, data este, desigur, bine cunoscută în cercurile diplomatice. Conferinţa urmează să aibă loc mâine, joi seara, la Versailles9. Acum observaţi gravitatea teribilă a situaţiei. N-o să vă ascund că prezenţa primului ministru la conferinţă este de o necesitate vitală. Propaganda pacifistă, iniţiată şi alimentată de agenţii germani în rândurile noastre a fost foarte activă. Opinia generală e că punctul crucial al,conferinţei va fi puternica personalitate a primului ministru. Absenţa sa ar putea avea cele mai serioase rezultate – posibil o pace prematură şi dezastruoasă. Şi n-avem pe nimeni pe care să-l putem trimite în locul său. Numai el poate reprezenta Anglia.

Pe faţa lui Poirot se putea citi gravitatea.

— Atunci consideraţi răpirea primului ministru ca o încercare directă de a-l împiedica să fie prezent la conferinţă?

— Categoric, da. De fapt, atunci era în drum spre Franţa.

— Şi când începe conferinţa?

— La ora 9, mâine seară.

Poirot scoase un ceas enorm din buzunar.

— Acum e nouă fără un sfert.

— Douăzeci şi patru de ore, spuse domnul Dodge pe gânduri.

— Şi un sfert, îl corectă Poirot. Nu uitaţi sfertul, monsieur – s-ar putea dovedi folositor. Acum, în ce priveşte detaliile: răpirea a avut loc în Anglia sau în Franţa?

— În Franţa. Domnul Macadam a traversat spre Franţa în dimineaţa asta. El urma să rămână peste noapte ca oaspete al comandantului şef şi să plece mâine la Paris. A traversat canalul la bordul unui distrugător. La Boulogne, el a fost întâmpinat de o maşină de la comandamentul general şi de încă una a adjunctului comandantului şef.

— Eh bien?

— Ei bine, au plecat de la Boulogne, dar n-au ajuns niciodată.

— Ce?

— Domnule Poirot, a fost o maşină falsă şi un adjunct fals. Adevăratul automobil a fost găsit pe un drum lăturalnic, cu şoferul şi adjunctul frumuşel legaţi şi cu căluş la gură.

— Şi maşina falsă?

— Există.

Poirot făcu un gest de nerăbdare.

— Incredibil! Sigur nu poate scăpa atenţiei mult timp?

— Aşa ne-am gândit. Pare doar o problemă de cercetare minuţioasă. Partea aceea a Franţei este sub legea marţială. Am fost convinşi că maşina nu putea merge mult timp neobservată. Poliţia franceză şi oamenii noştri de la Scotland Yard, ca şi armata au împânzit zona. Aşa cum spuneri este incredibil, dar n-am găsit nimic!

În momentul acela cineva bătu la uşă şi un tânăr ofiţer intră cu un plic bine sigilat pe care-l înmâna Lordului Estair.

— Tocmai din Franţa, sir. Am adus-o aici, aşa cum mi-aţi ordonat.

Ministrul îl deschise cu nerăbdare şi scoase o exclamaţie. Ofiţerul se retrase.

— Uite veşti, în sfârşit! Telegrama aceasta tocmai a fost decodificată. Au găsit a doua maşină şi pe secretarul Daniels adormit cu cloroform, cu căluşul în gură şi legat, într-o fermă abandonată în apropiere de C… Nu-şi aminteşte nimic, în afară de faptul că ceva i-a fost apăsat pe gură şi nas din spate şi s-a luptat să se elibereze. Poliţiştii sunt satisfăcuţi de veridicitatea declaraţiei sale.

— Şi altceva n-au mai găsit?

— Nu.

— Nici cadavrul primului ministru? Atunci putem spera. Dar e ciudat. De ce, după ce au încercat să-l împuşte azi dimineaţă îşi dau atâta osteneală să-l ţină în viaţă?

Dodge dădu din cap: un lucru este aproape sigur. Ei sunt hotărâţi, cu orice preţ, să-l împiedice să participe la

conferinţă.
— Dacă este omenesc posibil, primul ministru va fi acolo. Să dea Dumnezeu să nu fie prea târziu! Acum, domnilor, povestiţi-mi totul încă o dată de la început. Trebuie să ştiu şi despre afacerea asta cu împuşcarea.
— Aseară primul ministru, însoţit de unul din secretarii săi, căpitanul Daniels…
— Acelaşi care l-a acompaniat şi-n Franţa?
— Da. Cum vă spuneam, s-au dus cu maşina la castelul Windsor10, unde primul ministru a fost primit în audienţă. În zorii dimineţii acesteia s-a reîntors la Londra şi pe drum a avut loc atentatul la viaţa lui.
— Un moment, vă rog. Cine este acest căpitan Daniels? Aveţi dosarul său?
Lordul Estair zâmbi.
— M-am gândit c-o să mă întrebaţi lucrul acesta. Nu ştiamprea multe despre el. Nu e dintr-o familie deosebită. A servit în armata engleză şi este un secretar extrem de capabil, un lingvist excepţional. Cred că vorbeşte şapte limbi. Pentru acest motiv primul ministru l-a ales să-l însoţească în Franţa.
— Are rude în Anglia?
— Două mătuşi. O doamnă Everard, care locuieşte în cartierul Hampstead, şi o domnişoară Daniels, care trăieşte lângă satul Ascot11.
— Ascot? Àsta e aproape de Windsor, nu-i aşa?
— Acest lucru n-a fost trecut cu vederea. Dar nu a dus la nimic.
— Îl consideraţi pe căpitanul Daniels, deci, deasupra oricărei suspiciuni?
O umbră de amărăciune se strecură în vocea Lordului Estair când răspunse:
— Nu, monsieur Poirot. În zilele noastre, aş ezita înainte de a face afirmaţia că e cineva deasupra oricărei suspiciuni.
— Très bien. Acum înţeleg, milord, că primul ministru ar trebui să fie, de fapt, sub atenta protecţie a poliţiei ceea ce

ar putea face orice atentat la adresa sa imposibil?
Lordul Estair încuviinţă.
— Aşa este. Maşina primului ministru era urmată îndeaproape de o alta cu detectivi în haine civile. Domnul Macadam nu ştia nimic de aceste precauţiuni. El este personal un bărbat foarte curajos şi i-ar fi putut alunga, mai mult ca sigur. Dar, firesc, poliţia îşi are aranjamentele proprii. De fapt, şoferul premierului, O'Murphy, este un om de la C. I. D.12
— O'Murphy? Este un nume din Irlanda, nu-i aşa?
— Da, este irlandez.
— Din ce parte a Irlandei?
— Din ţinutul Clare13, cred.
— Tiens!14 Dar continuaţi, milord.
— Premierul a plecat spre Londra într-o maşină închisă. El şi căpitanul Daniels erau înăuntru. A doua maşină îi urma ea de obicei. Dar, din nefericire, pentru un motiv necunoscut, maşina primului ministru s-a abătut de la drumul principal…
— La un punct unde drumul face o curbă? Îl întrerupse Poirot.
— Da… Dar de unde ştiţi?
— Oh, c'est evident! Continuaţi!
— Pentru un motiv necunoscut, continuă Lordul Estair, maşina premierului părăsi drumul principal. Fără să-şi dea seama de aceasta, maşina poliţiei continuă să meargă înainte. La o mică distanţă, pe drumul necirculat, maşina primului ministru fu deodată asaltată de o bandă de oameni mascaţi. Şoferul…
— Acel brav O'Murphy! Murmură Poirot dus pe gânduri.
— Şoferul, luat prin surprindere, apăsă pe frână. Primul ministru scoase capul pe fereastră. Imediat se auzi o împuşcătură,apoi alta. Primul glonte i-a zgâriat doar obrazul. Al doilea, din fericire, a trecut departe. Şoferul, dându-şi seama acum de pericol, a accelerat brusc, împrăştiind grupul de bandiţi.

— Abia a scăpat, am rostit eu cu un fior.

— Domnul Macadam a refuzat să facă caz de rana uşoară pe care o avea. A declarat că era numai o zgârietură. S-a oprit la un spital mic de ţară, unde a fost pansat şi bandajat şi nu şi-a dezvăluit, desigur, identitatea. Apoi s-a îndreptat, aşa cum era prevăzut, direct spre gara Charing Cross, unde un tren special pentru Dover îl aştepta şi, după ce căpitanul Daniels făcu poliţiştilor îngrijoraţi o scurtă relatare a celor întâmplate, premierul plecă spre Franţa. La Dover, el se urcă la bordul distrugătorului care-l aştepta. La Boulogne, după cum ştiţi, îl aştepta maşina falsă, purtând drapelul britanic, fără să dea de bănuit.

— Asta-i tot ce aveţi să-mi spuneţi?

— Da.

— Nu mai e nici un amănunt pe care l-aţi omis, milord?

— Ei bine, mai este un lucru cam deosebit.

— Da.

— Maşina primului ministru nu s-a întors aeasă după ce l-a lăsat pe acesta la gară. Poliţiştii au fost nerăbdători să stea de vorbă cu O'Murphy, aşa încât imediat au-pornit în căutarea lui. Maşina a fost descoperită lângă un mic restaurant rău famat din Soho, care-i bine cunoscut ca loc de întâlnire pentru agenţii germani.

— Şi şoferul?

— N-a putut fi găsit nicăieri. Şi cl dispăruse.

— Aşa, spuse Poirot gânditor. Sunt două dispariţii. Primul ministru în Franţa şi O'Murphy în Londra.

Privi atent la Lordul Estair, care schiţă un gest de disperare.

— Pot să vă încredinţez, monsieur Poirot, că dacă cineva mi-ar fi sugerat, ieri, că O'Murphy e trădător i-aş fi râs în faţă.

— Şi astăzi?

— Astăzi nu ştiu ce să cred.

Poirot încuviinţă din cap cu gravitate. Se uită din nou la ceasul său uriaş…

— Înţeleg că am „carte blanche”, domnilor, în toate privinţele, vreau să spun? Îmi voi putea permite să merg unde vreau şi cum vreau.

— Perfect. E un tren special care pleacă spre Dover peste o oră cu un alt contingent de la Scotland Yard. Veţi fi însoţit de un ofiţer de la armată şi un om de la C. I. D., care se vor afla tot timpul la dispoziţia dumneavoastră. Sunteţi mulţumit?

— Să zicem. Încă o întrebare înainte de a pleca, domnilor. Ce v-a făcut să veniţi la mine? Sunt necunoscut, obscur, în Londra asta mare a dumneavoastră.

— V-am căutat la recomandarea şi dorinţa expresă a unui om foarte mare din propria dumneavoastră ţară.

— Comment? Vechiul meu prieten, Prèfe…? Lordul Estair dădu din cap că nu.

— Unul mai mare decât prefectul. Unul al cărui cuvânt a fost odată lege în Belgia.

— Şi va fi din nou! Asta a jurat-o Anglia.

Mâna lui Poirot zbură repede într-un semn de salut sobru: Amin! Ah, maestrul meu nu m-a uitat… Domnilor, eu, Hercule Poirot, vă voi sluji eu credinţă. Cerul numai să ne ajute să izbutim la timp. Dar totul e întunecat… Întunecat… Nu pot să văd.

— Poirot, am strigat impacientat, după ce uşa se închise în spatele miniştrilor, ce părere ai?

Prietenul meu se ocupa cu împachetatul unei valijoare, cu mişcări rapide, îndemânatice. Dădu din cap meditativ.

— Nu ştiu ce să cred. Capul nu mă ajută.

— De ce, aşa cum ai spus, să-l răpească, când o pocnitură în cap i-ar fi fost de ajuns? Am întrebat eu.

— Iartă-mă, mon ami, dar nu am spus chiar aşa. Fără îndoială, răpindu-l, au urmărit mai multe.

— Dar ce?

— Nesiguranţa creează panică. Acesta este un scop. Dacă primul ministru ar fi. Mort, ar fi o teribilă calamitale,dar situaţiei va trebui să i se facă faţă. Dar aşa, totul e paralizat.

Va reapare sau nu primul ministru? E mort sau viu? Nimeni nu ştie şi până când nu. Se află nu poate fi făcut nimic hotărâtor. Şi, după cum îţi spun, nesiguranţa alimentează panica şi pe asta se bazează les Boches15. Şi apoi, dacă răpitorii îl ţin sechestrat undeva, ei au avantajul de a putea cade la învoială cu ambele părţi. Guvernul german, de obicei, nu prea plăteşte bine, dar, fără îndoială, el va fi făcut să se scuture de o recompensă substanţială într-un caz ca acesta. Pe de altă parte, răpitorii nu riscă să fie spânzuraţi. Da, în mod hotărât, răpirea este afacerea lor.

— Dacă este aşa, de ce au încercat întâi să-l împuşte?

Poirot făcu un gest de enervare.

— Ah, asta-i tocmai ceea ce nu înţeleg! Este inexplicabil, stupid! Au făcut toate aranjamentele (chiar aranjamente foarte bune!) pentru atentat. Şi totuşi, strică întreaga afacere cu un atac melodramatic, bun de film, şi cam nereal. E aprope imposibil să crezi în asta. Cu o bandă de oameni mascaţi, la 20 de mile de Londra!

— Poate că au fost două încercări separate care au avut loc independent una de alta, am sugerat eu.

— Ah, nu, asta ar aduce prea mult a coincidenţă! Şi-apoi, cine-i trădătorul? Trebuie să fi fost un trădător.

— În prima afacere, oricum. Dar cine a fost – Daniels sau O'Murphy? Trebuie să fi fost unul dintre cei doi, sau de ce maşina a părăsit drumul principal? Nu putem presupune că primul ministru a conspirat la propria sa asasinare! A fost propria iniţiativă a lui O'Murphy sau Daniels i-a spus s-o facă?

— Sigur că trebuie să fi fost O'Murphy.

— Da, pentru că dacă ar fi fost ideea lui Daniels, primul ministru ar fi auzit ordinul şi ar fi întrebat motivul. Dar sunt, în general, foarte multe întrebări în această afacere şi ele se contrazic. Dacă O'Murphy este un om cinstit, de ce s-a abătut de la drumul principal? Dar dacă el a fost un om necinstit, de ce a pornit maşina din nou când fuseseră trase numai două gloanţe, salvând, astfel, după toate

probabilităţile, viaţa primului ministru? Şi apoi, dacă el a fost cinstit, de ce imediat după ce a plecat de la gara Charing Cross, s-a dus la un binecunoscut loc de întâlnire al spionilor germani?

— Stăm prost, i-am spus.

— Să analizăm cazul metodic. Ce avem în favoarea şi împotriva acestor doi oameni? Să-l luăm întâi pe O'Murphy. Împotrivă: că purtarea lui, prin părăsirea drumului principal, devine suspicioasă; că e irlandez din ţinutul Clare; că a dispărut într-o manieră foarte sugestivă, în favoarea sa: că promptitudinea sa în demararea maşinii a salvat viaţa premierului; că este un om de la Scotland Yard şi,evident, după postul încredinţat, un detectiv demn de încredere. Acum în ce-l priveşte pe Daniels. Nu sunt multe împotriva lui, în afară de faptul că nimic nu se cunoaşte referitor la antecedentele sale şi că vorbeşte prea multe limbi pentru un bun englez! (Scuză-mă mon ami, dar ca lingvişti sunteţi deplorabili!) Acum în favoarea lui, avem faptul că a fost găsit cu căluşul la gură, legat şi adormit cu cloroform – ceea ce pare că nu prea ar avea de-a face cu atentatul.

— Şi-ar fi putut pune căluşul şi s-ar fi putut lega singur pentru a spulbera orice suspiciune.

Poirot clătină din cap.

— Poliţia franceză nu face niciodată greşeli de felul ăsta. Apoi, de îndată ce şi-ar fi atins scopul şi primul ministru ar fi fost sigur răpit, n-ar mai fi avut rost să mai rămână. Complicii săi i-ar fi putut, desigur, pune un căluş şi l-ar fi putut adormi cu cloroform, dar nu văd ce scop ar fi urmărit prin asta. El nu le mai e de nici un folos acum, pentru că, până când circumstanţele privind răpirea primului ministru nu se clarifică, el va fi foarte bine supravegheat.

— Poate că el a sperat să pună poliţia pe o urmă falsă!

— Atunci de ce nu a făcut-o? El spune doar că ceva i-a fost apăsat peste nas şi gură şi că altceva nu-şi mai aminteşte. Nu este o cale falsă. Sună extraordinar de adevărat.

— Bine, am spus, uitându-mă la pendulă, cred că e mai bine să plecăm la gară. Poate găseşti mai multe clu-uri în Franţa.

— E posibil, mon ami, dar mă 'ândoiesc. Este încă incredibil pentru mine ca primul ministru să fie descoperit în zona aceea limitată, unde dificultatea de î-l ascunde trebuie să fie uriaşă. Dacă armatele şi poliţiile a două ţări nu l-au găsit, cum să dau eu de el?

La Charing Cross am fost întâmpinaţi de domnul Dodge.

— Aceştia sunt detectivul Barnes de la Scotland Yard şi maiorul Norman. Ei vor fi în întregime la dispoziţia dumneavoastră. Vă doresc noroc. Este o treabă grea, dar continui să sper. Acum trebuie să plec. Şi ministrul se depărta rapid.

Am stat de vorbă într-un mod nesistematic cu maiorul Norman. În centrul micului grup de oameni de pe peron am recunoscut un tip mărunt, cu un chip de nevăstuică, care vorbea cu un bărbat înalt, blond. Primul era o veche cunoştinţă de-a lui Poirot – detectivul inspector Japp, considerat unul dintre cei mai inteligenţi ofiţeri de la Scotland Yard. Veni spre noi şi-l salută pe prietenul meu cu bucurie.

— Am auzit că te ocupi şi tu de treaba asta. Straşnică lucrătură. Până acum se pare că s-au volatilizat cu obiectele. Dar nu pot să cred că-l vor ţine ascuns mult timp. Oamenii noştri scotocesc bine prin Franţa. La fel fac şi francezii. Am sentimentul că e o chestiune de ore.

— Aşa-i, dacă mai este încă în viaţă, remarcă posomorât detectivul cel înalt.

Japp se schimbă la faţă.

— Da… Dar, nu ştiu cum, am sentimentul că este în viaţă.

Poirot dădu din cap:

— Da, da, trăieşte. Dar poate fi găsit la timp? Eu, ca şi dumneavoastră, nu am crezut că va putea fi ascuns atât de mult timp.

Se auzi fluierul şi cu toţii ne suirăm în vagonul confortabil. Apoi, cu o zmucitură uşoară, dar totuşi zmucitură, trenul părăsi gara.

Era o călătorie curioasă. Erau o mulţime de oameni de la Scotland Yard. Au fost întinse hărţi cu nordul Franţei şi arătătoare nerăbdătoare urmăreau liniile drumului şi satele. Fiecare avea propria sa teorie favorită. Poirot nu se manifesta prin niciuna din stările sale locvace obişnuite, ci stătea cu ochii aţintiţi în gol, cu o expresie pe faţă ce îmi reamintea de a unui copil contrariat. Eu stăteam de vorbă cu Norman, în care am descoperit un tip destul de amuzant. Când am ajuns la Dover, purtarea lui Poirot m-a făcut să mă amuz grozav. Micuţul domn, de cum se urcă la bordul vasului, mă prinse disperat de braţ. Vântul bătea din larg.

— Mon Dieul murmură el. E groaznic!

— Curaj, Poirot, i-am strigat. O să reuşeşti. O să-l găseşti. Sunt sigur de asta.

— Ah, mon ami, mă interpretezi greşit. Marea asta netrebnică mă supără! Am mal de mer…, e o suferinţă oribilă!

— Oh! Am spus, uimit.

Au fost pornite motoarele. Poirot a gemut şi-şi închise ochii.

— Maiorul Norman are o hartă a nordului Franţei, dacă vrei să te uiţi la ea?

Poirot dădu din cap că nici nu vrea să audă.

— Nu, nu! Lasă-mă prietene. Vezi, pentru a gândi, stomacul şi creierul trebuie să fie în armonie. Laverguer are o metodă excelentă pentru a înlătura mal de mer. Inspiri şi expiri încet, aşa, mişcând capul de la stânga la dreapta şi numărând până la şase între două respiraţii.

L-am lăsat cu încercările lui de gimnastică şi m-am dus pe punte.

Când ne apropiam încet de portul Boulogne, Poirot apăru, curat şi zâmbitor şi mi-a şoptit că sistemul Laverguer reuşise de minune.

Arătătorul lui Japp mai trasa încă rute imaginare pe hartă.

— Prostii! Maşina a pornit din Boulogne, aici s-a oprit. Părerea mea e că l-au transferat pe primul ministru într-o altă maşină. Înţelegeţi?

— Bine, spuse detectivul cel înalt, eu optez pentru porturi. Zece la unu, că l-au transferat la bordul unui vas.

Japp fu împotrivă.

— Nu cred. Ordinul de a fi închise toate porturile a fost dat imediat.

Se crăpa de ziuă când am acostat. Maiorul Norman îl bătu pe braţ pe Poirot:

— E o maşină militară aici care vă aşteaptă, domnule.

— Mulţumesc, domnule. Dar, deocamdată, vă propun să nu plecăm din Boulogne.

— Ce?

— Nu, să intrăm în hotelul ăsta de aici, de lângă chei.

Se puse pe treabă, ceru şi i se dădu o cameră rezervată. Noi cei trei l-am urmat, uluiţi şi Iară să înţelegem.

Ne aruncă o privire scurtă.

— Nu în felul ăsta acţionează un detectiv bun, nu? Ghicesc ce gândiţi. Un detectiv trebuie să fie plin de energie. Să alerge încolo şi încoace. Să se repeadă pe drumul prăfuit şi să caute urmele de pneuri cu lupa. Trebuie să strângă mucuri de ţigară, chibrituri de jos? La asta vă gândiţi, nu-i aşa?

Ochii lui erau provocatori.

— Dar eu, Hercule Poirot, vă spun că nu-i aşa! Cluurile sunt aici, înăuntru – aici! Şi se bătu cu palma pe frunte. Vedeţi, nu trebuia să fi plecat din Londra. Ar fi fost suficient să stau liniştit în apartamentul meu de acolo. Tot ce contează sunt micile celule cenuşii dinăuntru. În secret şi în linişte ele îşi fac datoria până când deodată cer o hartă, pun degetul pe un loc – aşa – şi spun: primul ministru e acolo! Şi-aşa este! Cu metodă, şi logică poţi realiza orice! Repezeala asta fără rost în Franţa a fost o greşeală – e jocul copiilor de-a v-aţi ascunselea. Dar acum, deşi poate fi prea

târziu, am să m-apuc de lucru în mod corect, dinăuntru. Linişte prieteni, vă implor.

Şi timp de cinci ore, micuţul domn a stat nemişcat închizându-şi pleoapele ca o pisică, ochii săi verzi străluceau şi deveneau tot mai verzi. Omul de la Scotland Yard era evident dispreţuitor,maiorul Norman era plictisit şi impacientat şi chiar eu consideram că timpul trece cu o încetineală obositoare.

În cele din urmă, m-am ridicat şi m-am îndreptat fără a face nici un zgomot, spre fereastră. Treaba devenea o farsă. În sinea mea eram îngrijorat pentru prietenul meu. Dacă eşua, aş fi preferat să eşueze de-o manieră mai puţin ridicolă. De la fereastră am privit fără nici un interes vasul care-i aducea zilnic pe militarii învoiţi, înălţând coloane de fum în timp ce acosta la chei.

Deodată, am tresărit la auzul vocii lui Poirot aproape de cotul meu.

— Mes amis, să pornim!

M-am întors. O transformare extraordinară avusese loc la prietenul meu. Ochii săi străluceau de emoţie, pieptul era umflat gata să plesnească.

— Am fost un imbecil, prieteni! Dar văd lumină, în sfârşit.

Maiorul Norman se grăbi spre uşă.

— Chem maşina.

— Nu-i nevoie. Nu ne trebuie. Slavă cerului că nu mai bate vântul.

— Vreţi să mergeţi pe jos, domnule?

— Nu, tânărul meu prieten. Nu sunt Sfântul Petru. Prefer să traversez marea cu vasul.

— Să traversăm marea?

— Da. Pentru a lucra cu metodă, trebuie început cu începutul. Şi începutul acestei afaceri este în Anglia. Şi de aceea ne întoarcem în Anglia.

La ora trei, după-amiază, ne aflam din nou pe peronul de la Charing Cross. La toate intervenţiile noastre Poirot se făcu că nu le aude şi repeta întruna că a pornit cu

începutul, că nu era pierdere de vreme, ci singura soluţie. Pe drumul de întoarcere, stătu de vorbă cu Norman în şoaptă şi acesta trimise un vraf de telegrame din Dover.

Mulţumită permiselor speciale pe care le avea Norman, am trecut peste tot într-un timp record. La Londra, o maşină mare a poliţiei ne aştepta cu nişte oameni în haine simple, dintre care unul îi înmâna prietenului meu o foaie de hârtie dactilografiată. Răspunse la privirea mea întrebătoare.

— O listă cu spitalele din satele de pe o anumită rază la Vest de Londra. Am telegrafiat pentru ea din Dover.

Am traversat rapid străzile Londrei, Am luat-o pe Bath Road. Am străbătut cartierul Hammersmith, suburbia Chiswick şi Brenţfordul. Am început să văd obiectivul nostru. Prin Windsor şi spre Ascot. Inima îmi bătu puternic. Ascot era locul unde Daniels avea o mătuşă. Deci, eram după el, nu după O'Murphy.

Ne-am şi oprit la poarta unei vile îngrijite. Poirot sări din maşină şi sună. Am văzut cum încruntarea şi perplexitatea îi întunecau aerul radios de pe faţă. Clar, nu era satisfăcut. Deschise cineva. Fu invitat înăuntru. După câteva clipe reapăru, se urcă în maşină, clătinând scurt din cap. Speranţele mele au început să se topească. Era deja trecut de patru. Chiar dacă găsea anumite semne care l-ar fi încriminat pe Daniels, ce rost ar mai fi avut ele dacă Poirot nu putea stoarce de la cineva locul exact din Franţa unde-l ţineau pe primul ministru?

La întoarcerea noastră spre Londra ne-am oprit de mai multe ori. Am deviat de la drumul principal de câteva ori şi ne-am oprit, de fiecare dată, la câte o clădire mică în care recunoşteam cu uşurinţă un spital sătesc. Poirot stătea câteva minute şi cu fiecare haltă, aerul său radios era tot mâi sigur.

Îi şopti ceva lui Norman, la care acesta răspunse:

— Da, dacă o luăm la stânga îi veţi găsi aşteptând la pod.

Am luat-o pe un drum lateral şi în lumina care scădea, am zărit o a doua maşină care aştepta la marginea drumului. Înăuntru erau doi oameni în haine civile, Poirot s-a dat jos, a vorbit cu ei şi apoi am pornit-o înspre nord, cealaltă maşină venind imediat în urma noastră.

Am mers un timp, obiectivul nostru fiind, evident, una dintre suburbiile nordice ale Londrei. În cele din urmă, ne-am oprit la uşa din faţă a unei case înalte, puţin retrasă de la stradă.

Norman şi cu mine am rămas la maşină. Poirot şi cu unul dintre detectivi s-au dus la uşă şi au sunat. O servitoare îngrijită deschise. Detectivul spuse:

— Sunt ofiţer de poliţie şi am mandat de percheziţionare a casei.

Fata scoase un mic ţipăt şi o femeie frumoasă, înaltă, de vârstă mijlocie, apăru în spatele ei în hol.

— Închide uşa, Edith. Îmi închipui că sunt nişte spărgători. Dar Poirot îşi băgă repede piciorul în uşă şi, în acelaşi moment,fluieră. De îndată, ceilalţi detectivi alergară, intrară în casă, închizând uşa după ei.

Norman şi cu mine am petrecut vreo cinci minute blestemând inactivitatea noastră forţată. În sfârşit, uşa se redeschise şi oamenii apărură, escortând trei arestaţi – o femeie şi doi bărbaţi. Femeia şi unul dintre bărbaţi au fost duşi în a doua maşină. Celălalt bărbat a fost împins în maşina noastră de însuşi Poirot.

— Eu trebuie să merg cu ceilalţi, prietene. Dar ai mare grijă de acest gentleman. Nu-l cunoşti, nu? Eh bien, să ţi-l prezint pe monsieur O'Murphy.

O'Murphy! Holbam ochii la el cu gura căscată când am şi pornit. Nu avea căluş, dar nu credeam că ar fi vrut să scape. Stătea uitându-se în gol, aproape aiurit. Oricum, Norman şi cu mine eram la fel de uluiţi ca şi el.

Spre surprinderea mea am continuat pe o rută din nord. Deci, nu ne întorceam la Londra! Am fost foarte uimit. Deodată, cum maşina a încetinit, mi-am dat seama că ne

apropiam de aeroportul Hendon. Imediat am înţeles ideea lui Poirot. El intenţiona să ajungă în Franţa cu avionul.

Era o idee întreprinzătoare, dar, de fapt, nepractică. O telegramă ar fi mult mai rapidă. Timpul era totul. El trebuie să lase altora gloria personală de a-l salva pe primul ministru.

Când am ajuns, maiorul Norman sări afară şi un civil îi luă locul. Acesta stătu de vorbă cu Poirot câteva minute şi apoi plecă repede.

Şi eu am coborât şi l-am prins pe Poirot de braţ.

— Te felicit, bătrâne! Ţi-au spus ascunzătoarea? Dar, uite ce e, trebuie să telegrafiezi în Franţa imediat. Vei întârzia dacă te duci personal.

Poirot s-a uitat la mine curios un minut, două.

— Din nefericire, prietene, sunt unele lucruri care nu pot fi trimise prin telegramă.

În acel moment maiorul Norman s-a întors, însoţit de un tânăr ofiţer în uniformă de aviator.

— Acesta este căpitanul Lyall, care vă va duce cu avionul în Franţa. El poate pleca imediat.

— Încheiaţi-vă la haină bine, sir, spuse tânărul pilot. Pot să vă împrumut o haină, dacă doriţi.

Poirot îşi consulta ceasul său enorm. Murmură ca pentru sine:

— Da, e timp!

— Exact cât trebuie.

Apoi îl salută cu politeţe pe tânărul ofiţer.

— Vă mulţumesc, monsieur. Dar nu sunt eu pasagerul. Este domnul de acolo.

Se dădu puţin ţa o parte în timp ce vorbea şi o siluetă a înaintat din întuneric. Era cel de-al doilea bărbat arestat, care mersese cu cealaltă maşină şi când lumina căzu pe faţa sa am exclamat cu surprindere.

Era primul ministru!

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi totul, am strigat nerăbdător, când Poirot, Norman şi cu mine ne întorceam

cu maşina spre Londra. Cum naiba au reuşit să-l aducă înapoi în Anglia?

— N-a fost nevoie să-l aducă înapoi, răspunse Poirot sec. Primul ministru n-a părăsit niciodată Anglia. El a fost răpit pe drumul dintre Windsor şi Londra.

— Ce?

— Am să vă explic. Primul ministru era în maşina sa, cu secretarul lângă el. Deodată, un tampon cu cloroform i-a fost aplicat pe faţă…

— Dar, de cine?

— De inteligentul lingvist, căpitanul Daniels. De îndată ce primul ministru a adormit, Daniels îi comunică lui O'Murphy s-o ia la dreapta, lucru pe care şoferul l-a făcut aproape fără să-şi dea seama. La câţiva yarzi pe drumul acela necirculat, se afla o maşină mare, aparent în pană. Şoferul acesteia îi semnalizează lui O'Murphy să oprească. O'Murphy încetineşte. Străinul se apropie. Daniels se întinde peste fereastră şi, probabil, cu ajutorul unui anestezic puternic, precum etilclorida, figura cu cloroformul se repetă. În câteva secunde cei doi bărbaţi neajutoraţi sunt scoşi şi transferaţi în celălalt automobil şi o pereche de sosii le iau locurile.

— Imposibil!

— Pas du tout! N-aţi văzut numere de music-hall-uri în care se imită celebrităţi cu o acurateţa uimitoare? Nimic nu-i mai uşor decât să întruchipezi o persoană publică. Este mult mai uşor să fie dublat primul ministru al Angliei decât să dublezi pe domnul John Smith din Clapham, să zicem. Cât despre dublura lui O'Murphy, nimeni nu i-ar fi acordat multă atenţie decât după plecarea primului ministru şi până atunci el ar fi dispărut. El a plecat direct de la gara Charing Cross la locul de întâlnire cu prietenii săi. Intră ca O'Murphy, iese ca totul altcineva. O'Murphy a dispărut, lăsând în urma sa 0 urmă convenabil de suspicioasă.

— Dar omul care l-a dublat pe primul ministru a fost văzut de toată lumea!

— El nu a fost văzut de nimeni care-l cunoştea personal sau intim. Şi Daniels l-a ferit de contactul cu oricine cât a putut de bine. Mai mult, faţa îi era bandajată şi orice lucru nefiresc în comportamentul său ar fi fost pus pe seama faptului că suferea de pe urma şocului datorat atentatului la viaţa sa. Domnul Macadam are gâtul sensibil şi, întotdeauna îşi fereşte vocea cât poate de mult, înaintea unui discurs important. Impostura a fost extraordinar de uşor de continuat în Franţa. Acolo ar fi fost inutilă şi imposibilă, aşa că primul ministru dispare. Poliţia din ţara asta se grăbeşte să treacă peste canal şi nimeni nu-şi bate capul să intre în detaliile primului atac. Pentru a menţine iluzia că răpirea a avut loc în Franţa, Daniels primeşte un căluş în gură şi este adormit cu cloroform într-o manieră convingătoare.

— Şi omul care a jucat rolul primului ministru?

— Se descotoroseşte de recuzită. El şi falsul şofer pot fi arestaţi ca personaje suspecte, dar nimeni nu va visa să-i suspecteze de adevăratul lor rol în dramă şi vor fi în cele din urmă eliberaţi din lipsă de dovezi.

— Şi adevăratul prim-ministru?

— El şi O'Murphy au fost duşi direct la casa „doamnei Everard” din Hampstead, aşa-zisa „mătuşă” a lui Daniels. În realitate, ea este Frau Bertha Ebenthal şi poliţia o caută de câtăva vreme. Este un valoros mic cadou pe care i l-am făcut, nemaivorbind de Daniels! Ah, a fost un plan inteligent, dar el nu s-a putut măsura cu inteligenţa lui Hercule Poirot!

Cred că prietenului meu i se poate scuza prea bine acest moment de vanitate.

— Când ai început să-ţi dai seama de adevărul afacerii?

— Când am început să-l lucrez aşa cum trebuie, de dinăuntru! Nu puteam să fac să se potrivească treaba aia cu împuşcatul cu restul problemei… Dar, când am văzut că avantajul ei era că primul ministru mergea în Franţa cu faţa bandajată, am început să înţeleg. Şi când am vizitat toate spitalele sătești dintre Windsor şi Londra şi am descoperit

că nimeni, după descrierea mea, nu fusese pansat la cap în dimineaţa aceea, am fost sigur! După aceea, a fost o joacă de copil pentru o minte ca a mea!

În dimineaţa următoare, Poirot mi-a arătat o telegramă pe care tocmai o primise. Nu reieşea localitatea de unde fusese expediată şi nu era semnată. Suna aşa: „La timp!”

Mai târziu, în ziua aceea, ziarele de seară au publicat un comunicat al Conferinţei Aliate. Ele puneau un accent deosebit pe ovaţiile ample rezervate domnului David Mac-Adam, a cărui cuvântare inspirată produsese o adâncă şi durabilă impresie.

SFÂRŞIT

1 Victoria Cross (decoraţie britanică)

2 referire la yoga.

3 referire la yogism, anglicanism şi, mai departe, la Buchananism.

4 o mişcare religioasă, fondată de evanghelistul american Frank Buchanan la Universitatea Oxford în 1921, care propovăduia: „cinste, puritate, dragoste şi altruism absolute”.

5 referire la Hawley Harvey Crippen (1862-1920); arestat pentru că şi-a otrăvit soţia, a fost spânzurat, după unul dintre cele mai senzaţionale procese ale secolului.

6 O localitate imaginară.

7 Cercetaş.

8 Substanţă albă cristalină otrăvitoare, folosită ca tonic pentru inimă, obţinută din diferite specii de „strophanthus”, plante ce cresc în zonele tropicale din Africa şi Asia.

9 Oraş situat la 18 km sud-vest de Paris, cu un palat magnific, aflat în mijlocul unor grădini cu fântâni, faimoase pentru frumuseţea lor. La 28 iunie 1919 aici a fost semnat

„Tratatul de la Versailles”, care punea capăt primului război mondial. Versail-les-ul este gazda a numeroase conferinţe internaţionale.

10 Una din reşedinţele regale, situate pe Tamisa la nord-estul oraşului New Windsor, la circa 37 km vest de Londra.

11 La 9,5 Km sud-vest de New Windsor.

12 prescurtare de la Criminal Investigation Department, departament al Scotland Yard-ului (sediul poliţiei din Londra), care se ocupă de toate aspectele investigaţiilor criminale.

13 din provincia Munster, din Republica Irlanda.

14 (fr.) aha, vezi!

15 expresie franceză depreciativă la adresa germanilor.